

Джеймс Гедлі
ЧЕШ

Джеймс Гедлі
ЧЕШ

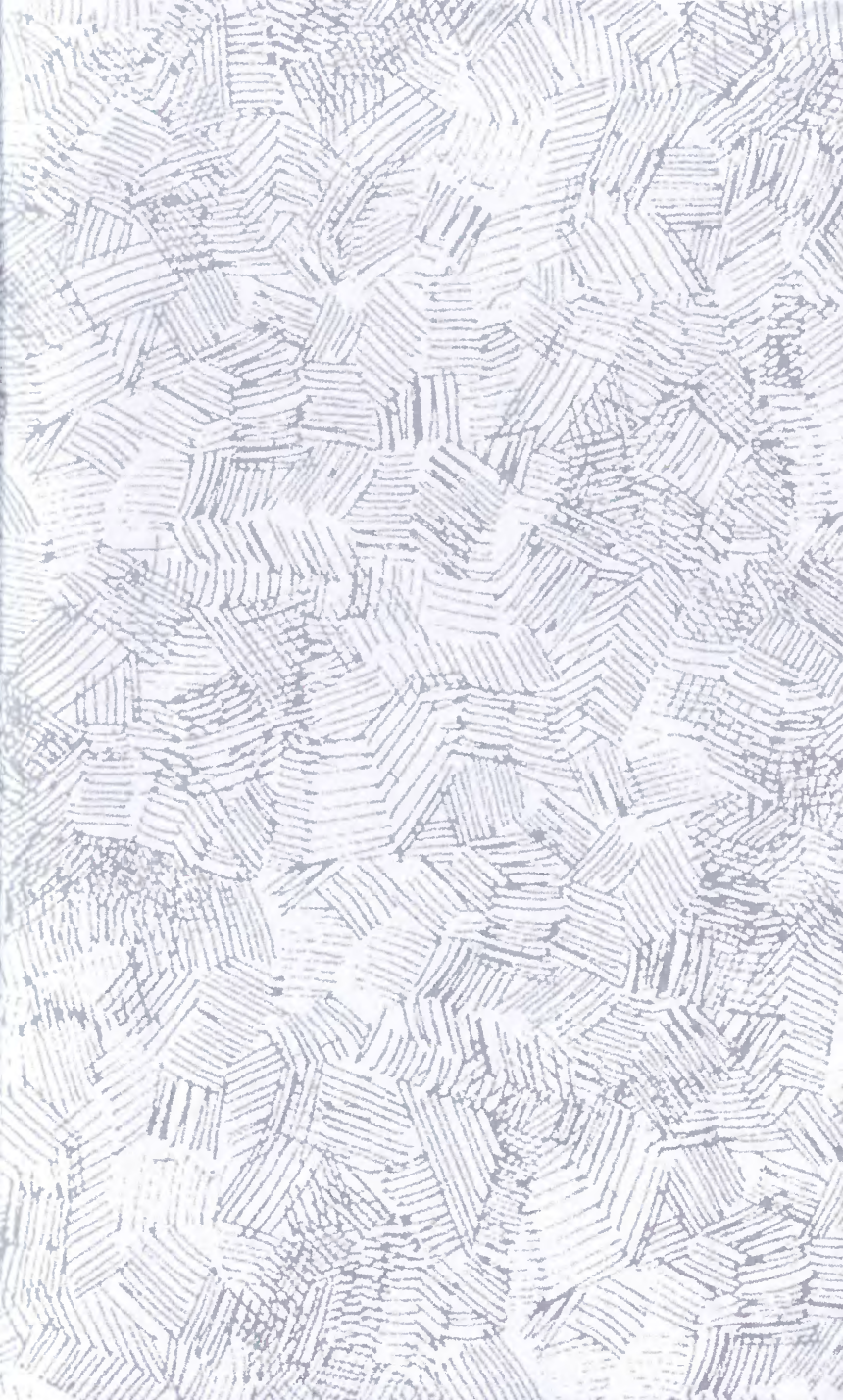

ХОЧЕШ ЖИТИ?

ХОЧЕШ ЖИТИ?

Джеймс Гедлі Чейз

ХОЧЕШ ЖИТИ?

 Богдан

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase

Want to stay alive?

WANT TO STAY ALIVE? ©Hervey Raymond, 1971

*Чак завжди мріяв про красиве життя.
Азартні ігри, жінки, легкі гроші —
ось що було йому до смаку.
І ось нарешті удача посміхнулася йому.
Знайомство з наївною Мер
і пропозиція індіанця Тоголо обіцяли прибуткову справу.
Чак з ентузіазмом схопився за нагоду заробити,
прекрасно розуміючи, що ці легкі
гроші будуть забарвлені чиеюсь кров'ю...
Чудовий детектив усевітньо відомого майстра пера
Чейза легко читається і тримає у напрузі
до останньої сторінки. Загадки, вибухи, підступи,
гумор, пристрасть і гроші, сумлінна робота
поліцейських та пекельні виверти злочинців...*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.*

«Навчальна книга — Богдан», просп. С. Бандери, 34а, м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга — Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:

т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

ОДИН

Вони проспали не більше години, першою прокинулася Мег. Підвела голову з рюкзака, що слугував за подушку, і стривожено роззиралася порожньою кімнатою, залитою місячним світлом. Звідусіль важкими гірляндами звисало павутиння, а стелею повзав велетенський павук.

— Моторошна місцина, — сказала вона Чакові, коли вони влізли до будинку. — Ідеальне місце для привидів. Але Чак не мав уяви. Він лише покпинив із неї.

— Що ж... то складемо їм компанію. Усе ж краще, ніж комарі.

Вони натрапили на цей покинутий будинок, коли зійшли з Четвертого шосе, шукаючи місце для ночівлі. Гроші закінчилися невдовзі після того, як вони покинули Голдус — місто лимонів і картоплі. Чак намагався отримати роботу на одному з пакувальних заводів, але йому відмовили. Довге волосся до плечей, борода і в'їдливий сморід, який тягнувся за Чаком відтоді, як він востаннє прийняв ванну в Джексонвіллі, прирікали його на провал.

Порожній будинок стояв посеред джунглів низькорослих пальм, маленьких пальметто та квітучих кущів. Це була двоповерхова будівля у південному колоніальному стилі; від ганку аж під самісінький дах витягнулися шість квадратних колон. Певно, свого часу тут жив якийсь багатій і будинок справляв неабияке враження.

Мег зацікавлено розглядала будівлю, міркуючи, ким були її власники і чому ніхто так її і не купив.

— Байдуже, — відказав Чак, коли вона поділилась своїми роздумами, попрямував до дверей і збив масивний залізний замок. Двері розчахнулись. Одна стулка із гуркотом впала із завіс, піднявши хмару задушливого пилу.

Мег позадкувала.

— Я не хочу спати у цьому будинку... він моторошний.

— Ой, заткнися! — Чак був зовсім не в гуморі, щоби слухати її балачки. Він був голодний, втомлений і пригнічений. Тож міцно схопив дівчину за руку й втягнув у запилюжену темряву.

Вікна першого поверху були наглухо забиті, тож заночувати вони вирішили нагорі. Місячного світла, яке пробивалось крізь брудні шибки, було достатньо, щоби розпакувати речі. Широкі сходи вразили Мег. Вона уявляла собі дівчину в елегантній сукні, схожу на Скарлет О'Гару*, яка плавно спускається цими сходами, а у великій залі юрба залицяльників, не зводячи з неї очей, застигла в очікуванні. Цю думку вона вже не озвучила Чакові. Мег знала, він лише посміється з неї. Чак переважно жив сьогоднішнім днем. Навіть власне майбутнє було для нього чистим аркушем.

Після раптового пробудження на серці в Мег було неспокійно, і вона лежала, дослухаючись до всього навкруг.

Будинок здавався живим. Вітер із затоки Біскейн тихо стогнав у піддашші. Подерті шпалери видавали ледь чутне потріскування. Тріщали дерев'яні панелі, десь унизу бовталися на вітрі двері, скрипіли їхні іржаві завіси.

Якийсь час Мег прислухалась, потім спробувала занути. Вона озирнулась на Чака — він лежав на спині, рот привідкритий, пасма довгого, брудного волосся спадають на обличчя. Навіть звідти, де вона лежала, відчувався його неприємний запах, але Мег цим не переймалась. Можливо, це від неї так смерділо. Нічого, вони виправлять це, щойно дістануться моря і зможуть викупатись.

Мег перевела погляд на стелю, випростала ноги, поправила на пишних грудях тоненький брудний светр.

---

* Скарлет О'Гара — головна героїня роману Маргарет Мітчелл «Звіяні вітром».

Дівчина вже звикла до життя у таких скрутних умовах. Воно мало багато переваг: принаймні вона була вільна йти, куди заманеться, і жити, як захочеться, і для неї це було важливо.

Мег згадала батька, який працював за копійки страховим агентом, і завжди похмуру матір. До сімнадцяти років вона якось із ними уживалася, хоча ще у чотирнадцять вирішила, щойно відчує готовність покинути все, зробить це негайно ж. Задушливе життя середнього класу було не для неї. Зустріч із Чаком допомогла дівчині врешті наважитись.

Чак був на чотири роки старший. Того разу Мег пішла в кіно сама. Таке траплялося рідко, бо ж у неї завжди було багато друзів. Батькам сказала, що зустрінеється із Ширлі й вони разом підуть до кінотеатру в центрі міста. Мег завжди говорила батькам, із ким зустрічається, та завжди брехала, знаючи, що вони надто дурні, аби перевірити. Вона брехала, навіть коли йшла із Ширлі, говорячи, що зустрічається з Едною. Їй подобалось брехати батькам. Часом Мег сумнівалася, чи вони взагалі чують, що вона говорить. Частенько їй ставало цікаво, чи скажуть вони у відповідь щось, окрім свого звичного: «Гарно проведи час, любя, і не затримуйся», чи відірвуть погляд від екрана, якщо вона скаже, що йде гуляти з самим Френком Синатрою.

Фільм виявився нудним, і Мег додивилась лише до середини. Та щойно вийшла у гаряче нічне повітря, як зрозуміла, що на годиннику лише 21:00, і пошкодувала. Окрім як повернутися додому, робити їй було нічого, та сама лише думка про те, що доведеться дивитись телевізор із батьками гнітила Мег.

— Шукаєш компанію?

Чак вийшов із тіні й став просто перед нею. Дівчина окинула його оцінюючим поглядом. Мег вже займалась із чоловіками усім тим, чим займаються звичайні під-

літки, але оберігала свою незайманість. Їй подобалось борюкання у машині, коли вона міцно стискала ноги, згодна на усе, крім одного. Матір так часто застерігала її не зв'язуватись із незнайомцями, що це почало викликати нудьгу і бажання зробити щось усупереч.

Чак мав певний шарм. Він був приземкуватий, коренастий і кремезний. Їй сподобалось його довге рудувате волосся і борода. Обличчя хлопця було навіть привабливим у своїй безтурботній потворності. У ньому відчувалась справжня мужність, і це збуджувало її.

Мег пригадувала, як вони спустилися до пляжу і як купалися голяка. Чак так природно почувався оголеним, що це, зрештою, перемогло скромність Мег, і вона теж роздяглась.

Коли вони підійшли до води, Чак запропонував: «Давай поплаваємо». Він зняв увесь свій одяг ще до того, як Мег зрозуміла, що відбувається, і голим забіг у море. Хвилиenne вагання — і вона наслідувала його приклад, а потім здалась перед його наполегливістю.

Її перший сексуальний досвід виявився надзвичайним. І хоча Чак мав певні недоліки, з жінками він умів поводитись.

— Ти подобаєшся мені, Мег, — мовив Чак, коли вони, виснажені й розслаблені, лежали поруч. — У тебе є гроші?

Пізніше Мег довідалась, що гроші й секс — єдині дві речі, які цікавили Чака. Дівчина мала трохи заощаджень — триста доларів, які вона за багато років накопила з подарунків заможних родичів. Мег відклала їх на «чорний день», як учила мама. І хоч день той чорним не був, та яка різниця?

Чак розповідав, що планує поїхати до Флориди — хоче більше сонця. Ні, він не займається нічим конкретним. Коли закінчуються гроші — влаштовується на роботу, на будь-яку роботу, а щойно назбирає достатньо грошенят,

то знову її кидає. Це було чудове життя, і Мег теж так вважала. На три сотні доларів вони змогли би жити вічно, запевняв Чак. То чи не хотіла б вона поїхати із ним?

Це був саме той момент, якого чекала Мег. Вона знайшла ідеального чоловіка, який до того ж поділяв її погляди на життя. Чак був сильним, хвацьким, зухвалим і чудово кохався. Дівчина не вагалась.

Вони домовилися, що наступного дня зустрінуться на автовокзалі у Грейгоунді й разом вирушать до Флориди.

Наступного ранку, поки мама пішла на закупи, Мег спакувала свій похідний рюкзак, лишила записку, що не повернеться, позичила в батька п'ятдесят доларів, які він тримав у загашнику — також на «чорний день» — і на завжди покинула батьківський дім.

Три сотні доларів та ще п'ятдесят батькових не вистачило їм на цілу вічність, як обіцяв Чак. Серед багатьох його слабкостей був непереборний потяг до азартних ігор. У Мег серце краялося, коли Чак весело всівся грати у кості з двома молодиками, яких вони зустріли дорогою до Джексонвілля. Коли ж він поставив їхні останні п'ятдесят доларів, Мег тремтячим голосом мовила, що варто зупинитись.

Обидва молодики зиркнули на Чака. Той із них, що був старший, запитав: «І ти дозволяєш таке своїй жінці?»

Широка долоня з короткими пальцями опустилася на обличчя Мег. Чак штовхнув її так, що дівчина полетіла сторч на землю і від удару знепритомніла. Коли вона повернулася до тями, Чак уже програв усі гроші, а двоє молодиків розчинились у темряві.

— Та нащо ті гроші? — огризнувся Чак, коли дівчина почала кричати на нього. — Замовкни! Ми заробимо навіть більше... Навколо купа грошей!

Вони влаштувалися на роботу збирачами апельсинів і цілий тиждень гарували на спеці, доки не нашкребли

тридцять доларів на двох, потому звільнилися і продовжили свій шлях до Маямі.

Вони придбали квитки і дещо попоїсти, на цьому гроші майже закінчилися. Зараз у них не було ні копійки, а Мег відчувала страшний голод. Вони вже дванадцять годин не мали й ріски в роті. Останнє, що вона з'їла, був жирнющий гамбургер, але дівчина ні хвилини про це не шкодувала. Таким було її життя: брудним, голодним, бездомним. Та все ж так було значно краще, ніж жити у похмурій в'язниці під наглядом батьків.

«Не біда, завтра щось з'явиться», — подумала Мег. Вона беззастережно вірила у Чака. Дівчина знову лягла спати, та за мить підхопилась.

Хтось ходив кімнатою униз!

Мег чітко чула рипіння шкіряних черевиків. Серце її калатало. Вона безшумно підсунулася до Чака, взяла його за плече й обережно потермосила.

— Чаку!

Він застогнав, скинув її руку і почав відвертатись, але вона знову потрясла його.

— Чаку!

— Ой, та на бога! — Він прокинувся і ледь підвівся. Від нього смерділо так, що Мег наморщилась. — У чім річ?

— Там унизу хтось ходить.

Тримаючи його за руку, Мег відчула, як ураз напружились сталеві м'язи, і впевненість повернулася до неї. Фізична сила Чака справляла на неї неабияке враження.

— От послухай! — прошепотіла Мег.

Чак скинув її руку й звівся на рівні ноги. Безгучно рухаючись, він підійшов до дверей та обережно причинив їх. Мег дивилась на його широку спину. Його зібрана поза і спокій тамували її страх. Чак довго прислухався, потім зачинив двері й підійшов до неї.

— Так... маєш рацію. Там унизу хтось є... може, коп.

Мег витріщилася на нього.

— Коп?

— Ми незаконно вдерлись у чужу власність. Якщо якийсь доскіпливий коп.... — Чак закусив нижню губу. — Нас можуть кинути за ґрати за бродяжництво.

— Але ж ми нікому не шкодимо... бродяжництво?

Та Чак уже не слухав. Він дістав із кишені штанів якийсь предмет і сунув його до рук Мег.

— Заховай собі в штани. Копи не повинні знайти це у мене.

— Що це?

— Ніж, дурепо.

Чак підійшов до дверей і обережно прочинив їх. Мег бачила, як він вийшов і став на самому верхечку сходів. Дівчина задивилась на руків'я ножа з хромованою кнопкою, її палець мимоволі торкнувся кнопки. Сім сантиметрів блискучої сталі випорснули з руків'я. Мег підскочила від несподіванки. Вона й гадки не мала, як скласти лезо назад, тож заховала ніж під купою запліснявілих клаптів шпалер на іншому боці кімнати. Потім вона підійшла до Чака. Він жестом наказав їй поводитись тихо. Вдвох вони нерухомо стояли, прислухаючись. Але все, що чула Мег — пришвидшене гупання власного серця.

— Я спускаюсь, — прошепотів Чак.

Мег мертвою хваткою вчепилась у його руку.

— Ні!

Чака й не треба було особливо вмовляти. У Мег навіть промайнула думка, що він так само наляканий, як і вона, і її це трохи розчарувало. Вони постояли ще кілька хвилин, доки не почули чийсь кроки у кімнаті, ліворуч від зали. До зали увійшла темна фігура. У темряві було видно червоний вогник сигарети, і Чак відчув полегшення. Він був упевнений, ким би не був цей чужинець, він точно не коп. Копи не палять на чергуванні.

— Хто тут? — вимогливо запитав він. Мег його голос здався різким та грубим.

Хвилинка тиша. Чак із Мег спостерігали за темною фігурою, що стояла нерухомо. Аж раптом на них обрушився яскравий спалах. Пара змушена була позадкувати. Промінь світла затримався на них десь із секунду, засліпивши пару, а потім ковзнув далі.

— Принеси мені ніж, — прошепотів Чак.

Мег, спотикаючись, повернулася до кімнати, кинулася до купи шпалер і відшукала ніж.

— Я помітив, що двері були відчинені, — заговорив чоловік знизу, коли дівчина повернулася до Чака. — Тож я увійшов.

— А тепер вийди знову, — проричав Чак. — Ми перші прийшли. Щезни!

— Будинок достатньо великий для усіх нас, правда ж? У мене є із собою їжа, та я не люблю їсти наодинці.

Мег почула, як забурчав її шлунок. Від самої лише думки про їжу рот наповнився слиною. Вона стиснула Чакову руку. Хлопець зрозумів цей знак. Він теж згоднів.

— Я думав, ти коп, — вимовив Чак. — Підіймайся до нас.

Вони спостерігали, як чоловік унизу пішов до кімнати позаду зали і повернувся з рюкзаком. Сходами чужак підіймався, підсвічуючи дорогу ліхтариком.

Не випускаючи ніж із руки, Чак чекав на нього. Мег він заштовхнув назад, до кімнати, з якої вони щойно вийшли. Дівчина лишилася стояти у дверях, серце її неспокійно затьохкало, коли незнайомиць піднявся нагору.

Чак свердлив його поглядом. Але все, що він міг розгледіти, — обрис високої фігури: чоловік був на голову вищий від Чака, але худорлявий і не такий широкий у плечах, як він. «Не такий вже він і сильний», — вирішив Чак і трохи розслабився.

— Давай-но глянемо на тебе, — задиристо сказав Чак. — Дай мені свого ліхтарика.

Чоловік простягнув свій ліхтарик. Чак узяв його і спрямував промінь в обличчя чоловіку.

Побачивши його, Мег залякла. Перед нею був індіанець-семінол. Вона бачила кількох таких дорогою від Джексонвілля й одразу впізнала це густе синьо-чорне волосся, темну шкіру, високі вилиці та вузькі чорні очі. Чоловікові було десь двадцять три-двадцять чотири роки, він навіть був привабливим, але його кам'яне обличчя, позбавлене будь-яких емоцій, викликало у Мег тривогу. Одягнений він був у жовту сорочку, поцятковану дрібними білими квітками, темно-сині низькі джинси-гіпстери, а на його засмаглих ногах були полотняні черевики на каучуковій підшві.

Він спокійно дозволив цим двом оглядати себе. Мег здавалось, що у світлі ліхтаря очі індіанця палали вогнем.

— Хто ти? — суворо запитав Чак, опускаючи ліхтарика.

— Пок Тоголо моє ім'я, — відповів чоловік. — А твоє?

— Я Чак Роджерс... Це моя подружка Мег.

— Давайте поїмо.

Освітлюючи дорогу ліхтариком, Чак провів індіанця до кімнати. Мег вже сиділа на рюкзаку в кімнаті, її порожній шлунок аж зводило від думки про їжу.

Пок кинув свій рюкзак на підлогу, опустився на коліна, відкрив його і видобув дві свічки, які одразу ж запалив і поставив на підлозі. Він потягнувся, забрав у Чака ліхтарика й поклав його назад у рюкзак, потім дістав із пластикового пакета смажену курку і кілька шматків шинки.

— Ого! Звідки ти це дістав? — запитав Чак, очі його аж округлились. Він вже не міг пригадати, коли востаннє їв курятину.

Пок глянув на нього.

— А тобі яке діло?

Вміло орудуючи ножем із кістяним руків'ям, індіанець розділив курку на рівні частини.

Вони їли у тиші, відчуваючи варварське задоволення. Мег помітила, що індіанець увесь час косився на Чака. Але жодного разу навіть не поглянув на неї.

Коли вони закінчили, Чак відкинувся назад, опершись на лікті.

— Чорт забирай! Це було круто! Куди ти прямуєш?
Пок дістав пачку сигарет.

— Парадайз-Сіті. А ви?

— Маямі, напевно.

Вони запалили сигарети від вогника свічки.

— Маєш там якусь роботу? — запитав Пок. Він сидів, схрестивши ноги, руки лежали на колінах.

— Знайду.

— Думаєш? — Пок уп'явся поглядом у Чака. — Копи не жалують волоцюг.

Чак напружився.

— Ти називаєш мене волоцюгою?

— А хто ж ти? Ти весь брудний, та ще й смердиш.

Мег затремтіла. Вона була певна, що Чак зараз нападе з ножем на індіанця, а тому дуже здивувалась, що Чак навіть з місця не зрушив.

— Краще бути волоцюгою, ніж нахабним дикуном, — тільки й відповів він. — Думаєш, ти зможеш знайти роботу?

— Мені не потрібна робота.

Чак нашорошив вуха.

— Хочеш сказати, в тебе є гроші?

Пок кивнув.

— Скільки? Десять баксів? Та закладаюсь, навіть стільки немає.

— Я завтра збираюсь купити машину.

Чак із присвистом видихнув.

— Машину? Яку машину?

Пок знизав плечима.

— Якусь дешевеньку... Потриману. Мені просто потрібна машина.

— Заради всього святого! — Чак довго не зводив очей з індіанця. — Слухай! Чому б нам трьом не об'єднати наші сили? Думаю, ми могли би поїхати з тобою аж до Парадайз-Сіті... що скажеш?

Почувши це, Мег здивувалась нахабству Чака. Але він, звісно, вчинив правильно. Як не попросиш, то й не отримаєш.

— Чому ми повинні об'єднуватися? — запитав Пок після паузи.

— А що тобі втрачати? Самотою подорожувати нудно. Ми складемо тобі компанію.

Пок підвівся і відніс свій рюкзак у дальній кінець кімнати, подалі від інших двох, і сів.

— Ти оглух? — повторив Чак. — Що тобі втрачати?

— Я подумаю про це. Але зараз хочу спати. Загасить свічки... вони грошей коштують, — сказавши це, Пок розтягнувся на підлозі.

Чак і Мег обмінялись поглядами, коли індіанець, умостивши голову на рюкзаку, розвернувся до них спиною.

Мег нахилилась і загасила свічки. Їх оповила темрява. За кілька хвилин очі призвичаїлись до блілого місячного сьйва. Пок, здавалось, уже заснув. Дихання його було повільним і розміреним.

Чак і Мег влашувались зручніше.

Голод Мег вгамувався, тіло втомилось, і вона поринула у сон, але Чак заснути не міг. Він лежав, не рухаючись, та мозок його кипів.

«Чи міг цей індіанець блефувати? — запитував він сам себе. — Невже він справді збирався купити машину? Якщо все, що він говорив, правда, то гроші мали бути або при ньому, або в рюкзаку».

Піт заливав Чакові чоло. — «У нього має бути щонайменше дві сотні доларів! Клятий червоношкірий з двома сотнями!»

Його товсті, короткі пальці обхопили руків'я ножа. Це буде легко. Треба лише переповзти кімнату. Один удар ножа — і все закінчиться.

Чакові було не звикати до вбивств. По-справжньому важить тільки перше вбивство, а на ньому вже було два. То що йому додати ще одне?

Потім Чак згадав про Мег і насупився. Не слід було тягнути її з собою. Він був певен, дівчина не витримає, якщо він уб'є індіанця. Його пальці міцніше стиснули руків'я ножа. Дві сотні доларів! Що ж, коли вона не ладна примиритись із цим, то вирушить услід за індіанцем. Коли тіла знайдуть — якщо їх узагалі коли-небудь знайдуть — Чак вже буде за багато кілометрів звідси.

Тильною стороною долоні Чак обтер піт з обличчя.

Так, він це зробить! Але не зараз. Зараз у індіанця ще чутливий сон. Пізніше, коли той міцніше засне. Це буде слухний час.

— Чаку?

Від голосу індіанця всередині Чака все захололо.

— Сплю я сторожко і завжди тримаю при собі револьвер, — після паузи Пок додав: — Ми поговоримо завтра.

Револьвер!

Пальці Чака відпустили руків'я ножа. Цей виродок наче прочитав його думки.

— Ой, замовкни, — пробурчав він. — Я намагаюся заснути.

— Поговоримо завтра.

Урешті-решт Чак заснув.

На сніданок Пок дістав ще шинки, кілька шматків черствого хліба та пляшку «коли».

Вони снідали у цілковитій тиші, але Мер знову помітила, що Пок увесь час так дивиться на Чака блискучими чорними очима, ніби намагається прийняти якийсь рішення стосовно нього.

Коли зі сніданком було покінчено, Чак раптово запитав:

— Як купиш машину, підкинеш нас?

Пок підійшов до рюкзака, витягнув бездротову електричну бритву й кишенькове дзеркальце. Сперши дзеркальце на віконну раму, він почав голитися.

Чак стиснув кулаки, кров прилинула до його обличчя.

— Ти чув, що я спитав? — проревів він.

Пок лиш покосився на нього й продовжив голитись. Закінчивши, він сказав:

— Я досі думаю. — Індіанець почистив і склав бритву, за цим дістав рушник і шматок мила. — Тут через дорогу канал. Ти зі мною?

Серце у Чака завмерло. Ось це і був його шанс! Далеко від Мер. Він міг вбити індіанця, а потім повернутись і сказати, що той потонув. Вона, можливо, й не повірить, але принаймні не стане свідком убивства.

— Звісно.

Чак вийшов за Поком із кімнати. Вже на останніх сходинках він похопився:

— От дідько! Я забув рушника.

Пок обернув до нього своє незворушне смагляве обличчя.

— Скажи їй, щоб не хвилювалась. Гроші зі мною, — і з цими словами він вийшов з будинку на сонячне світло.

Чак повернувся до кімнати, обличчя його пашіло від гніву. Він знайшов у рюкзаку брудний рушник, аж Мер вирішила запитати:

— Думаєш, він дозволить нам поїхати з ним?

— Звідки, в біса, мені знати? — гаркнув Чак і вийшов із кімнати.

Він наздогнав Пока, який вже пробирався крізь поросль молодих дерев до каналу.

Чак подумав: «Я порішу його, коли ми роздягнемось. Не хочу лишити на одязі плями крові: спочатку — коліном в пах, а потім — доб'ю ножем.

Вони підійшли до каналу. Вода мінилась у сонячному світлі. Вдалині Чак міг розгледіти Двадцять сьоме шосе, яке вело до Маямі. У таку ранню годину ним ніхто не проїжджав.

Він зняв засмальцьовану сорочку і розігрів м'язи. Пок відійшов подалі від нього. Знявши одяг, він подався до води.

Глянувши на хлопця, Чак помітив пластиковий пояс-гаманець на тонкому стані індіанця. Гаманець був об'ємистий і очі Чака звузились, та від одного погляду на тіло Пока він раптом відчув дивний страх. Він ще ніколи не бачив такої статури. Кожен рух підкреслював міцні м'язи. Здавалось, усе його тіло було створене з гнучкої сталі. Чак зненацька втратив упевненість у власній силі. Можливо, цей індіанець не така вже й легка здобич. Рука Чака пірнула в кишеню й обхопила руків'я ножа.

Він спостерігав, як Пок занурився у воду каналу і поплив на дальній берег, розмашисто орудуючи могутніми руками. Чак розвернувся спиною до води, дістав зі своєї кишені ніж і широко еластичну гумку, яку непомітно намотав собі на зап'ястя. Ніж він теж закріпив на зап'ясті, просунувши його під гумкою. Потім зняв штани, скинув черевики і зайшов у воду. Плавець із нього був нікудишній, тож у воді він почувався невпевнено. Чак бачив, як Пок перевернувся на спину і тепер просто лежав, погойдуючись на воді. Чак поштовхами пробирався крізь воду до індіанця. Один сильний удар ножем — і справу

зроблено, треба лише встигнути зняти пояс до того, як тіло піде на дно.

Чак уже був за кілька метрів від Пока. Плисти він міг тільки навстоячки.

— Хороша водичка, еге ж? — запитав він хрипким голосом.

Пок кивнув.

Чак зробив останній розмах руками, що мав наблизити його до індіанця. Відстані між ними вже не було, аж раптом Пок зник із виду. Там, де щойно був індіанець, лишилися тільки кола на воді.

Проклинаючи себе, Чак завмер в очікуванні, уважно вдивляючись у гладінь каналу. Раптом чийсь палець, наче сталеві лещата схопили його за щиколотку і потягнули на дно, рот і ніздрі швидко наповнилися водою. Чак відчайдушно брикався, молотив навсібіч ногами, доки не відчув, що хватка ослабла і пальці відпустили його. Він виринув на поверхню, відпльовуючись, важко хапаючи повітря. Витерши воду з очей, він побачив Пока, який плив геть. Ніж, який був примотаний до зап'ястя, зник!

Чак поплив за індіанцем до берега. Весь стримуваний ним гнів прорвав греблю і затопив усі думки про обережність. Але ж Пок сам підштовхнув його до цього. Індіанець уже був на березі, коли Чак тільки вивірився з води.

Із гнівним ревом Чак кинувся на індіанця, наче роздратований бик: голова низько опущена, товсті пальці нервово стискаються. Пок ухилився, коли хлопець наосліп кинувся на нього, збив Чака з ніг підніжкою. Тіло Чака гупнулось на землю.

Пок опинився згори. Його коліна вдавили грудну клітину, і Чак побачив у руках індіанця свій власний ніж. Гостре, як бритва, блискуче лезо торкнулось його шиї.

Чак зіщулився. Він зазирнув у безжальні чорні очі та з жахом подумав, що життя закінчилось.

Пок уважно розглядав його, вістря ножа врізалось Чакові у шкіру.

— Ти хотів убити мене? — спокійно запитав він. — Не бреш! Кажі!

— Я хотів грошей? — видихнув Чак.

— Так сильно, що готовий був убити?

Вони не зводили одне з одного очей, потім Пок підвівся і відійшов назад. Чак із зусиллям звівся на ноги. Він тремтів, піт стікав йому з обличчя.

— Хочеш грошей? — запитав Пок. — Що ж, будь ласкавий, забирай, якщо зможеш, — він поплескав по пластиковому поясу. — Двісті двадцять доларів. — Індіанець згадав про ніж і, тримаючи його за лезо, простягнув Чакові. — Бери.

Спантеличений Чак схопив ножа. Пок не зводив із нього очей.

— Забирай мої гроші, якщо зможеш.

Чак витріщився на індіанця. Його лякали вогники в очах Пока і його зміїний спокій. Нерви у Чака не витримали. Ніж вислизнув йому з пальців і впав на землю.

— А ти не такий уже й дурний, — відповів на це Пок. — Піди вмийся. Ти смердиш.

Чак боязко взяв із рук Пока шмат мила і зайшов у воду. Доки він мився і обтирався, індіанець одягнувся і сидів на березі, покурюючи сигарету. Він почекав, поки Чак натягне заношений одяг, а потім кивком голови підізвав його.

Наче загіпнотизований удавом кролик, Чак підійшов і сів поруч.

— Я шукав такого, як ти, — мовив до нього Пок. — Людину без докорів сумління. Ти готовий був убити мене за двісті двадцять доларів, скількох же людей ти зміг би вбити за дві тисячі?

Чак облизав губи. Цей індіанець був несповна розуму. Він пригадав момент, коли ніж ледь не перерізав йому горлянку, і здригнувся.

— Ти живеш, як занедбана худоба, — продовжив Пок, — брудний, голодний, смердючий. Поглянь на мене! Якщо я чогось хочу, я це отримую. Я голюсь, бо украв бритву. Я украв курку й шинку з магазину самообслуговування. Я украв ці гроші, — він поплескав свій пояс, — двісті двадцять доларів! Знаєш, як я украв ці гроші? Це було легко. Один чоловік погодився мене підвезти, і я залякав його. У мене є револьвер. Коли люди налякані, вони готові віддати все. Достатньо було показати йому револьвер — і він віддав мені гроші. Все дуже просто. Страх — це ключ, що відмикає гаманці та сейфи багатіїв, — він повернувся і пильно подивився на Чака. — І я знаю формулу страху.

Чак нічого не розумів. Він був певен тільки в одному — бажанні якнайшвидше забратись геть від цього індіанця. Чак був упевнений, що той хлопець божевільний.

Пок дістав із кишені пачку сигарет і запропонував Чакові. Повагавшись, Чак таки узяв одну і закурив.

— Розкажи про себе, — сказав Пок. — Тільки не бреши. Думаю, ти можеш стати мені корисним. Розкажи про себе.

— Корисним тобі? Що ти маєш на увазі?

Чак мав моторошне відчуття, що індіанець не бреше. Дві тисячі доларів!

— Яка тобі з мене користь?

— Розкажи про себе.

Перекоаний, що втрачати йому вже нічого, Чак заговорив.

Він зізнався, що був напівграмотним — умів читати, але писав поганенько. Його мати була повією. Він ніколи не знав свого батька. У віці восьми років був на

чолі банди дітлашні, яка крала з магазинів. Потім Чак став сутенером для власної матері. Його постійно переслідували копи, а у вісімнадцять він убив одного з них. Того копа ненавидів увесь квартал, і врешті-решт Чак забив його металевим прутом. У двадцять він розібрався з хлопакою, який надумав собі, що зможе захопити владу в банді Чака. Вони влаштували бійку на ножах, і Чак переміг. Тіло суперника викинули в бетонозмішувач, його плоть і кістки зникли десь у фундаментах нових нетрів багатоквартирних будинків. Його мати жакливо закінчила. Чак знайшов її з перерізаним горлом. Від неї йому лишилась сотня доларів, тож він вшився з району і вирушив у дорогу. Останній рік він так і живе у дорозі, зупиняючись на якийсь час то там, то тут. Життя важке, але йому на це плювати.

Чак пожбурих недопалок у канал.

— Такі справи. То що ти там казав про дві тисячі доларів?

— На тобі вже два вбивства, — говорив Пок, не зводячи з нього очей. — Якщо приєднаєшся до мене, їх стане більше. Це тебе дуже непокоїтиме?

— Не дуже хочеться ризикувати своєю головою, — відповів Чак після довгої мовчанки. — Розкажи мені про гроші.

— Ти отримаєш свою частку.

Чак глибоко вдихнув.

— Що треба робити?

— Те, що я планував місяцями. Моя ідея спрацює, але я не зможу втілити її самотужки. Розкажи мені про ту дівчину з тобою. Її теж можна використати.

— Мер? — Чак здригнувся. — Вона втекла з дому. Класна дівка, але більше я нічого про неї не знаю.

— Її теж можна використати.

Чак примружив свої маленькі очі, задумавшись. Потім неохоче похитав головою.

— Вона не погодиться на вбивства.

— Мені потрібна дівчина. Це частина плану. Ти зможеш умовити її?

— Звідки, в біса, мені знати? Я сам не знаю, про що ти говориш! Що це за справа така?

Пок прискіпливо дивився на Чака. Дивний блиск чорних очей індіанця усе ще непокоїв його.

— А ти певен, що хочеш це знати?

— Ти про що? Звичайно ж, я хочу знати!

— Ти щойно сказав, що не хочеш ризикувати своєю головою.

— За дві тисячі доларів я готовий ризикнути. То що це за справа?

Пок продовжував удивлятися в Чака.

— Якщо я розповім тобі, а ти передумаєш, то живим я тебе не залишу. Цю справу я планував досить довго. І щойно я розповім тобі про неї, вона перестане бути моїм секретом, правда ж? Ти або зі мною, або мертвий.

Чак помітив тупе дуло револьвера у руці індіанця. Пок дістав його нізвідки, наче той фокусник. Чак відстрибнув назад. Вогнепальна зброя лякала його.

— Добряче подумай, — Пок опустив погляд на револьвер. — Якщо хочеш піти, вставай і йди зараз же, я знайду когось іншого. Якщо приєднаєшся до мене, шансу передумати більше не буде.

— Що я за це отримаю? — запитав Чак, щоби виграти трохи часу.

— Я ж казав — дві тисячі доларів.

— А ці вбивства... наскільки це безпечно?

— Їх буде всього три. Тобі нічого не загрожуватиме. Я все спланував. Жодних ризиків, більшість брудної роботи буде на мені.

Дві тисячі доларів! Чак замріявся, що міг би зробити з усіма тими грішми.

— Я у справі... давай, розкажуй далі, — відповів Чак.

Пок знову сховав револьвер до кишені.

— А дівчина?

— Це мій клопіт. Я її вмовлю.

— Страх — це ключ, що відчиняє гаманці та сейфи, — повторив Пок. — Я відкрив формулу страху.

Дивлячись на смагляве обличчя, блискучі чорні очі та неприродний спокій індіанця, Чак відчув непереборне бажання негайно перервати Пока. Але потім він згадав про гроші.

Цівка поту стікала йому з лоба, переніссям і крапала на підборіддя.

Він слухав пояснення індіанця, і поки слухав, зрозумів, що той робив ставку на легкі гроші.

— Нам потрібна гвинтівка з оптичним прицілом, — на завершення сказав Пок. — У Парадайз-Сіті є один зброяр. Це буде легко. Щойно отримаємо гвинтівку — ми у грі.

— Ти добре знаєш це місто? — запитав Чак.

Дивна гірка посмішка ковзнула вустами Пока.

— Так. Колись я там жив. Так, я знаю це місто.

Чакові стало цікаво. Він розповів індіанцеві усе про себе і почувався в праві на зворотну щирість від нього.

— Ти працював там?

Пок звівся на ноги.

— Я зараз іду купувати нову машину, — він пильно подивився на Чака. — То ти у справі?

Чак кивнув.

— У справі.

— Поговори з дівчиною. Якщо будеш не впевнений у ній, лишимо її тут. Знайдемо собі іншу.

— Гарзд.

Пок рушив до шосе, а Чак підняв рушника і невпевненою ходою побрів до покинутого будинку.

Після того як Мег скупалась у каналі й заходилась сушити волосся рушником, Чак підійшов і присів біля неї на березі.

Ще пів години тому дівчина схвильовано чекала його повернення, і щойно він з'явився, запитала, чи візьме їх Пок із собою.

— Піди скупайся, — відповів Чак. — Поговоримо пізніше.

Тепер, коли він сидів поруч, Мег повторила своє запитання.

— То ми їдемо з ним?

— Я — так, — відповів Чак, не дивлячись на неї.

Мег впустила рушника. Вона відчула, як її затисли холодні лещата страху.

— Один ти? А як же я?

Чак набрав цілу жменю трави, висмикнув її і підкинув у повітря.

— Можливо, відтепер тобі краще триматися подалі від мене.

— Що ти маєш на увазі? — Мег звелась на коліна. — Ти хочеш порвати зі мною?

Вловивши паніку в її очах, Чак ледве зміг приховати посмішку. Він ліг горілиць, уместивши голову на руки, і вдивлявся у блакитне небо.

— Бач, лялю, мені остогиділо таке життя. Я хочу грошей, — він дістав пожмакану пачку сигарет із кишені сорочки. — Будеш?

— Чаку! Ти ж не збираєшся кинути мене?

Він запалив сигарету, тягнучи час.

— Просто вислухай мене, гаразд? Щоб отримати реальні гроші, треба ризикувати, — сказав він. Налякана Мег опустила біля хлопця на коліна. — Я не хочу, щоб ти була причетна до цього, тож, можливо, краще нам із тобою бути порізно.

Мег заплющила очі.

— Хочеш сказати, що більше не хочеш мене? Я тобі набридла?

— Я цього не казав, — Чак затягнувся і випустив дим крізь ніздрі. — Хіба не чуєш? Я дбаю про тебе. Ти мені подобаєшся, і я не хочу вплутувати тебе у щось небезпечне. Я не хочу втратити тебе, однак впевнений, що тобі забракне витримки, аби пройти крізь усе це, тож нам краще розділитись.

— Це? Що ти маєш на увазі — «усе це»? — голос Мег почав тремтіти.

— Пок вигадав хитромудру аферу. Для цього йому потрібен я і ще якась дівчина, — Чак насолоджувався тим, як йому справно вдавалось маніпулювати інформацією. — Все може вийти з-під контролю. Тебе можуть кинути за ґрати на двадцять років.

Мег похолола. Отже, вони планують щось незаконне! Вона була з Чаком вже два місяці, і, хоч він частенько говорив про крадіжки, але ніколи не доводив свої слова до діла. Вона колись міркувала, що якби бодай раз підтримати його задум, він би щось украв, однак Мег завжди благала Чака не вчиняти такого, хоч як сильно вони часом потерпали від голоду. Дівчина зрозуміла, що індіанець дуже сильно вплинув на Чака. Своїми розмовами він підштовхнув його перетнути межу.

— Чаку! — Мег міцно ухопила його за руку. — Тікаймо! Ми заберемося звідси ще до того, як він повернеться! Він хворий на всю голову. Він псих. Ми разом знайдемо десь роботу. Ми ж досі непогано давали собі раду. Я працюватиму для тебе... Я...

— Та замовкни! — гаркнув Чак. — Я іду з ним, і не розводь тут нюні! Йди, шукай собі роботу, якщо тобі це так подобається. Хочеш решту свого життя стирчати увесь день на сонці, збираючи чортові апельсини? Якщо так — провалюй!

Мег зрозуміла: переконувати його безнадійно. З відчаю вона почала задихатись, важко хапаючи повітря. Збирати апельсини? Що ще вона може? Хіба що повернутися додому! Дівчина уявила життя із батьками: триразове харчування, буденні справи, підйом, робота у батьковому офісі, друкарська машинка, ліжка, підйом, робота.

— Тобі теж дадуть двадцять років? — запитала вона. Чак роздавиг сигарету об землю.

— Ясна річ, але тільки, якщо все піде не за планом, а цього не буде. Та мені й начхати. Я хочу швидких грошей, а це буде швидко! Пок обіцяв, що заплатить тобі п'ять сотень за цю роботу. Він думає, ти погодишся на це, але я одразу сказав йому, що ні. Я сказав, що це не в твоєму стилі, — Чак почухав підборіддя, а потім додав: — Сказав, що у тебе кишка тонка.

Гроші нічого не важили для Мег, але лишатись наодинці вона боялась. Провівши два місяці з Чаком, вона вже не уявляла життя без нього.

— Що мені треба робити?

Чак відвернувся, щоб Мег не помітила самовдоволену переможну посмішку на його обличчі.

— Я ж тобі кажу, лялю, чим менше ти про це все діло знатимеш, тим безпечніше для тебе і для мене. Ти можеш піти з нами, якщо, і тільки якщо, робитимеш усе, що скаже тобі Пок, без зайвих запитань і заперечень. Ти отримаєш п'ять сотень. Коли все це закінчиться, ти і я зможемо разом поїхати до Лос-Анджелеса.

— Але ж, Чаку, це нечесно! Невже не розумієш? Я навіть не знаю, на що погоджуюсь! — Мег вдарила по колінах міцно стиснутими кулачками. — Ти кажеш, я можу потрапити у в'язницю на двадцять років і навіть не говориш, за що. Це нечесно!

— Звісно, але ж це лише пропозиція, — Чак звівся на ноги. — Погоджуйся або йди геть. Обмізкуй усе. Ми з Поком рушаємо десь за пів години. Чи поїдеш ти з нами, вирішувати тобі.

Чак був переконаний, що дівчина вже на гачку.

Щойно він зробив крок убік, як Мег покликала:

— Чаку...

— Що?

— Ти йому довіряєш?

— Я нікому не довіряю, включно з тобою, — відповів

Чак. — Та ніколи й не довіряв, але знаю, що цей індіанець робить ставку на легкі гроші. Я знаю, що він задумав, і знаю, що зможу швидко зрубати грошенят, а це все, що мене цікавить. У тебе пів години, — погляд Чака за-тримався на Мег. — І пам'ятай, лялю, якщо ти у справі, зворотного шляху немає. Зрозуміла? — Чак пішов.

Мег довго сиділа, втупивши погляд у блискучі води каналу. Пок лякав її. Вона знала, що він лихий і трохи божевільний. А ще вона знала, що втратить Чака, якщо відмовиться. Врешті дівчина сказала собі: коли все зайде надто далеко, вона просто покінчить із життям. Бо життя було єдиною річчю, яка дійсно належала їй. Єдиною річчю, якою вона повністю володіла. Ковтнути жменю пігулок, провести лезом бритви по зап'ястках — і все скінчиться... Що завгодно було краще, ніж лишитися без Чака, без грошей і зовсім самою.

Дівчина підвелась і рушила до покинутого будинку. Чак уже спакував свій рюкзак і сидів на сходах, при-тримуючи сигарету губами. Він подивився на Мег, від сигаретного диму його маленькі очі примружились.

— Я спакую речі, — вимовила вона. — Я їду з вами.

— Ти робитимеш усе, що тобі скажуть... без зайвих питань? — Вона кивнула.

Раптом посмішка Чака стала теплою і приязною.

— Це добре. Знаєш що?

— Що?

— Я не хотів би втратити тебе.

Мег відчула, як сльози полились їй з очей. Це була найприємніша річ, яку їй будь-коли казали. З того, як засяяло її худеньке бліде обличчя, Чак зрозумів, що

зробив усе правильно. Він підвівся — і Мег кинулась до нього в обійми. Він схопив її за маленький задок і міцно притис дівчину до себе

— Ох, Чаку... все буде гаразд? — Хлопець відчував, як тремтить її тіло. — Я боюсь. Цей індіанець... Він божевільний... Точно тобі кажу.

— Лиши його мені, крихітко. Іди збирайся.

За двадцять хвилин потому Пок Тоголо зупинився перед ними у старенькому «б'юїку» 58-го року з відкидним верхом. І хоч машина вже була трохи пошарпана, та хромоване покриття її все ще блищало. Це було непримітне авто: темно-синього кольору, з темно-синім верхом і вицвілими червоними шкіряними сидіннями. Таку машину не помітиш серед тисяч автівок, що котяться Четвертим шосе.

Побачивши, що Чак і Мег сидять на сходах із заправленими рюкзаками, Пок зрозумів, що Чак вдало розіграв карти. Він вийшов із машини і сів поруч.

— Згодна? — запитав він, дивлячись на Мег.

Вона кивнула, відчуваючи, як зменшується у розмірах від самого лише погляду блискучих темних очей. Пок обернувся до Чака.

— Наша перша зупинка — Фулфорд. Ти позбавишся цієї бороди і підстрижеш волосся. Коли приїдемо у Парадайз-Сіті, ми повинні виглядати, як трое респектабельних друзів у відпустці. Вам треба випрати одяг.

Чак скривився. Хлопець пишався своїм довгим волоссям і бородою.

— Гаразд, — сказав він, знизавши плечима. — Як скажеш.

Узявши обидва рюкзаки, він рушив за Поком до машини.

Мег іще деякий час залишалася сидіти на сходах, насолоджуючись променями сонця на обличчі. Коли ж Пок завів двигун, вона покійно знизала плечима, ніби корилася чомусь невідомому, і приєдналася до чоловіків.

Детектив першої категорії Том Лепські ввалився до кабінету в головному відділі поліції у Парадайз-Сіті, як ввалюється тільки людина зростом під два метри. Напередодні його підвищили з детектива другої категорії. Задля цього підвищення він гарував останні вісімнадцять місяців. Повідомили йому цю новину дуже вчасно, й Лепські встиг улаштувати святкування. Він купив Керрол — своїй дружині — орхідею, відвів її у дорогий ресторан, трохи випив і надзвичайно приємно закінчив вечір — Керрол влаштувала йому найкращу ніч із часів їхнього медового місяця.

Високий худючий Лепські славився сталевим поглядом блакитних очей і був копом амбітним та метикуватим, однак його думка про самого себе трохи перевищувала його реальні здобутки.

Сержант Джо Бейглер — начальник детективного відділку — щойно заступив на ранкову зміну. Завваживши Лепські, він відкинувся у кріслі й, не приховуючи сарказму, випалив:

— Тепер місто в безпеці. Ти за головного, Томе. А я сходжу перекушу.

Лепські ніколи не помічав сарказму, тож, осмикнувши сорочку, підійшов до столу Бейглера.

— Не хвилюйтеся, сержанте. Я впораюсь із будь-якою ситуацією. Є якісь новини від Фреда?

Сержант Фред Гесс із відділку вбивств лежав у лікарні зі зламаною ногою. Якби він не був найкращим експертом у відділі, його зламана нога стала б головним приводом для жартів усього управління. Гесс мав шестирічного сина — Фреда Гесса-молодшого, якого весь район називав не інакше, як Монстр із вулиці Малберрі-Авеню, на якій жили Гесси. Малий загнав на дерево кошеня сварливої старої діви, просто щоб познущатися над ним.

Натовп сусідів захоплено спостерігав, як сержант Гесс, не бажаючи мати справу зі старою та відчуваючи власну відповідальність, поліз на дерево за кошеням. Гілка тріснула, і Гесс гепнувся на землю з такою силою, що зламав ногу. Кошеня, звичайно ж, злізло цілком самостійно, а Фред Гесс-молодший стояв над стогнучим батьком, посміхався своєю диявольською посмішкою і запитував, чого зчинилась така колотнеча. Розлючений татусь вже збирався надерти йому вуха, проте малий врятувався швидкою втечею.

— Фред? — вишкірився Бейглер. — Псує собі репутацію. Медсестри скаржаться на його постійну лайку, але він одужує. Вже за кілька тижнів стоятиме на ногах, і його выпишуть.

— Я зателефоную йому, — сказав Лепські. — Не хочу, аби він хвилювався. Якщо знатиме, що я заміняю його, зможе розслабитись.

Бейглер стривожився.

— Не роби цього. Ми хочемо, щоб він повернувся якнайшвидше. А від твого дзвінка його ще серцевий напад ухопить.

Коли Бейглер пішов, Лепські озирнувся на детектива другої категорії Макса Джекобі, котрий намагався стримати сміх.

— Ти чув це? — обурено запитав він. — Як гадаєш, Джо заздрить мені?

— А хто ж не заздрить, Томе? Навіть я тобі заздрю.

— Правда? — Лепські був задоволений. — Ну, та... — він знизав плечима. — Що ж, так воно і має бути. Певно, мені треба навчитися жити з цим. Маємо сьогодні щось гаряченьке?

— Анічогісінько. Журнал реєстрації порожній.

Лепські зручніше вмовстився на стільці.

— Що мені зараз треба, так це чудове пікантне вбивство... щось із сексуальним мотивом. Поки Фред не

у справі, це міг би бути мій шанс, — він запалив сигарету, дивлячись у нікуди. — Я знаю, що Фред не дурень, але ж і я не гірший. Щойно я отримав підвищення, а Керрол вже пиляє мене, щоб я подавався на сержанта. Жінкам ніколи не догодиш, — зітхнув детектив, похитуючи головою. — Пощастило ж тобі, що ти неодружений.

— Чи ж я не знаю... — радісно погодився Джейкобі. — Я створений для свободи!

Лепські похмуро зиркнув на нього.

— Не думай, що я критикую шлюб. У ньому є багато хорошого. Молодий чоловік, як ти, повинен одружитися. Ти...

Його перервав телефонний дзвінок.

— Бачиш? — Лепські самовдоволено усміхнувся. — Щойно я увійшов — і все завертілось. — Він схопив слухавку. — Управління поліції. Детектив першого ступеня Лепські слухає.

Джейкобі сховав посмішку.

— Покличте мені сержанта Бейглера, — рявкнув чоловічий голос.

— Сержанта Бейглера немає на місці, — насупившись, відповів Лепські. Який це недоумок вирішив, що краще говорити з Бейглером, ніж із ним? — Що у вас трапилось?

— Це Гартлі Данваз. Капітан Террелл на місці?

Лепські виструнчився, сидячи на стільці.

Гартлі Данваз був не лише експертом з балістики окружної прокуратури, йому належав розкішний магазин зброї, який до того ж поставляв багатіям будь-яку мислиму мисливську зброю. Цей чоловік приносив місту значний прибуток та ще й був особистим другом начальника Лепські.

— Ні, містере Данваз, шефа ще немає, — відповів Лепські, жалкуючи, що зняв слухавку. — Я можу чимось допомогти?

— Негайно пришли до мене когось тямущого! Мене пограбували! — Данваз говорив роздратовано. — Скажи

капітанові Терреллу, що хочу бачити його, коли він повернеться.

— Звичайно, містере Данваз. Я сам приїду, містере Данваз, — сказав Лепські. — Зараз буду, містере Данваз, — і повісив слухавку.

— А це був містер Данваз? — запитав Джейкобі, напустивши серйозний вираз на обличчя.

— Так... у нас проблеми. Телефонуй шефові. У будинок Данваза хтось удерся, — звівшись на ноги, Лепські надто рвучко відсунув стілець, і той із гуркотом упав. — Повідом, що Данваз розлючений і шукає його, а я розбираюсь із ситуацією, — сказавши це, Лепські вийшов.

Гартлі Данваз виявився високим, худорлявим, сутулим чоловіком років так п'ятдесяти п'яти, який усім виглядом випромінював самовпевненість і пихатість чоловіка з мільйонним статком.

— Хто ти, в біса, такий? — суворо запитав він, коли Лепські увійшов до його розкішного офісу, більше схожого на палац. — Де Бейглер?

Лепські був не в тому настрої, щоб терпіти таке зневажливе ставлення до себе. Можливо, цей недоумок і був великим цабе, але Лепські тепер був детективом першої категорії.

— Я — Лепські, — відповів він своїм фірмовим тоном справжнього копа. — Ви повідомляли про крадіжку?

Данваз скоса зиркнув на нього.

— Ах, так, чув про вас. Террелл приїде?

— Йому повідомили. Якщо тут лише проникнення зі зломом, я зможу впоратись із цим. Шеф зайнятий.

Данваз раптом посміхнувся.

— Ну звісно, — він підвівся на ноги. — Ходіть зі мною.

Вони пройшли великим магазином і подались до складського приміщення.

— Ось тут вони влізли.

Лепські поглянув на маленьке віконце, загразоване сталеву решіткою. Решітку видерли, і тепер вона бовталась, умурована в цементну основу.

— Сталевий трос, гак і машина, — сказав Лепські. Він подивився крізь вікно на вузьку алею, що вела до паркінгу. — Це було легко. Що вони взяли?

— То ось як вони це зробили! — Тепер Данваз ставився до Лепські з більшою повагою. — Вони взяли одну з моїх найкращих гвинтівок — ручна робота, оснащена оптичним прицілом і глушником, коштує п'ятсот шістдесят доларів.

— Ще щось зникло?

— Коробка з патронами до гвинтівки.

— Де зберігалась гвинтівка?

— Я покажу.

Данваз повів детектива назад до магазину.

— Гвинтівка була у цій вітрині, — сказав Данваз, зупинившись біля вузької скляної коробки на прилавку. — Дістати гвинтівку було не складно. Треба лише зняти скляну кришку. Я не торкався її. Там можуть лишитися відбитки пальців.

— Я пришлю сюди хлопців, містере Данваз, і ми пошукаємо відбитки, — пообіцяв Лепські, але, дивлячись на відполірований до блиску скляний ящик, він розумів, що вся ця тяганина буде марною — той, хто викрав гвинтівку, точно був у рукавичках.

Кілька годин по тому начальник поліції Террелл, сержант Бейглер і детектив Лепські сиділи за столом у кабінеті Террелла, попиваючи каву.

— Жодних зачіпок, жодних відбитків. Дуже професійна робота, — підсумував Бейглер, прочитавши звіт Лепські. — Схоже, злочинець знав, що шукає. У магазині була купа інших, дорожчих гвинтівок, він міг обрати будь-яку.

Террелл, кремезний чолов'яга із металевими сірими очима, задумливо почухав своє квадратне підборіддя.

— На прилавку в магазині Данваза багато спортивних гвинтівок, і тільки ця з оптичним прицілом. Чому ж обрали саме її?

Лепські неспокійно совався на стільці.

— Гвинтівка має незвичайний механізм — оснащена оптичним прицілом і глушником. Можливо, хтось зі шпани побачив її у вітрині, от руки й засвербіли. Данваз розповів, що гвинтівку виставили на показ десь із місяць тому.

Террелл кивнув.

— Може, й шпана, та все ж це летальна зброя.

— Я сподіваюсь, що це якийсь малий.

— Якщо так, то методи він використовує професійні, — відказав Бейглер.

— То й що? — пирхнув Лепські. — Кожен пущьвірінок, який дивиться телек, розуміє, що треба користуватись рукавичками, і знає, як за допомогою гака висмикнути решітку з вікна.

— Попередьте пресу. Не думаю, що вони чимось допоможуть, але нехай будуть у курсі. Роздайте їм фото гвинтівки, у Данваза воно точно має бути, — наказав Террелл.

Лепські повернувся до свого робочого місця і почав обдзвонювати всіх. Бейглер продовжив розмову:

— Том може мати рацію. Це могла бути дитина, яка не встояла перед спокусою вкрати таку гвинтівку.

Террелл замислився. Він пригадав, як сам підлітком щосуботи пообідді приходив до магазину Данваза — тоді ним ще керував батько Гартлі Данваза — і задивлявся на гвинтівку з прицілом, про яку так мріяв. Він марив тією рушницею тижні зо три, а потім вона раптом стала йому геть нецікавою. Можливо, це справді був малий, що мав таку ж нав'язливу мрію, і вирішив не стримуватись.

— Сподіваюсь, що він має рацію, але мені все це не подобається. Це зброя вбивці.

Дін Кей Маккуїн був президентом багатомільйонного концерну «Бляшанки й банки Флориди», який забезпечував тарою усіх фермерів штату. Маккуїн мав понад метр вісімдесят зросту, сиве волосся та жвавий темперамент, не давав спуску ні собі, ні своїм співробітникам, і завжди досягав результатів. Одружений він був тричі, але кожна дружина йшла від нього, не в змозі витримати його запальний характер, його стиль життя та його вимоги.

Маккуїн жив за чітким розкладом. Він підіймався о 07:00, проводив пів години у спортзалі свого розкішного маєтку, розташованого на восьми гектарах квітучого саду, приймав душ о 07:31, снідав о 08:00, до 09:00 віддавав розпорядження, а о 09:03 сідав у свій «роллс-ройс» і їхав до офісу. Цей чіткий порядок дій ніколи не змінювався.

За останні три роки, що Марта Делвін працювала у нього секретаркою, ще ніколи не бувало, щоб шеф запізнився бодай на секунду. І коли цього сонячного літнього ранку він спустився широкими сходами на сніданок, вона, навіть не поглянувши на годинник, знала, що той показує за секунду до 08:00.

Марта Делвін — тридцятишестирічна, висока, похмура, позбавлена внутрішнього шарму жінка, вже чекала на шефа біля накритого для сніданку столу, тримаючи в руках ранкову пошту.

— Доброго ранку, містере Маккуїн, — привіталась вона і поклала листи на стіл.

У відповідь Маккуїн лише кивнув. Він не любив марно розкидати слова. Щойно він сів і розправив серветку, як Токо — його особистий японський П'ятниця — вже налив йому кави, подав омлет і нирки ягняти.

— Є щось цікаве у листах? — запитав Маккуїн після того як, плямкаючи, прикінчив нирки.

— Нічого важливого, — відповіла Марта. — Як завжди, запрошення, — вона зробила паузу, вагаючись, потім продовжила: — Але є одна дивна річ...

Маккуїн, що вже взявся за наступну нирку, насупився.

— Дивна річ? Що ти маєш на увазі?

Марта поклала перед ним половину дешевенького аркуша для нотаток.

— Це було серед листів.

Маккуїн дістав окуляри, надягнув і придивився до аркуша. На ньому великими літерами було написано:

СПОЧИВ ІЗ МИРОМ

о 09:03

КАРАТЕЛЬ

— Що це в біса таке? — роздратовано запитав Маккуїн.

Токо, який стояв позаду Маккуїна, скривився. З голосу господаря він зрозумів, що ранок почався погано.

— Не знаю, — відповіла Марта. — Я подумала, вам варто це побачити.

— Навіщо? — лютував Маккуїн. — Хіба не бачиш, що це написав якийсь божевільний? Не маєш чим зайнятись, окрім як турбувати мене такою дурнею? Це навмисна спроба зіпсувати мій сніданок! — з цими словами він змахнув клаптик паперу на підлогу.

— Пробачте, містере Маккуїн.

Маккуїн розвернувся у кріслі й тепер спрямував свою лють на Токо.

— Цей тост холодний! Що з тобою сьогодні? Принеси інший!

О 09:03 Маккуїн завершив віддавати розпорядження і, все ще розлючений, вийшов з дому. «Роллс-ройс» уже чекав на нього.

Брент, багатостраждальний водій Маккуїна, тримаючи фуражку під рукою, очікував господаря біля дверцят автомобіля. Марта Делвінь вийшла проваджати Маккуїна і стояла біля нього нагорі велетенських сходів.

— Я повернусь о шостій. Приїде Голлідей. Він сказав, десь о шостій тридцять, але ти ж його знаєш. Він ніколи не може прийти вчасно...

Це були останні слова Діна Маккуїна. Жахливий спогад про наступні кілька секунд переслідуватиме Марту аж до могили. Вона стояла поруч із Маккуїном, дивилась просто на нього, аж раптом його високе чоло перетворилось на брудну мішанину крові й мозку. Маленький шматочок мозку бризнув Марті на обличчя і повільно сповз щогою. Кров заляпала її білу сорочку. Бос важко впав, ударившись об мармурові сходи, його портфель розкрився, й увесь вміст висипався.

Паралізована від жаху, Марта спостерігала, як обважніле тіло Маккуїна покотилось сходами донизу. Відчувши на своєму обличчі щось бридке й слизьке, вона закричала.

***

Доктор Ловіс, офіцер медичної служби, спустився сходами до вітальні, де на нього чекали Террелл, Бейглер і Лепські. Лисуватий та веснянкуватий Ловіс був пузатим коротуном, але мав талант, на який Террелл цілковито покладався.

Дзвінок надійшов, щойно Лепські закінчив повідомляти пресу про викрадену гвинтівку. Телефонував Стів Робертс — патрульний поліції, який повідомив, що почув крики з резиденції Маккуїна і пішов перевірити. Після того, що поліцейський розповів далі, Террелл, Бейглер і Лепські прожогом кинулись вниз до патрульних машин,

наказавши Джейкобі повідомити відділок убивств. Історія патрульного не лишала у Террелла жодних сумнівів: трапилось те, чого давно вже не траплялось у Парадаїз-Сіті, — вбивство, і не просто вбивство, а вбивство одного з найвпливовіших мешканців міста.

Вони прибули на місце злочину одночасно зі «швидкою», а доктор Ловіс прибув хвилин за п'ять.

Зараз тіло Маккуїна вже було на півдорозі до моргу.

— Як вона? — запитав Террелл.

— Дали їй заспокійливе, — відповів Ловіс. Він щойно спустився сходами і зупинився, щоб перевести подих. — Не тривожте її принаймні двадцять чотири години. Вона напівпритомна.

Після почутих деталей та побаченого тіла Маккуїна Террелл цілковито розумів такий стан секретарки.

— Вже маєте якісь ідеї, доку?

— Потужна гвинтівка. Я зараз повертаюсь на роботу і спробую дістати кулю. Але закладаюсь, що це була модифікована гвинтівка з оптичним прицілом.

Террелл і Бейглер перезирнулись.

— А кут пострілу?

— Стріляли згори.

Террелл і Ловіс вийшли на терасу. Вони уважно вивчили пейзаж перед будинком.

— Десь звідти, — сказав Ловіс, указавши напрям маленькою товстою рукою. — Я поїхав. Це вже ваш клопіт, — і з цими словами док пішов.

До Террелла підійшов Бейглер.

Удвох вони уважно вивчали краєвид. Маєток Маккуїна було обсаджено високими каштановими деревами, за деревами тягнулось шосе, а потім трохи далі здіймався багатопверховий будинок із пласким дахом.

— Стріляти могли звідти, — зауважив Бейглер.

— Більше немає звідки... озирнись, — сказав Террелл. — Ти ж чув, що сказав Ловіс: модифікована гвин-

тівка з оптичним прицілом. Це може бути гвинтівка з магазину Данваза.

— Дізнаємось, щойно Ловіс дістане кулю.

— Томе? — Террелл повернувся до Лепські, який стояв, очікуючи розпоряджень. — Візьми стільки людей, скільки треба, і займіться багатоповерхівкою. Перевірте дах і порожні квартири. Якщо порожніх квартир немає, перевірте кожну. Я не маю пояснювати вам, як це робиться.

— Слухаюсь, шефе.

За мить машина із Лепські й чотирма співробітниками відділку вбивств рушила до багатоповерхівки.

— Ходімо, поговоримо із водієм та японцем, — сказав Террелл.

— Поглянь, хто приїхав, — пробурчав Бейглер.

Із машини, яка щойно підїхала, саме виходив високий, сивий чоловік. Якось хтось сказав йому, що він схожий на кіноактора Джеймса Стюарта, і відтоді він почав удавати з себе манірного актора. Це був Піт Гамільтон, репортер кримінальної хроніки місцевої газети «Парадайз-Сіті Сан» та місцевого телеканалу.

— Розберися з ним, Джо. Ні слова про гвинтівку. Вдавай дурника, — сказав Террелл самим кутиком рота й пішов до будинку.

Водій Маккуїна не міг нічого розповісти. Він усе ще тремтів від шоку, і Террелл зрозумів, що ставити йому запитання — даремне марнування часу. А ось слуга-японець Токо, який не бачив убивства, був абсолютно незворушний. Він передав Терреллові записку, яку Маккуїн презирливо скинув зі столу. Описав звички і характер господаря. Уся інформація, яку він надав, була практичною і могла допомогти слідству.

Тим часом Бейглеру не так пощастило з Гамільтоном.

— Слухайте... Я знаю, все трапилось щойно, — нертерпляче торочив Гамільтон, — але ви вже повинні мати

якісь зачіпки. Маккуїн не остання людина. Його вбили на замовлення... Як Кеннеді! Хіба не розумієте, що це найбільша новина за останні роки в цьому паршивому місті!

— Розумію, це новина, — сказав Бейглер, дістаючи жуйку, — але до чого тут Кеннеді? Маккуїн же не президент США.

— Ви поділитесь зі мною інформацією чи ні? — нервував Гамільтон.

— Якби я мав що розповісти, Піте, то вже зробив би це, — заспокійливим тоном відповів Бейглер. — Наразі нічого не відомо.

— А та гвинтівка з прицілом, викрадена у Данваза, вона може бути зброєю вбивства?

Бейглер знизав плечима.

— Ти вмієш висувати здогади так само добре, як і я. Ми розглядаємо таку можливість.

— Коли у вас з'явиться щось для мене?

— За кілька годин. Опівдні у штабі поліції відбудеться прес-конференція.

Гамільтон свердлов поглядом Бейглера, та сержант навіть оком не повів.

— Гаразд... Це все, що ви можете сказати?

— Так.

Гамільтон збіг сходами до машини. Упевнившись, що журналіст поїхав геть, Бейглер пішов до будинку і побачив, що Террелл вже неабияк просунувся. Він саме стояв, слухаючи розповідь Токо. Коли Токо втомився, інформації у Террелла було більш ніж досить. Лишившись наодинці з Бейглером, Террелл показав йому записку.

Бейглер вивчив її і вилаявся собі під носа.

— Якийсь божевільний.

— Може, й так, а може, лише вдає.

Обоє чоловіків добре знали, що божевільний зі зброєю — найвигадливіший убивця, якого важко загнати в кут.

Бейглер поклав до пластикового конверта записку, яку отримав від Токо.

— Віднесу це хлопцям у лабораторію, — та на шляху до машини він раптом зупинився. — Гамільтон, як завжди, налаштований вороже. Він здогадується про викрадену гвинтівку. Розголосу нам не уникнути.

— Це зрозуміло.

Террелл сів у машину.

Не минуло й п'яти хвилин, як вони поїхали, і Піт Гамільтон знову з'явився перед будинком. Він поговорив з Токо, привіз свого фотографа, зробив кілька знімків і поїхав із місця подій до того, як два репортери з інших конкуруючих новинних агентств примчали до маєтку вбитого.

Гамільтон встиг до випуску теленовин об 11:00. Фото викраденої гвинтівки, будинку Маккуїна та багатоповерхівки подалік від маєтку миготіли одне за одним на екрані. Про записку від Карателя Гамільтон теж розповів своїм глядачам.

— Хто цей чоловік? — запитував репортер. — Чи вдасть він іще одного удару?

***

На узбіччі Четвертого шосе на ґрунтовій дорозі майже за п'ять кілометрів від Парадайз-Сіті розташувався мотель «Ласкаво просимо». У ньому було п'ятнадцять стареньких, пошарпаних кімнат, під кожну з них було відведено ще й окремих гараж, а заправляла усім цим місіс Берта Гарріс, чоловік якої загинув під час корейської війни.

Опасистій і неповороткій Берті було далеко за п'ятдесят. Мотель забезпечував їй прожиття: гроші на харч, як, бувало, примовляла вона. А що Берта, окрім

як їсти, нічим більше не займалась, то і мотель її можна було вважати справою прибутковою.

Зазвичай у motelі зупинялися солодкі парочки, та й то лише на одну ніч. Тому Берта була неабияк здивована і вдячна небесам, коли увечері, напередодні вбивства Маккуїна, біля motelю зупинився запліжаний «б'юїк» і респектабельний на вигляд індіанець ввічливо поцікавився, чи не міг би він із друзями винайняти у motelі дві кімнати на тиждень, а можливо, й довше.

Ще більше вдячності Берта відчула, коли постояльці погодились на ціну, не торгуючись. Індіанець з готовністю пристав на всі її умови, і Берта навіть пошкодувала, що не запросила вищу ціну. Крім того, індіанець ще й наперед оплатив за обидві кімнати. Єдине, що трохи спантеличило хазяйку, так це друзі індіанця — ними виявилися білий молодий чоловік і біла молода дівчина, але Берта сказала собі, що це вже її не стосується.

Індіанець записався в журналі реєстрації як Гаррі Лукон, а двох інших вписав як містера та місіс Джек Аллен.

Вони пішли до ресторану, у якому порядкував темношкірий помічник Берти — вісімдесятип'ятирічний Сем, якому, попри свій вік, ще вдавалось підтримувати задовільну чистоту в кімнатах і готувати сякі-такі нудні страви, коли про це просила Берта, а траплялось таке вкрай рідко. З'ївши по перегрітому гамбургеру і по шматку недопеченого яблучного пирога, заливши це все рутбіром, троє пожилців пішли до своїх кімнат, і Берта забула про них.

О 22:00 інші гості Берти — тріє підстаркуватих комівояжерів — пішли спати. У motelі стало тихо. Пок Тоголо постукав у двері Чакової кімнати. Двоє чоловіків про щось перешіптувались, і Меґ даремно намагалась розчути, про що вони говорили. Чак наказав дівчині лягати спати, а сам вирушив із Поком до Парадайз-Сіті.

З того, як впевнено Пок керував «б'юїком», коли вони в'їхали у місто, Чак зрозумів, що індіанець знає Парадайз-Сіті, як своїх п'ять пальців. Вони кілька разів об'їхали навкруг торгового кварталу, доки Пок роз'яснював подальший план дій.

Індіанець усе організував. Під заднім сидінням лежали металевий гак і довгий сталевий трос. Зірвати решітку, що захищала складське вікно зброярні, було дитячою забавкою.

Доки Чак, обливаючись потом, напружено слідкував за темним провулком, Пок проліз через вікно усередину. Десь за хвилину він уже передав Чакові гвинтівку, оптичний приціл і коробочку з глушником. Усе це Чак склав під сидінням у машині.

Вони поїхали назад до мотелю.

— Лягай спати, — наказав Пок, коли вони зупинились перед вікнами Чакової кімнати. — Не кажи їй ані слова. Зрозумів?

Чак вийшов із машини.

— Що ти збираєшся робити?

— Дізнаєшся, — тихо відповів Пок і поїхав у темряву.

Коли Чак повернувся, Мег уже лежала в ліжку, але не спала, а знервована очікувала його.

— Де ви були? — запитала дівчина, доки він роздягався.

Чак прослизнув під ковдру до Мег і поліз обійматись.

— Де ви були? — повторила вона, відбиваючись від Чака. — Не торкайся мене. Ти свиня, навіть не помився! Ти навіть зуби не почистив!

— Плювати! — тільки й відповів Чак і силою вклав її на спину.

Вони проспали до 09:50. Підігриваючи каву, Мег побачила у вікно, як Пок приїхав і поставив машину в гараж.

— Його не було всю ніч? — запитала вона, розливаючи каву в чашки.

— Чого б тобі не спитати у нього? — буркнув Чак.

Мег прикусила язика.

Пізніше, поки Чак голився і приймав душ, Мег дивилась рекламу по телеку.

Намилюючись, Чак все міркував про Пока. Йому не йшла з голови рушниця. Індіанця не було всю ніч. Буде три вбивства, говорив він. Чак тривожився, чи індіанець, бува, вже не використав рушницю.

Чак заходився розчісуватись, коли у телевізорі з'явився Піт Гамільтон і повідомив про вбивство Маккуїна. Він саме говорив про записку, яку отримав убитий, коли Чак вийшов із душової.

— Послухай це, — схвильовано сказала Мег.

— Тож просто серед нас з'явився вбивця... можливо, божевільний убивця, — говорив Гамільтон. — Чоловік, який називає себе Карателем. Який у нього мотив? Чи вбиватиме він ще? Минулої ночі з добре усім відомого магазину зброї «Гвинтівки Данваза» викрали потужну гвинтівку з оптичним прицілом. Чи стала викрадена гвинтівка зброєю, яка вбила Маккуїна? Ось фото гвинтівки, оснащеної оптичним прицілом і глушником. — Картинка на екрані змінилась на знімок рушниці — й Чак затремтів.

Гамільтон продовжував:

— Уважно подивіться на це фото. Якщо ви раніше бачили цю гвинтівку, або ж бачили когось із такою гвинтівкою, негайно повідомте поліцію. Дін Кей Маккуїн був одним із найвідоміших мешканців нашого міста. Він...

Чак вимкнув телевізор.

— Та кому він треба? — сказав Чак байдужим тоном. — Ходімо, подивимось місто.

Мег не відводила від Чака проникливих очей. Він зблід, на чолі виступили краплини поту, очі бігають. Дівчина відчула, як спиною пробіг неприємний холодок.

— У чому справа?

Чак надягнув сорочку.

— У чому? Та ні в чому! Хіба ти не хочеш подивитись місто?

— Це вбивство... Цей чоловік... Каратель... Це ж ніяк не пов'язано з нами, правда, Чаку?

Чак натягнув штани.

— Ти геть збожеволіла? Як це може бути пов'язано з нами?

Чак унікав погляду Мег.

— Тоді чому в тебе такий вигляд? Ми все ж якось пов'язані з цим! Чому його не було всю ніч? Звідки візьмуться усі ті гроші, які він нам пообіцяв?

Чак знав, що настав критичний момент. Це була ситуація, коли треба прийняти рішення — зараз або ніколи.

— Ну що ж! — оскаженіло викрикнув Чак. — Збирай свої речі! Тебе попереджали! Тобі казали не ставити запитань. Тепер забирайся! Давай! Пакуй свої чортові лахи! Забирайся!

Мег зіщулилась і безсильно простягнула до Чака свої руки.

— Ні! Ходімо зі мною, Чаку! Він недобрий! Я знаю це! Ходімо зі мною!

— Ти чула, що я сказав! Пакуй речі! Геть!

Дівчина сіла на розстелене ліжко, опустивши голову на руки.

— Я не можу бути одна, Чаку... Гарзд, забули. Більше жодних запитань. Я не хочу йти.

У своїй кімнаті, притиснувши вухо до тонкої перегородки дерев'яної стіни, Пок Тоголо слухав усе, що відбувалось між парою.

Чак знав, що вже переміг, але саме зараз був слухний час, щоб раз і назавжди втовкмачити їй це у голову.

— Ти мені остогидла, — сказав він. — Я можу знайти собі купу дівок. Краще вшивайся. Давай, збирай речі!

Мег ледь не вила з відчаю.

— Будь ласка, Чаку. Я більше не ставитиму жодних запитань. Лише дозволь лишитись із тобою.

Чак пройшовся кімнатою, вдаючи, що сумнівається.

— Я маю поговорити з Поком. Він повинен дізнатись про те, що сталось. Я думаю, тобі краще забиратись звідси під три чорти.

Мег підскочила і схопила його за руку.

— Ні, не кажи йому нічого. Я обіцяю! Я клянусь, я більше нічого не питатиму! Я робитиму все, що ти скажеш! Обіцяю!

Чак зробив вигляд, що вагається, а потім кивнув.

— Гарзд. Я забуду про це. Ходімо, подивимось місто, га?

— Так, — тепер погляд її був переповнений вдячністю. — Так, із задоволенням.

— Запитаю в Пока, чи можна нам узяти машину.

У Мег одразу ж знову почалась паніка.

— Ти ж не розкажеш йому... не скажеш йому нічого?

Чак зловтішно посміхнувся. Приниження Мег неабияк тішили його власне его.

— Я не скажу йому, — короткі спітнілі пальці Чака взяли дівчину за підборіддя і стиснули його з такою силою, що вона аж поморщилась від болю. — Але пам'ятай, лялю, це твій останній шанс.

Чак вийшов із кімнати і постукав до Пока. Індіанець впустив його. Коли Пок зачиняв двері, двоє чоловіків якийсь час просто дивились одне на одного.

— Я усе чув, — заговорив Пок. — Ти зробив усе правильно. Відвези її машиною на пляж. Займи її чимось. Я посплю. — Із кишені штанів індіанець дістав чек на двадцять доларів. — Візьми це... нехай заспокоїться. — Він трохи помовчав. Його чорні блискучі очі уважно вивчали обличчя Чака. — Ти будеш потрібен мені сьогодні вночі. Ми вирушаємо звідси о 23:00.

Чак застиг на місці, у горлі йому пересохло.

— Друге вбивство?

Пок кивнув.

Чак відвів погляд убік і промовив:

— Із першим ти впорався самостійно. Навіщо тобі я?

— Цього разу ти мені потрібен, — відказав індіанець. — А поки відвези дівчину на пляж, нехай розважиться.

Чак кивнув і трохи невпевнено вийшов із кімнати.

Пок зачинив за ним двері й замкнув їх на засув. Він почекав, доки Чак і Мег взяли «б'юїк» і поїхали геть, потім підійшов до ліжка, підняв матрац і дістав зі сховку гвинтівку. Вмостившись на краєчку ліжка, індіанець заходився чистити її.

***

Коли Террелл закінчив зі звітами, що назбирались на його столі від ранку, вже перевалило за 14:00. Розбиратись із вхідними дзвінками він доручив сержантові Бейглеру. Історія, яку Гамільтон повідав з телеекранів, спричинила вибух у місті, й відтоді телефони у відділку дзвонили безупинно. Розпечених міських багатіїв дуже схвилювало вбивство Маккуїна. До поліцейських вони ставились, як до власних слуг, і були переконані, що управління поліції було створено виключно для їхнього захисту. Що робить поліція, аби знайти цього божевільного? Розлючено, верескливо, а часом навіть сльозливо запитували вони. Хіба в поліції не розуміють, що цей чоловік може вбити знову? Що вже зробили, аби запобігти такому?

Бейглер, не виймаючи сигарету з рота і весь час тримаючи склянку з кавою біля себе, відповідав на всі ці дзвінки своїм флегматичним, заспокійливим тоном.

Хор різноманітних голосів молотив у його барабанну перетинку, а Бейглер думав про те, якого галасу наробив Гамільтон, і йому аж свербіло дати тому репортерові добрячого копняка.

Мер Парадайз-Сіті Лоусон Гедлі був людиною розсудливою. Він одразу ж зв'язався з Терреллом.

— Можливо, вбивця псих, — повідомив йому Террелл, — а можливо, лише вдає. Доки не зберу більше інформації, не можу надати повну картину. Я закінчу зі звітами близько 15:00. Якщо хочеш, приєднуйся, Лоусоне, буду радий бачити.

— Я буду, Френку. Погано, що цей клятий Гамільтон здійняв паніку до того, як ми дізнались якісь подробиці. Я зайду.

О 15:00 Террелл, Гедлі та Бейглер сиділи за столом у кабінеті начальника поліції.

— Гвинтівку, якою було скоєне вбивство, викрали з магазину Данваза минулої ночі, — розповів Террелл. — Це підтвердив звіт балістів. Убивця здійснив постріл з багатопроверхівки «Коннот», з тераси пентхауса. Як вам відомо, пентхаус цей належить Томові Девісу, і, як вам відомо, він зараз у відпустці десь у Європі. Його немає вже три місяці, й схоже, вбивця про це знав. Ліфт підіймається з підземної парковки прямісінько у квартиру. З правильним інструментом не важко підняти кабінку ліфта в квартиру. Це було просто. Вбивця заїхав у гараж, піднявся до пентхауса, вийшов на терасу й чекав, доки з'явиться Маккуїн. Швейцар у «Конноті» приходить на роботу десь о 06:00. Я сказав би, що вбивця приїхав уночі й чекав. О 09:30 у швейцара сніданок, тож між 09:30 та 10:15 за будинком ніхто не стежить. Саме тоді вбивця забрався з квартири.

Гедлі пригладив рукою рідке волосся.

— Звучить так, наче цей чоловік ретельно все спланував і спланував дуже давно.

— Можливо, або ж він просто дуже добре знав щоденний розклад Маккуїна і робочі години швейцарів. Я схилиюсь до думки, що йому було відомо, коли слід вистрелити і коли слід піти, та, звичайно ж, він знав, що Девіс поїхав.

— То він місцевий?

— Схоже на те.

Гедлі занепокоєно посовався.

— Що ще маєте?

— Є ще ця записка... дивна річ. Це попередження. Її прислали минулої ночі. Цього я не розумію. Він попереджав Маккуїна, що збирається його вбити. Але навіщо?

— Йому потрібен розголос, — припустив Бейглер. — І він точно отримав те, що хотів.

— Що ж, маєш рацію, він його отримав сповна. Хлопці з лабораторії перевірили записку. Жодних відбитків, написана кульковою ручкою, папір можна знайти у будь-якому дешевому магазині. В нас не лишилося нічого, окрім самого послання, — Террелл дістав записку і передав її Гедлі. — Як бачите, написано нерівними друкованими літерами. Важлива річ — час, вказаний у записці, — 09:03. Вбивця мав внутрішню інформацію про звички вбитого. Він, певно, знав, що Маккуїн помішаний на пунктуальності. Йому було відомо, що Маккуїн завжди виходить з дому о 09:03. Наскільки мені вдалося з'ясувати, єдині люди, які знали його точний розклад, — це Маккуїнова секретарка, його шофер та слуга. Вони не причетні. Я в цьому впевнений. Можливо, Маккуїн вихвалявся серед друзів своєю пунктуальністю. Треба це перевірити. Маємо всі підстави вважати, що вбивця живе у місті, або ж колись жив і багато знає про звички його мешканців: він знав, що Девіс поїхав, знав, о котрій у швейцара сніданок, і знав, що Маккуїн завжди виходить з будинку рівно о 09:03. Це підказка, але незначна. Не розповідатиму вам про Маккуїна. Його не надто

любили, він мав багато ворогів у бізнесі. Але мене радше грець хопить, ніж я повірю, що котрась із бізнес-корпорацій влаштувала полювання на Маккуїна, хоча я можу й помилятись. Ця записка може бути лише прикриттям, але маю чуття, що це не так. Інтуїція підказує, що ми маємо справу з божевільним, який затаїв на когось образу, він живе десь тут, і ми про нього ще почуємо.

Гедлі уважно все це вислухав, а потім запитав:

— То який наступний крок?

Террелл нахилився, склавши руки на столі.

— Суто між нами — якби ж я знав. Немає такого кроку, який нам треба було б невідкладно зробити. Звичайно, ми звітуємо, працюємо над ситуацією, проводимо розслідування і таке інше, але ми майже нічого не можемо зробити. Ми показуватимемо на широкий загал фото гвинтівки, копатимемось у житті Маккуїна, опитаємо його друзів, але не думаю, що значно просунемось. Убивства без очевидного мотиву, як це, — глухий кут. Ми маємо чекати і сподіватись, що це вбивство стане єдиним.

Гедлі напружився.

— Уважаєш, цей чоловік може вбити знову?

— А сам як думаєш? Сподіваюсь, що ні. Ми розглянемо усі можливі варіанти. Ми перевіримо усіх, хто колись сварився з Маккуїном, а таких чимало. Ми дізнаємось, кого він міг аж так сильно образити... можливо, когось зі співробітників. Якщо маєш якісь здогадки, Лоусоне, саме час поділитися ними.

Гедлі роздушив сигарету в попільничці й підвівся.

— Ні, не маю. Я розумію позицію поліції. Все гаразд, продовжуйте робити все можливе, Френку. Я повернусь у свій офіс і спробую допомогти зі свого боку. Це найменше, що я можу зробити.

Коли мер пішов, Террелл допив каву, закурив люльку та звернувся до Бейглера:

— До роботи, Джо. Маємо багато справ. Залучи всіх. Не думаю, що вони знайдуть щось корисне, але треба щось робити.

— Так, — Бейглер підвівся. — Думаєш, будуть ще вбивства?

— Сподіваюсь, що ні.

— А я думаю, що будуть. Серед нас божевільний, — похитав головою Бейглер. — Пощастило ж Фредові. Я б теж зараз не відмовився полежати в госпіталі зі зламаною ногою.

— Він припуститься помилки... вони завжди помиляються, — сказав Террелл, та голос його звучав не надто переконливо.

— Але коли?

— Це слушне запитання — коли.

Вони перезирнулись, і Бейглер пішов у кабінет детективів — роздавати завдання своїм людям.

***

Лепські знав, що о цій порі увечері сусіди зазвичай працюють у саду: хтось труїть дустом тлю, а хтось стриже газон; тож він вирішив улаштувати видовищну появу, яка підняла б на вуха всю околицю.

Його машина летіла вулицею на швидкості вісімдесят кілометрів на годину. Підїхавши до хвїртки, Лепські різко витиснув педаль гальм, й автівка зі страшним скреготом зупинилась, а він ледь не вилетів крізь вітрове скло. Якщо вже на те пішло, Лепські був хвальком, але цього разу і сам подумав, що така раптова зупинка була аж надто видовищною для його власної безпеки. Розуміючи, що сусіди покинули свої справи й здивовано витріщаються на нього, Лепські грюкнув дверцятами і, важко ступаючи, пішов садовою доріжкою до будинку.

Вставляючи ключа у шпарину, він подумав, що вистава вдалася на славу. Усім сусідам, що жили нижче вулицею, дружина вже розповіла про підвищення Лепські. Тепер треба було показати цим домосідам, як працюють детективи першої категорії.

Та як не прикро, вхідні двері Лепські намагався відкрити ключем від автомобіля. Якби ж то він влетів у будинок, грюкнувши дверима, його вражаюча поява ще довго була б у сусідів на вустах, але та розпачлива метушня із замком, доки він зрозумів, що взяв не той ключ, зіпсувала весь ефект.

Щойно він, лаючись, намацав правильний ключ, вхідні двері рвучко розчахнулись.

— Обов'язково так гасати? — розлючено запитала Керрол Лепські. — Невже не розумієш, що подаєш поганий приклад?

Лепські незграбно проштовхнувся повз неї, торохнув невіддатливими дверима й попрямував до ванної.

— Я зараз лусну, якщо не віділлю, — оповістив він.

Керрол зітхнула. Це була двадцятисемирічна, висока, темноволоса красуня із залізним характером. До того, як вийти заміж за Лепські, вона працювала в «Американ Експрес Компані» в Маямі: спілкувалась із багатіями, вела їхні справи, роздавала їм поради. Ця робота зробила її впевненою та рішучою.

Свого чоловіка Керрол вважала найрозумнішим детективом в управлінні. Вона планувала, що за шість, нехай сім років він стане начальником поліції. Цього вона йому, звісно, не казала, але справно пиляла Лепські від одного підвищення до наступного. Зараз він уже був детективом першої категорії, наступний крок — звання сержанта.

Лепські вийшов з ванної, драматично витираючи з обличчя уявний піт.

— Давай чогось вип'ємо, — сказав він, упавши в крісло. — Маю лише п'ять хвилин... заїхав переодягнутись.

— Якщо тобі знову на службу, Лепські, то пити не можна! Принесу тобі «коли».

— До біса, я хочу випити — велику склянку віскі й льоду побільше!

Дружина пішла до кухні й повернулася з великою «колою», в якій плавало повно льоду.

— Чого ти такий знервований? — запитала вона, сівши на бильце крісла.

— Я? І зовсім я не знервований! Чого ти вирішила, що я знервований? — Він випив половину коли й скривився. — Можна долити сюди хоч ковток скотчу?

— Ні! Ти поводишся і виглядаєш знервовано. Я, між іншим, теж уся на нервах. Я не відривалася від телевізора. Цей убивця... Каратель.... Що відбувається?

— Це якийсь божевільний. Не повинен тобі цього казати, але тепер цей пришелепкуватий — наш найбільший головний біль. Тільки послухай, Керрол, нікому ані слова! Я знаю, твої подружки-мегери сподіваються отримати від тебе новини з перших уст, але не розповідай їм нічого!

— Та ж нема чого розповідати, правда? Навіть дитина розуміє, що цей убивця божевільний. Що коїться? Ви вже знайшли його?

Лепські глухо загіготів.

— Ще ні. Я всю ніч проводитиму клятї допити. Безглузда рутинна. Місто налякане. Ми маємо робити вигляд, що працюємо, але це лише марна трата часу, тільки не кажи про це нікому.

— Я маю зачіпку, Лепські, — відчуваючи, що її чоловік потрапив у глухий кут, Керрол була готова підштовхнути його до наступного підвищення. — Щойно побачивши вранці по телевізору Гамільтона, я пішла провідати Ме-

гітабель Бессінджер. Я впевнена, якщо комусь і під силу розгадати цю справу, то тільки їй.

Від напруги Лепські навіть розстібнув гудзик на комірці.

— Тій старій шарлатанці? Ти збожеволіла! Слухай, любя, принеси мені чисту сорочку. Мене не буде всю ніч. Не зробиш мені кілька сандвічів? Що у нас в холодильнику? Ще лишилась яловичина?

— Послухай мене, Лепські, — рішуче провадила своє Керрол. — Мегітабель, може, й стара, але вона не шарлатанка. Вона має силу. Я сказала їй, як це важливо для тебе і...

— Стривай-но! — Лепські напружився, обличчям його промайнула підозра. — Ти віддала їй моє віскі? — Підскочивши на ноги, чоловік кинувся до бару. Пляшка шотландського віскі «Катті Сарк» зникла. Він розвернувся й сердито поглянув на дружину. — Ти віддала цій пропитій старій карзі моє віскі!

— Мегітабель не пропита стара карга! Звичайно, вона може іноді хильнути, і так, я віддала їй твоє віскі, але, знаєш, Лепські, думаю, ти забагато п'єш.

Лепські послабив краватку.

— Скільки я п'ю — не твоя справа! Ти думаєш...

— Заспокойся! Я хочу, щоб ти вислухав! — Керрол підвищила голос.

— Ну звісно ж, звісно ж, — Лепські куйовдив пальцями волосся. — Можеш навіть не розповідати. — Він зняв краватку і почав м'яти її у руках. — Ти пішла до неї, і за пляшку мого найкращого віскі вона витягла свою клятву магічну кулю і сказала тобі, хто вколошкав Маккуїна... Правда?

Керрол знизала плечима.

— Саме це вона й зробила. Це може стати твоїм швидким проривом. Мегітабель побачила в кришталевій кулі вбивцю.

Лепські видав звук, схожий на гудіння пневматичної дрелі, жбурнув краватку на підлогу й почав тупцюти по ній.

— Не влаштовуй сцен, — холодно сказала Керрол. — Часом мені здається, що ти просто розпечене дитя.

Лепські заплющив очі й врешті зміг опанувати себе.

— Гарзд... Можливо, ти таки маєш рацію. Нехай... тепер давай забудемо про Мегітабель. Ти ж приготуєш мені кілька сандвічів? Краще з яловичиною, якщо ще лишилась.

— Ти забагато думаєш про їжу, — відрізала Керрол. — Можеш, будь ласка, послухати уважно? Мегітабель бачила цього чоловіка! Він індіанець. Одягнений у сорочку з квітковим орнаментом, а з ним ще двоє — хлопець і дівчина, але їх вона не змогла чітко розгледіти.

— Та невже? — глузливо запитав Лепські. — Чомусь мене це не дивує. Щойно та стара п'яничка дістається до пляшки, вона вже нічого не бачить чітко, — він підвівся. — Я піду поголюсь і зміню сорочку. Приготуєш сандвічі до того часу?

Керрол сплеснула руками. Бували моменти — і зараз був саме один із таких, — коли вона влаштовувала драми, не гірше за Лепські.

— Ідіоте! Хіба ти не бачиш, що це зачіпка? Головна зачіпка! — гнівалась вона. — Чому ти такий вузьколюбий? Я знаю, що Мегітабель стара, але вона має силу, вона — медіум.

— І це мене ти називаєш ідіотом? — запитав Лепські, стримуючи себе.

— Ти чув, що я сказала? — Керрол шаленіла, очі її кресали блискавки.

— Я чув, що ти назвала мене ідіотом, — відповів Лепські. — Я пішов переодягатись. Якщо лишилась яловичина, не відмовлюсь від сандвічів, — з цими словами він поплентався до спальні.

Коли поголений, бадьорий після душу Лепські вийшов зі спальні в чистій сорочці, Керрол вже чекала з пакунком сандвічів.

— З яловичиною? — перепитав він.

— О господи! Так!

— З гірчицею?

— Так.

Лепські посміхнувся.

— Скоро побачимося, люба. Просто забудь про ту п'яничку, — він чмокнув Керрол у щічку й побіг до машини.

На нього чекала виснажлива нічка: обійти вулиці, ставлячи запитання, навідати нічні клуби, до яких ходив Маккуїн, щоб разом з іншими детективами зрозуміти причину події, яка так налякала жителів Парадайз-Сіті. Страх накрив місто, ніби ядерний вибух.

Опівночі детектив другої категорії Макс Джейкобі зробив коротку перерву. Він увесь час чергував біля телефону й паралельно сортував звіти у справі Маккуїна, відділяючи кукіль від пшениці, щоб уранці Террелл знав, на що передусім звернути увагу. Та нові звіти все продовжували з'являтися.

Компанію Джейкобі складали двоє молодих офіцерів поліції — хлопці тямущі, але недосвідчені. Це були рудоволосий Дасті Лукас та присадкуватий Рокі Гамблін. Вони позіхали над купою звітів.

— Ці хлопці тільки даремно стоптують черевики, — зауважив Дасті, витягаючи черговий звіт із купи. — Подумати тільки, це вже сорок третій звіт, і що він нам дає — нічого!

Джейкобі розумів, що йому, як старшому, слід би було показати приклад молодим, тож він похмуро зиркнув на них.

— Це робота поліції. У сорок четвертому звіті може трапитись саме те, що ми шукаємо.

— Правда? — вигукнули обоє поліцейських. — Та кого ти намагаєшся обдурити, Максе?

Раптом задзвенів телефон.

Знявши слухавку, Джейкобі поглянув на засиджений мухами настінний годинник. Час — 22:47.

— Управління поліції, Джейкобі, — проказав він.

— Мені потрібна допомога, — на тому кінці дроту був чоловік. Голос його звучав стривожено, але владно. — «Сігал», вулиця Біч-драйв. Пришліть когось швидко.

— З ким я говорю? — запитав Джейкобі, шкрябаючи адресу в своєму нотатнику.

— Малкольм Ріддл. У мене тут мертва жінка. Пришліть когось швидко.

Джейкобі відомі були імена найвпливовіших людей міста. Малкольм Ріддл був президентом яхт-клубу, директором оперного театру, а його дружина була сьомою у списку найбагатших жінок Флориди. Тож Малкольма Ріддла можна було зарахувати до впливових осіб.

— Так, містере Ріддл, — Джейкобі виструнчився на стільці. — Офіцер зараз приїде до вас, — промовляючи це, він уже дивився на електронну схему, яка відображала місцезнаходження патрульних машин. — Можете надати більше деталей?

— Це вбивство, — рішуче заявив Ріддл і поклав слухавку.

За секунду Джейкобі вже говорив із офіцером патрульної поліції Стівом Робертсом, який патрулював територію поблизу Біч-драйв.

— Стіве, негайно рушайте до маєтку «Сігал» на Біч-драйв, — наказав він. — Малкольм Ріддл повідомив про вбивство. Я зараз зв'яжусь із відділком убивств. Просто посліdkуйте там за всім, доки вони прибудуть.

— Слухаюсь, — відповів Робертс, хоча в голосі його чулися нотки страху. — Я вже їду.

Наступні кілька хвилин Джейкобі не випускав із рук телефонну слухавку; двоє новобранців, навіть не кліпаючи, стривожено спостерігали за ним. Спершу він зателефонував Бейглерові, який саме збирався лягати спати. Бейглер, щойно зачувши, що справа пов'язана з Малкольмом Ріддлом, наказав Джейкобі телефонувати Терреллові.

— Де Лепські? — запитав Бейглер, переборюючи позіхання.

— Він, певно, вже вдома. Здав чергування двадцять хвилин тому.

— Викликай його туди, — наказав Бейглер і поклав слухавку.

Бейглер і Лепські одночасно прибули до маленького розкішного бунгало*.

Було очевидно, що це бунгало слугувало любовним гніздечком. Щоб зрозуміти таке, достатньо було одного погляду на зарослі квітних чагарників, які майже повністю приховували це місце. Бунгало мало вихід просто до моря, позаду і згори його захищав ліс мангових дерев, завітчані кущі розрослися зусібіч, затуляючи його з боків.

Патрульна машина Робертса була припаркована під пальмою. Високий коп із восковим обличчям підійшов до Бейглера.

— Я все оглянув, сержанте, і вийшов, — відзвітував він. — Вам це сподобається. Це знову Каратель.

Бейглер пошепки вилаявся, потім пройшов короткою стежкою до відчинених вхідних дверей. Жестом він наказав Лепські й Робертсу лишатись на місці.

Усередині він побачив Малкольма Ріддла. Той сидів на розкладному кріслі у просторій вітальні. Ріддл був чоловіком, якому вже давно перевалило за п'ятдесят, міцної статури. Його засмагле округле обличчя було достатньо привабливим, щоби сплутати його з кінозіркою. Та зараз на цьому обличчі застиг вираз смертельного відчаю, що неабияк шокувало Бейглера. Він був знайомий із Ріддлом, симпатизував йому і добре знав про його труднощі. Зокрема, знав він про те, що дружина Ріддла була справжньою сукою. І хоч нещасний випадок під час верхової їзди назавжди прикував її до інвалідного візка, вона так і лишалась сукою.

Коли Бейглер увійшов, Ріддл підвів погляд.

— А, Джо... Радий, що це ви. Усе це якесь суцільне пекло, — він махнув у бік дальніх дверей. — Вона там.

---

* Бунгало — невеликий одноповерховий будинок з верандою, зазвичай на березі моря.

— Заспокойтеся, містере Ріддл, — м'яко промовив Бейглер і пішов до дверей у спальню. Світло було ввімкнене. Більшу частину кімнати займало велетенське двоспальне ліжко.

На ліжку обличчям донизу лежала роздягнена жінка. Професійним оком Бейглер одразу помітив мотузку з нейлонових панчіх навколо її шиї, потім погляд його ковзнув довгою засмаглою спиною.

Від шиї аж до копчика, вздовж усієї спини, чорною блискучою фарбою було написано:

КАРАТЕЛЬ

Бейглер ще довго розглядав тіло — й обличчя його ставало дедалі похмурішим та серйознішим. Не звертаючи уваги на Ріддла, він пройшов крізь вітальню і вийшов у гаряче нічне повітря.

— Це знову наш убивця, — сказав він Лепські. — Перекрийте тут усе. Викличте загін. Я заберу звідси Ріддла.

Лепські кивнув і зв'язався по рації з управлінням поліції.

Бейглер повернувся у бунгало.

— Преса нахлине сюди з хвилини на хвилину, — сказав він. — Дозвольте, я відвезу вас додому, містере Ріддл.

Ріддл важко зіп'явся на ноги.

— Я не хочу їхати додому. Не зараз. Розумію, ви хочете розпитати мене. Я візьму свою машину. Ви поїдете за мною. Ми спустимось до бухти Мейл-бей. Там тихо.

За десять хвилин Ріддл вже зупинив свою машину під пальмою. Вдень бухта Мейл-бей була улюбленим місцем відпочивальників, але вночі там не було ні душі.

Бейглер сів на піску поруч із Ріддлом. Після довгої мовчанки Ріддл заговорив:

— Це якесь божевілля, правда ж? Для мене все скінчено. Чому цей виродок обрав мене? — Він узяв запропоновану Бейглером сигарету, обидва чоловіки закурили. — Якби в мене не спустило колесо, цього не сталось

би. Це, певно, доля. Я завжди приїздив до бунгало перед Лісою, але сьогодні через це колесо вона приїхала раніше.

— Ви можете розповісти мені все, містере Ріддл? — запитав Бейглер. — Усе одно незабаром все впливе назовні. Мені шкода, але потрібна будь-яка інформація, що ви зможете надати. Цей божевільний може вбити знову.

— Розумію... продовжуйте... питайте, що хочете.

— Хто ця жінка?

— Ліса Мендоза, — Ріддл потупив погляд у жевріючий кінчик сигарети. — Ви ж знаєте про мою дружну. Звісно, не слід було цього робити, але ж я не молодшаю... вважайте це моїм останнім трофеєм. Я захопився Лісою. Між нами щось спалахнуло. Вона була милою і такою ж самотньою, як і я, — голос його затремтів, і Ріддл зробив паузу. — Ось так. Я купив бунгало. Це було наше любовне гніздечко... Думаю, саме так таблоїди назвуть це?

— Ви давно володієте цим бунгало?

— Вісімнадцять місяців... Дев'ятнадцять місяців... Близько того. Ми обидвоє знали, що це не триватиме вічно... Та що взагалі триває вічно?

— Як часто ви зустрічались?

— Щоп'ятниці вночі. Так було завжди. Так мало бути й цієї п'ятниці.

— Міс Мендоза не жила в бунгало?

— Святий боже, ні! Ми користувались ним тільки вночі у п'ятницю. У неї є власний будинок. П'ятницю ми обрали, бо в цей день моя дружна завжди рано вкладається спати. По суботах ми влаштовуємо прийом, і їй потрібно набиратися сил.

— Хто знав про ваші зустрічі, містере Ріддл? Тобто, окрім вас і міс Мендози.

Ріддл безтямно подивився на Бейглера.

— Хто міг знати?

— Можливо, ви довірили комусь свій секрет... комусь із друзів?

— Дуже дивне запитання.

Ріддл намагався стримати своє роздратування.

— Не таке вже й дивне. Вас зараз непокоїть лише власна трагедія. Мене ж непокоїть убивця, який вже двічі вбив і може зробити це знову. Він знав звички Маккуїна. Складається враження, що ваші звички він теж знав. Ваш зв'язок із міс Мендозою був таємним? Ви з кимось ділились цим секретом?

Ріддл розчавив сигарету в піску, замислившись.

— Так... Розумію. Вибачте. Я егоїст. Я розумію, до чого ви ведете. Так, я звірився кільком найближчим друзям, але вони ніколи б...

— Я не кажу, що вони це зробили, але, можливо, через них стався витік інформації. Можна мені дізнатись, хто ці друзі?

Ріддл потер чоло.

— Це Гарріет Грін — моя секретарка. Вона займалась орендою бунгало. Ще Девід Бентлі. Я ходив із ним під вітрилом, він мій найближчий друг. Террі Томпсон — адміністратор оперного театру. Він був другом Ліси. Він усе знав і підтримував нас. — Ріддл зробив паузу, подумавши. — Люк Вільямс. Він забезпечував мені алібі на ночі п'ятниці. Ми мали ходити в боулінг. Моя дружина це схвалювала. Вона думала: фізична активність мені на користь.

У діамантовому сяйві місяця Бейглер нашкрябав у своєму блокноті всі імена.

Ви сказали, у вас спустило колесо?

— Так... Я пішов забрати машину, й виявилось, що переднє колесо спущене. Бейтс, мій шофер, був не на службі, тож я замінив його самостійно. Я не дуже добре на цьому розуміюсь, і це зайняло певний час. Зазвичай я приїжджаю у бунгало о дев'ятій. Я не хвилювався. Я знав, що Ліса чекатиме на мене. Цього разу я приїхав

на тридцять п'ять хвилин пізніше. Я знайшов її. Це все. Ще якісь запитання?

Бейглер вагався. Чи могло трапитись, що Ріддл посварився з цією жінкою і вбив її? Чи не міг він намалювати те слово у неї на спині, щоб відвести від себе підозри? Але трагічний вираз обличчя Ріддла став відповіддю на усі його запитання.

— Їдьте додому, містере Ріддл, — підвівся Бейглер. — З вами захоче зустрітись начальник поліції. Я надішлю кількох людей до вашого дому, щоб тримати пресу подалі від вас.

— Дякую, — Ріддл звівся на ноги. Він озирнувся, щоб поглянути на Бейглера. — Це божевілля, правда ж? — Він повагався якусь мить, а потім простягнув руку. Трохи здивований Бейглер потиснув її. — Дякую за розуміння.

— Усе владнається, — запевнив Бейглер.

— Авжеж.

Ріддл розвернувся, сів у машину й поїхав геть.

Бейглер насупився. Потім, похитавши головою, сів у машину й вирушив назад до бунгало.

***

Сам-один у маленькій задушливій кімнатці Пок Тоголо слухав репортера, що сипав словами з маленького екрану. Чака й Мег не було. Пок наказав Чакові відвести дівчину на танці й затриматись до пізньої ночі.

Товстий, схвильований чоловік на фоні любовного гніздечка говорив, енергійно розмахуючи мікрофоном. Кілька хвилин тому тіло Ліси Мендозі, накрите простирадлом, винесли з бунгало на ношах і повантажили у карету «швидкої».

— Тож Каратель завдав чергового удару, — драматично заявив репортер. — Спершу вчора застрелили

одного з найвідоміших мешканців нашого міста — Діна Кея Маккуїна. Сьогодні ж задушили Лісу Мендозу, знану серед поціновувачів музики як чудову скрипальку, а її тіло осквернили підписом убивці. Цієї ночі у Парадайз-Сіті кожен ставить одне й те саме запитання. І питання не в тому, чи завдасть цей божевільний ще одного удару, а в тому, коли він його завдасть і хто стане його наступною жертвою. Біля мене зараз начальник поліції Террелл...

Пок усміхнувся. Атмосфера ідеально загострилась, думав він. Слухаючи заклики Террелла не піддаватись паніці, він чудово розумів, що на зіпсутих багачів вони не подіють. Тепер достатньо ще одного вбивства, щоб розпочалась справжня всеохопна паніка, така необхідна для його плану — прибрати Парадайз-Сіті до рук.

Цього разу слід активніше залучити Чака, розмірковував Пок. На сьогодні внесок Чака у спільну справу був лише в допомозі викрасти гвинтівку і випустити повітря з шини на авто Ріддла. Це було потрібно, щоб Пок встиг дістатися бунгало і застати жінку наодинці. Але наступне вбивство буде іншим. Настав час Чакові відпрацювати обіцяні йому гроші. Час йому влізти в цю справу так, щоб потім він уже не міг зрадити.

Увагу Пока знову привернув блимаючий екран.

Поруч із репортером з'явився якийсь чоловік, і тепер вони перешіптувались. Пок почув, як репортер прошепотів: «Заради всього святого! Ти певен?»

Другий чоловік кивнув і зник за межами кадру. Репортер хустишкою витер піт з обличчя і повернувся на камеру.

— Друзі... Щойно повідомили, що містер Малкольм Ріддл мертвий. Для мене це такий же шок, як і для вас. Дорогою додому, після допиту поліцейськими, містер Ріддл, очевидно, втратив контроль над керуванням. Його

машина злетіла з обриву в море у Вест-Пойнті. Містер Ріддл...

Пок встав і потягнуся. Все складалось навіть краще, ніж він сподівався. Він поглянув на годинник. Було трохи за північ. Індіанець вимкнув телевізор, зняв свою сорочку з квітковим орнаментом, скинув сині штани і пішов у душ. За кілька хвилин він надягнув вилялялу червону піжаму й ліг у ліжко. Вимкнув світло.

Подумки він знову повернувся у ту мить, коли вдерся в бунгало. Замок на задніх дверях не чинив опору. Пок чекав у темряві. Жінка приїхала о 21:25, він знав про це — почув колись, як біля барної стійки Люк Вільямс пошепки розповідав це іншому членові «Клубу», доки Пок подавав їм напої. Він стояв за порт'єрами у великій спальні. Спостерігав, як вона роздягається. Вона зняла панчохи і безтурботно відкинула їх. Вони впали менш як за пів метра від місця, де заховався індіанець. Він хотів зробити це голими руками, але вона сама підкинула йому зброю, тож він скористався нею.

Спогади перервав шум машини, яка заїжджала в гараж. Пок вислизнув із ліжка та почав удивлятися на двір крізь завіси.

Чак і Мег прямували до своєї кімнатки. Він почув, як грюкнули за ними двері, прислухався до бурмотіння їхніх голосів. Потім знову розтягнувся на ліжку.

Завтра... Останнє вбивство... А тоді — час збирати врожай.

Ще деякий час він не спав, зайнятий своїми думками. Все йшло саме так, як він спланував. За тиждень він почне отримувати гроші.

Так, думаючи про гроші, він і поринув у сон.

На горішніх поверхах міської управи, в пентхаусі мера Гедлі, горіло світло.

Годинник показував 02:33.

Гедлі щойно відкараскався від Піта Гамільтона та п'ятох інших репортерів. Вони завалили його незручними питаннями й лишили розгніваним, блідим і змокрілим від поту.

Його дружина Моніка — сорокатрирічна співчутлива і приємна жінка, яка завжди всіма опікувалась, приюстилася на стільці подалі від мера. Начальник поліції Террелл сидів просто навпроти нього.

— Лоусоне, любий, спробуй заспокоїтись, — лагідно проказала Моніка. — Тобі не можна так сильно хвилюватись. Ти ж знаєш...

— Заспокоїтись? — вибухнув криком Гедлі. — Заспокоїтись! Хіба ти не розумієш, що всі ці кляті події можуть коштувати мені роботи? Заспокоїтись, каже вона! Коли божевільний убивця розгулює містом!

Моніка і Террелл презирнулись.

— Але ж, любий, навіть, якщо ти втратиш свою роботу, хіба це так важливо?

Гедлі стиснув кулаки і роздратовано втягнув повітря.

— Ти не розумієш, Моніко... Будь ласка, лягай спати. Я хочу поговорити з Френком.

— Все я розумію, Лоусоне.

— Ні, не розумієш! Тобі невтямки, що ціле місто живе, як на пороховій діжці!

— Та невже? — Моніка граційно підвелася, підійшла до великого панорамного вікна й придивилась до хмарочосів, що оточували міську управу. Лиш у кількох віконцях світились вогники. — А я би сказала, що більшість містян спокійно сплять у ліжках. Наскільки я бачу, єдині, хто тут панікує, так це жменька репортерів і ще ти.

— Моніко, будь ласка, лягай спати.

— Гаразд, — вона посміхнулася Терреллові й рушила до виходу, але зупинилась у дверях. — Знаєш, Френку, у Лоусона надто загострене почуття громадянського обов'язку, — сказавши це, вона пішла.

Запала довга мовчанка, яку порушив Гедлі:

— Моніка не до кінця усвідомлює, до чого все це може призвести. Хоч тобі не варто пояснювати, що завтра і ти, і я можемо вилетіти з роботи?

Террелл дістав свою люльку і заходився набивати її.

— Правда? — він уважно подивився на Гедлі. — Все збирався тобі дещо сказати, Лоусоне. Тепер, коли Моніка пішла, нарешті скажу: як на мене, ти поводишся, наче стара діва, переконана, що у неї під ліжком заховався гвалтівник.

Гедлі аж почервонів від гніву.

— Як ти зі мною розмовляєш? — суворо запитав він, але швидко опанував себе під незворушним поглядом Террелла. — Не можна говорити мені такі речі!

— Але я це сказав, — м'яко відповів Террелл. — Тепер вислухай мене. — Террелл зробив паузу, щоб розпалити люльку, й коли вона задиміла, продовжив: — Я був начальником поліції п'ятнадцять років. Я роблю свою роботу і знаю її так само добре, як і ти свою. Одне лиш те, що на волі розгулює божевільний, який убив двох людей, не привід здійсмати паніку, а ти саме цим і займаєшся. Тобі не гірше за мене відомо, що в кожному місті час від часу з'являються психи. У цьому нічого надзвичайного.

Гедлі схопився за голову.

— Але ж це відбувається у Парадайз-Сіті!

— Саме так. А що особливого в Парадайз-Сіті? Я тобі відповім. Парадайз-Сіті — ігровий майданчик для найбагатших, найпихатіших, найбрутальніших та найогидніших людей у цій країні. Тому вбивця і приїхав сюди; він тут — неначе лис серед золотих гусаків. Якби всі ці події

трапилися в іншому місті, тобі було б навіть не цікаво читати про це у газетах.

Намагаючись зберегти спокій, Гедлі заперечив:

— Мій обов'язок захищати людей, яким я служу! Мені плювати на інші міста! Важливо тільки те, що відбувається у цьому!

— А що у ньому відбувається? Якийсь псих убив двох людей. Та паніка не допоможе нам знайти його.

— Ти сидиш тут і просторікуєш, — сердито заперечив Гедлі, — але що конкретного ти робиш, щоб упіймати його?

— Я впіймаю його. Потрібен час, але я впіймаю його. Поки я спостерігав, як і ти, і преса реагує на ці події, мені подумалось, що ви якраз створюєте атмосферу, котрої прагне вбивця.

Гедлі відкинувся на спинку крісла.

— Що ти хочеш цим сказати? Обережніше зі словами! Поки що ні ти, ні твої люди не зробили ні чорта вражаючого! Два вбивства! І що у вас є? Нічого! То навіщо ляпаєш, ніби я створюю атмосферу, потрібну тому божевільному? Просто поясни, що, в біса, ти маєш на увазі, коли говориш такі речі?

Абсолютно незворушний Террелл закинув ногу на ногу.

— Я прожив у Парадайз-Сіті більшу частину свого життя, — заговорив він. — І це вперше я відчуваю запах страху. Я знав, як пахнуть у цьому місті гроші, секс, корупція, скандал і порок, але страх — ніколи... А тепер я відчуваю його у повітрі.

Гедлі зробив жест відчаю.

— Мені начхати! Ти звинувачуєш мене у тому, що я створюю атмосферу, якої прагне вбивця. Краще поясни!

— Ти не задумувався, який мотив криється за цими вбивствами? — запитав Террелл. — Чому цей вбивця прагне публічності? Коли до моїх рук потрапляє чер-

гова справа про вбивство, я завжди запитую себе: який мотив? Не знаючи мотиву, важко розгадати справу. Тож я запитую, який мотив цих двох убивств?

Гедлі відкинувся у кріслі.

— Чому ти мене про це питаєш? Чорт забирай, це ж твоя робота!

— Авжеж. Моя робота, — Террелл пихнув люлькою. — Вбивства без мотиву не буває. Коли маєш справу з божевільним, мотив може бути незрозумілим відразу, але він завжди є, варто лише як слід придивитись. Маккуїн був типовим породженням цього міста. Ліса Мендоза була музиканткою. Між цими двома немає зв'язків, окрім одного — їхні смерті повинні привернути увагу до чоловіка, що називає себе Карателем. Це дуже розумне ім'я. Ім'я, що справляє враження. З таким ім'ям легко потрапити у заголовки. Таке ім'я розпалює паніку в місті. Доки не знайду що-небудь інше, вважатиму, що мотив — посіяти паніку в Парадайз-Сіті.

— Маячня! — відрізав Гедлі. — Навіщо божевільному сіяти паніку?

— Але ж саме це він робить, — тихо відповів Террелл. — Не буду стверджувати, що лише це, та нічого іншого у нас немає, а зважаючи на картину вбивств, це може бути мотивом.

Гедлі надовго замислився.

— Я втомився. Досить вже на сьогодні. Вибач, я зірвався, Френку. Я погоджуюсь із твоєю ідеєю. Навіть боюсь подумати, що чекає нас завтра.

Террелл не відповів, Гедлі замовк, уявляючи, якими будуть завтрашні повідомлення у газетах, як без утаву розриватиметься телефон, скільки проблем наробить Піт Гамільтон у своїй телепередачі о 10:00.

— Ти справді думаєш, що цей псих хоче нагнати страху на Парадайз-Сіті?

— Він уже це робить, хіба ні?

— То як нам діяти?

— Тепер це залежить від тебе, — відповів Террелл. Він нахилився вперед і, постукуючи, вибив попіл із люльки. — Перш ніж повернутись до управління я хочу знати, чи ти й досі на моєму боці?

— На твоєму боці? — витріщився на нього Гедлі. — Звісно ж, так!

— Справді? — порожній погляд Террелла вивчав Гедлі. — Кілька хвилин тому ти заявляв, що я втрачу роботу. Хочеш нового начальника поліції?

Гедлі здригнувся.

— Нащо, в біса, мені здався новий начальник поліції?! Якщо хтось і зможе зловити цього виродка, то тільки ти!

Террелл встав зі стільця.

— Гарзд. Якщо хтось і зможе зловити цього виродка, то тільки я. Тож давай припинимо цю паніку.

— Все правильно, Френку, — почувся голос Моніки з прочинених дверей. — Саме так з ним і треба говорити!

Обидва чоловіки озирнулись, тільки зараз зрозумівши, що вона весь цей час слухала їхню розмову.

Гедлі раптом розслабився. Вигляд у нього був сонний.

— Дружина! Не хочеш забрати її у мене, Френку?

Террелл теж розслабився. Він підморгнув Моніці.

— Я б не відмовився, якби у мене не було своєї, — відповів полісмен. — Вони обидві варті одна одної, — Террелл рушив до дверей.

— Я потрібен завтра в управлінні? — запитав Гедлі, й у голосі його чулася невпевненість.

— Ми завжди тобі раді, Лоусоне, — помовчавши, відповів Террелл. На прощання він торкнувся руки Моніки, викликав ліфт і поїхав донизу, де на нього вже чатували телекамери.

На червоній доріжці просто перед вражаючими мармуровими сходами до найкращого готелю міста «Плаза-Біч» стояв швейцар Джек Андерс — руки за спиною, пильні сірі очі слідкують за бульваром.

Андерс був ветераном Другої світової війни, мав багато медалей за вражаючі битви, його знали всі на бульварі. Останні двадцять років він працював швейцаром в готелі «Плаза-Біч».

Був ще час ранкового затишшя, тож Андерс міг трохи розслабитися. У наступні кілька годин на передобідні коктейлі почнуть з'їжджатись автомобілі, й він буде зайнятий: відкриватиме дверцята, пояснюватиме водіям, де припаркуватися, вітатиме під козирок постійних гостей, відповідатиме на ідіотські запитання, надаватиме інформацію та збиратиме доларові купюри. Жоден з гостей готелю «Плаза-Біч» і мріяти не міг про те, щоб заговорити з Андерсом, не розпрощавшись із доларовою купюрою. Але о цій порі, о 09:30, ніхто не зазіхав на його увагу, тож швейцар відпочивав.

Офіцер поліції Падді Макнейл — жилавий немолодий ірландець, що слідкував за порядком дорожнього руху на бульварі поблизу готелю, а принагідно наглядав за старими багатіями, підійшов до Андерса, щоб перепочити.

Ці двоє були друзями. Їхня дружба зав'язалась за роки, що Андерс за будь-якої погоди стояв на варті біля готелю, а Макнейл патрулював бульвар і що дві години проходив повз готель, зупиняючись, щоби привітатись.

— Як там наш приятель — Каратель? — запитав Андерс Макнейла, щойно той підійшов. — Оце слухав радіо. Мої любі багатенькі старигани, певно, надзюрили собі в штани.

— Та не лише твої старигани, — похмуро відповів Макнейл. — Людське життя нині нічого не варте. Я вдячний, що потрапив на патрулювання. Не рахуючи

десяток старих нероб, усі наші зараз на ногах — шукають того сучого сина. Сьогодні вранці з Маямі прислали дві вантажівки людей. Так багато клопоту, а все даремно. Що ті пройдисвіти з Маямі знають про наше місто?

— Думаєш, те, що розповідає Гамільтон, — правда? — з виразом абсолютної невинності запитав Андерс. Йому подобалось підколювати Макнейла.

— Гамільтон? — фиркнув Макнейл. — Ніколи не слухаю того пустобреха. Від нього самі неприємності, — помовчавши, він усе ж спитав: — І що він розповідав?

— Що вбивця схильний до жорстокості маніяк, який має зуб на багатіїв.

Насунувши кашкета на чоло, Макнейл поскріб потилицю.

— Не треба бути схильним до жорстокості маніяком, щоб ненавидіти багатіїв, — сказав він, подумавши. — Я і сам не надто шаную багачів.

Андерс сховав посмішку.

— Вони по-своєму корисні.

— І не кажи. Хотів би я мати твою роботу.

— Так, не скаржусь, — погодився Андерс, намагаючись не виглядати при цьому чванькуватим. — Але ще треба вміти знайти до них підхід. Гадаєш, ви зловите цього психа?

— Я? — Макнейл похитав головою. — Я до цього ніяким боком. Я нікого не ловлю. Я, як ти, не дуже напружуюсь, але начальник поліції його зловить. Террелл має голову на плечах, хоча, звісно, йому потрібен час.

Блискучий «роллс-ройс» піщаного кольору зупинився перед готелем, і Андерс швидко рушив червоним хідником, щоб відкрити дверцята машини.

— Доброго ранку, Джеку, — високий, огрядний чоловік, який вийшов із машини, був Родні Бранзенштайн. Він був успішним корпоративним адвокатом і щоранку

приїздив на зустріч із клієнтами, які жили у готелі. — Бачили вже місіс Данк Бровлер?

— Зарано для неї, сер, — відповів Андерс. — Буде хвилин за п'ятнадцять.

— Якщо запитає, скажи, що я ще не приїхав, — Бранзенштайн сунув доларову купюру в руку Андерсу, яку той вже тримав напоготові, й покрокував до готелю.

Поки водій паркував машину, Макнейл підійшов ближче до Андерса.

— Ти ніколи не лишаєшся з порожніми руками, так, Джеку? — зацікавлено спитав він.

— Ніколи, — відповів Андерс, — але зрозумій правильно, на це пішли роки.

— Та невже? — похитав головою Макнейл. — Я так давно патрулюю цей район, а ніхто не подумав і бакса мені дати.

— Це все моя харизма, — сказав Андерс, — і твоя безталанність.

З готелю вийшла мініатюрна жіночка з небесно-блакитним кольором волосся, зморщеним обличчям та старечими пальцями, скрученими під вагою діамантових каблучок.

Андерс тієї ж миті опинився біля неї.

— Місіс Клейтон! — Макнейла, що спостерігав за всім, здивував вираз тривоги на червоному, обвітреному обличчі Андерса. — Куди ви зібрались піти?

Маленька жіночка посміхнулася і з обожнюванням подивилась на Андерса.

— Думала вийти на коротеньку прогулянку.

— Місіс Клейтон! — від занепокоєння в голосі Андерса розхвилювався навіть Макнейл. — Хіба доктор Ловенштайн дозволив вам навіть коротенькі прогулянки?

Маленька жіночка виглядала винною.

— Чесно кажучи, Андерсе, ні, не дозволив.

— Я так і знав! — Андерс обережно взяв її під лікоть і повів назад до готелю. — Посидіть спокійно, місіс Клейтон. Я попрошу містера Бевана зателефонувати докторові Ловенштайну. Не можу ж я лишити вас без нагляду!

— Святий Боже! — промимрив Макнейл. Його так здивувало побачене, що він навіть перехрестився.

За кілька хвилин Андерс повернувся на червону доріжку, щоб перепочити від виконаної роботи. Макнейл все ще був там, він важко дихав і дивився на Андерса скляними очима.

— Це була місіс Генрі Вільям Клейтон, — повідомив йому Андерс. — Її старий врізав дуба п'ять років тому і залишив їй п'ять мільйонів баксів.

Очі Макнейла вилізли з орбіт.

— Хочеш сказати, та стара торба з кістками коштує п'ять мільйонів баксів?

— Падді! Не можна так зневажливо говорити про мерців.

— Авжеж, — після довгої мовчанки Макнейл промовив: — Ти начебто заштовхав її назад до готелю?

— Так із ними й треба поводитись. Їй це подобається. Вона знає, що я єдиний, хто піклується про неї.

— У цьому кублі є ще хтось такий, як вона? — запитав Макнейл.

— Увесь же готель забитий ними. — Андерс похитав головою. — Божевільні старі з купою грошей — це сумно.

— Мене б це не засмучувало, — заперечив Макнейл. — Що ж, лишаю тебе розбиратися з цим. Побачимось. — Він затримався і прискіпливо зиркнув на Андерса. — Скільки вона дала тобі?

Андерс підморгнув йому правим оком.

— Це професійна таємниця, Падді.

— Чорт! Не ту професію я собі обрав, — продовжуючи зітхати, Макнейл попростував униз бульваром, і шльопання його великих ніг відлунювало від тротуару.

Пок Тоголо лежав на даху нічного клубу «Пелота» і бачив, як кремезний поліцейський пішов геть. Своє спостереження він вів крізь оптичний приціл гвинтівки.

На даху Пок провів останні три години. Ця чотириповерхова споруда була всього за сто метрів від готелю «Плаза-Біч». Пок під'їхав до неї у «б'юїку» о 06:00. Він був певен, що о такій порі не буде нікого, хто міг би помітити, як він виходить із машини з рушницею.

Він знав цей клуб — одна із найстаріших будівель у місті. Позаду будівлі звисали пожежні сходи, туристи вважали їх дивовижею, на яку варто повитріщатись. Пок безпечно, без жодних труднощів заліз нагору і тепер лежав в укритті низьких стін, що оточували дах. Він розумів, що спускатись буде значно небезпечніше. До того часу на бульварі буде купа людей, вони заповнять сусідні будинки, а отже, він ризикував бути поміченим, однак Пок був готовий на таке.

Він поглянув на наручний годинник. Була саме 09:43. Він знову приклав око до прицілу й продовжив вивчати бульвар.

Машин більшало. З'являлися люди і безперервним потоком рухались униз бульваром. Він помітив Чака і схвально кивнув. Чак з'явився саме вчасно, трохи зарано, але це не важливо. У чистій сорочці в біло-червону клітинку і в сірих штанях Чак нічим не відрізнявся від молодих туристів, які наводнювали Парадайз-Сіті в цей період року. Він ліниво прогулювався, читаючи газету.

Пок злегка підкрутив оптичний приціл, щоб чіткіше розгледіти обличчя Чака. Він бачив, як хлопець стікає потом. Та й не диво. Чак мав складне завдання, майже таке ж небезпечне, як і Покове.

Пок знову подивився на годинник. «Ще кілька хвилин», — подумав він і спрямував оптичний приціл на вхід

до готелю «Плаза-Біч». Фокусуючи візирні лінії* на голові Андерса, він почувався задоволеним, переконаний, що постріл буде точним.

Не відаючи, що відбувається, Андерс спостерігав за бульваром: кивав тим, хто кивав йому, прикладав руку до кашкета для тих, хто був гідним його привітання, і грівся на сонечку.

Відколи у моді з'явилися міні-спідниці, коротенькі топи та напівпрозорі сукні, життя Андерса стало значно цікавішим. Він оцінюючи розглядав дівчат, які проходили повз. Як швейцар, він жив за рахунок старих товстих багатіїв, але не розгубив смак до довгих ніг, апетитних задків і пружних грудей.

Нарешті з'явилась місіс Данк Бровлер.

Андерс чекав на неї. Вона незмінно з'являлась о цій порі. Швейцар якнайщиріше привітався, осяявши її яскравою, доброю, приязною усмішкою — усмішкою, яку він умикав тільки для дуже особливих людей.

Місіс Данк Бровлер була невисокою, огрядною жінкою далеко за шістдесят. Можливо, слово «огрядна» дещо применшувало реальну ситуацію. Майже усі свої шістдесят сім років вона щодня з'їдала п'ять великих порцій, і змогла вкрити своє маленьке тільце таким шаром жиру, що навіть слон міг би позаздрити. Вона була однією з багатьох ексцентричних осіб, що весь час жили у готелі. Можна навіть не говорити, що вона була багатюю, ось тільки ніхто не знав, наскільки багатюю. Але сам лише той факт, що вона займала один із найкращих номерів люкс у готелі, який коштував їй триста доларів на день, свідчив, що була вона дуже багатюю.

Після втрати чоловіка, якого вона довела до божевілля, місіс Данк Бровлер за три долари купила у собачому притулку велику кудлату суку. Андерс був певен,

---

* Візирні лінії — сітка тонких ліній на лінзі прицілу, призначених для фокусування на об'єкті.

що стару надурили. Хоча собака була лагідною, але сноб Андерс одразу помітив, що псина ця безпородна.

— Матері цієї собаки мало би бути соромно за себе, — заявив він другому швейцарові, коли вони обговорювали псину.

Але для місіс Данк Бровлер Люсі, а саме так вона назвала собаку, була її дитиною, її найдорожчим майном, її другом, її співрозмовником, і Андерс, розуміючись на людських слабкостях, прийняв цей факт.

Тож коли місіс Данк Бровлер у струменіючій білій сукні, яка викликала б захват у будь-якого рекламного менеджера компанії «Проктор-енд-Гембл*», і у велетенському капелюхові, оздобленому штучними вишнями, абрикосами і лимонами, з'явилася, щоб вивести Люсі на ранковий моціон, Андерс був тут як тут.

— Доброго ранку, мем, — привітався він, кланяючись. — Як почувається сьогодні міс Люсі, мем?

Місіс Данк Бровлер сяяла від задоволення. Вона вважала Андерса приємним чоловіком, його доброта і зацікавленість долею Люсі переповнювали серце старої радістю.

— У неї все чудово. Просто чудово, — відповіла вона, променисто усміхаючись до собаки, що хекала біля її ніг, а потім продовжила: — Люсі, дорогенька, скажи будь-якому Андерсові «добрий ранок».

Собака переговораним знудженим поглядом подивилась на Андерса, потім, наморщившись, надзюрила калюжку просто на червоній доріжці.

— Ох, дорогенька, — місіс Данк Бровлер безпомічно подивилась на Андерсона. — Треба було вивести мою дівчинку трохи раніше. Це усе я винна.

---

* «Проктор-енд-Гембл» — американська корпорація з виробництва та продажу пральних і мийних засобів та засобів гігієни.

Доріжку приберуть, вичистять і покладуть іншу, але це вже був не Андерсонів клопіт. Стара платила триста доларів на день, щоб жити у цьому готелі, тож не було через що побиватись.

— Маленькі неприємності трапляються, мем, — тільки й сказав він. — Сьогодні чудовий ранок для прогулянки.

— Так. Прекрасний ранок. Доки Люсі снідала, я слухала пташок. Вони...

Це були останні слова місіс Данк Бровлер.

Куля пробила її чудернацький капелюх і влучила просто у мозок. Жінка заточилась і впала на червону доріжку, ніби поранений слон.

Менше секунди Андерс дивився вниз на мертво жінку біля його ніг, а потім увімкнувся його натренований військовою службою мозок. На війні він бачив багатьох чоловіків, убитих снайперами, пострілом у голову, тож одразу зрозумів, що відбулось. Він роззирнувся, пронизливі очі вдивлялись у далекі вершини дахів. Доки жінки верещали, чоловіки кричали і проштовхувались наперед, доки машини зі скреготом зупинялись, Андерс краєм ока помітив чоловіка, який на мить визирнув з-поза низеньких стін, що оточували дах на нічному клубі «Пелота».

Андерс не марнував часу на товкотнечу й крики. Протиснувшись крізь юрму, що весь час збільшувалась, він вирвався на дорогу і кинувся до нічного клубу в кінці бульвару.

— Джеку!

Не зупиняючись, Андерс озирнувся. Позаду він побачив офіцера поліції Макнейла, який ледь встигав за ним.

— Той виродок там нагорі! — пропихтів Андерс і показав на дах нічного клубу. — Побігли, Падді! Ми дістанемо його!

Але вік, розмірене життя і забагато порцій віскі «Катті Сарк» невідворотно вплинули на ноги Андерса. Його біг сповільнився, і Макнейл наздогнав товариша.

— Я бачив його! — відсапувався Андерс. — Пожежні сходи, Падді!

Макнейл хрюкнув у відповідь і пробіг повз Андерса, його великі руки вже діставали зброю з кобури. Люди нажахано дивились на полісмена, забираючись геть із дороги. Ніхто з них не побіг за ним на підмогу. Це була виключно справа поліції — їм-то навіщо ризикувати?

Пок Тоголо зісковзнув пожежними сходами. Макнейл у цей час обережно обходив будівлю. Вони одночасно помітили одне одного. Макнейл побачив у індіанця в руках гвинтівку. Він напружився, випнуті груди важко здіймались від бігу, і підняв руку з пістолетом. Щойно його палець притис курок, він відчув потужний удар у груди, який збив його з ніг і повалив на землю.

Останні десять кроків від будинку Пок подолав одним стрибком і кинувся до паркувального майданчика. Макнейл зібрався з силами і змусив себе підняти зброю. Пок озирнувся. Побачивши націлений на себе пістолет, він відскочив убік саме тієї миті, коли Макнейл вистрілив. Потім індіанець зупинився, щоб прицілитись, і вистрілив поліцейському просто в голову. Роззирнувшись, він кинувся до паркувального майданчика, чорні очі вишукували небезпеку. Його зустрів десь із десятків машин, залишених на ніч на парковці. Знайти незамкнену зайняло не більше хвилини. Він заскочив на заднє сидіння, закрив дверцята і скрутився калачиком на підлозі.

Коли багряний від напруги Андерс, хекаючи, прибіг на парковку і знайшов тіло Макнейла, Пока вже ніде не було видно.

Короткого погляду було досить, щоб Андерс зрозумів: Макнейлові не допомогти. Він вихопив у поліцейського пістолет й обійшов паркувальний майданчик аж до

дальнього виходу, переконаний що вбивця скористався саме ним. У цей час на парковці з'явилися троє чоловіків. Побачивши Андерса з пістолетом у руці й розпізнавши за уніформою швейцара готелю «Плаза-Біч», ці троє набрались хоробрості й побігли за ним.

Пок спокійно спостерігав, як троє чоловіків вибігли з парковки, потім дістав хустинку, ретельно витер гвинтівку. Індіанець зі співчуттям подумав, що доведеться залишити її. Він підняв сидіння і запхав гвинтівку подалі з очей.

Людей на парковці більшало. Сирени поліції та «швидкої» жахливим шумом розривали повітря. Вислизнувши з машини, рухаючись неквапом, Пок підійшов до натовпу, що скупчився навколо мертвого полісмена. Натовп прийняв його за свого. Він усе ще стояв там, витріщаючись разом з усіма цікавими, коли парковку заповнили поліцейські. Пок дозволив, щоб його, разом з усіма іншими, відтіснили, і, опинившись на головному бульварі, неквапом повернувся до «б'юїка».

Доки усе це відбувалось, Чак приєднався до натовпу людей, що скупчився навколо тіла місіс Данк Бровлер. Піт заливав його чоло. Ніхто не звертав уваги на Люсі — собаку покійної — і вона розгублено стояла на краю тротуару. Чак нахилився над собакою і потягнувся рукою до нашійника. Люсі не любила незнайомців. Вона відійшла. Сиплючи прокльонами, Чак міцно схопив її. Ніхто цього не помітив.

Лише після того, як поліція відновила порядок, після того, як хтось із працівників готелю вибіг, щоб накрити тіло місіс Данк Бровлер простирадлом, після того, як зник натовп, помічник керівника готелю, який був любителем собак, згадав про Люсі. Він же й знайшов багажну бірку, причеплену до нашійника Люсі. На бірці друкованими літерами було написано:

КАРАТЕЛЬ

ЧОТИРИ

Новина про те, що містом, у якому зледащилих багатіїв більше, ніж у самому Монте-Карло, розгулює вбивця, одразу опинилася на перших шпальтах усіх світових газет. Закордонні кореспонденти, репортери незалежного телебачення та їм подібні злітались до Парадайз-Сіті, наче стерв'ятники. Вони заповнили кожен готель, кожен мотель, а коли вільні місця закінчилися, почали напинати намети.

Усі вони ганялися за одним чоловіком — швейцаром Джеком Андерсом, який допоки був єдиним, хто хоч краєм ока бачив Карателя. Але, перш ніж вони встигли дістатися до нього, Андерс зник, мов крізь землю провалився. Під час короткої розмови з директором готелю «Плаза-Біч» мерові Гедлі вдалося переконати його, що Андерсові краще на якийсь час забратися подалі з міста, до свого брата, який жив у Далласі. Андерс був достатньо розумним, щоб правильно оцінити ситуацію. Старі зморшкуваті багатії вже не будуть такими приятними до нього, якщо він з'явиться на телебаченні. Красуватись у світлі рамп — їхня прерогатива, а не якогось швейцара.

Перед тим, як Андерса таємно вивезли з міста, сержант Бейглер і начальник поліції Террелл, у присутності мера Гедлі, допитали його.

Бейглер знав, що має справу зі старим солдатом, який мав гострий розум і спостереженням якого можна довіряти. Він знав, що Андерс не вдаватиметься до перебільшень, щоб додати ваги своїй персоні, як це зробили би багато людей на його місці. Сержант був певен: свідчення Андерса будуть достовірними.

— Не поспішай, Джеку, — почав Бейглер. — Давай повторимо все ще раз. — Він поглянув у свої нотатки. — Місіс Бровлер завжди виходила з готелю о 09:45, правильно?

Андерс кивнув.

— Це був її постійний розпорядок?

Андерс знову кивнув.

— Цей розпорядок... як давно вона його притримувалась?

— Відтоді, як оселилась у нас — десь п'ять років.

— Місіс Бровлер була добре відомою особою. Ви могли би сказати, що вона була ексцентричною, правильно?

— Саме такою вона й була, правильно.

— Тож багато людей могли знати, що з готелю вона вийде саме у цей час.

— Так.

— Гарзд, Джеку. З цим ми розібрались. Давай перейдемо до пострілу. Ти говориш із нею, коли це сталося. Повторімо все ще раз.

— Як я вже говорив, я побачив рану на її голові, а з того, як вона впала, зрозумів, що стріляли з рушниці високошвидкісною кулею, — розповідав Андерс. — Я озирнувся. Було лише одне чи два місця, де міг заховатися снайпер, але найзручнішим місцем був дах нічного клубу «Пелота». Я поглянув у той бік і побачив убивцю.

— Тепер повільніше, — попрохав Бейглер. — Ти вже говорив нам, що встиг помітити вбивцю. Давай про це трохи докладніше. Я не прошу тебе називати конкретні факти. Я хочу почути твоє загальне враження. Розумієш? Не переймайся тим, правильне воно чи хибне. Просто поділись своїм враженням.

Андерс на хвилю замислився.

— Я побачив рух. Я не розгледів чоловіка. Був лише рух. Через цей рух я зрозумів, що там, на даху, людина. З того, як швидко цей чоловік зник з очей, я зробив висновок, що це і був снайпер, тож я кинувся за ним.

— Це не те, про що я тебе запитую, — терпляче втрутився Бейглер. — Ти вже це розповідав. Ти побачив рух

і зрозумів, що на даху є чоловік. Гаразд, але я прошу тебе описати враження від того чоловіка.

Андерс нервово поглянув на Террелла і Гедлі, потім погляд його повернувся до Бейглера.

— Я розповідаю вам факти.

— Всі твої факти у мене тут, — поплескав по своєму записникові Бейглер. — Тепер я хочу, щоб ти описав того стрільця. Ти помітив, як чоловік сховався за стіною. Він був білий чи кольоровий? Не думай про це. Просто опиши своє враження. Мені насрати, правильне воно чи ні. Він був білий чи кольоровий?

— Кольоровий, — від своїх слів Андерс підскочив і похитав головою. — Не знаю, чому сказав це. Я не знаю. Я бачив лише рух. Кажу вам, я не бачив його.

— Але у тебе склалось таке враження, що він кольоровий?

— Не знаю. Так... напевно. Він міг бути просто засмаглим. Не можу заприсягнутись. Мені просто здається, що в нього була темна шкіра.

— У що він був одягнений?

Андерс розхвилювався.

— Звідкіля мені знати. Я ж кажу...

— На ньому була чорна сорочка, біла сорочка чи кольорова сорочка?

— Можливо, кольорова. — Андерс потер своє спітніле чоло. — Я намагаюсь допомогти, але не хочу, щоб ви фальшували мої свідчення.

Бейглер покосився на Террелла, той кивнув.

— Гаразд, Джеку, дякуємо, — сказав він. — Ти допоміг, — і допит завершили.

Коли Андерс пішов, Гедлі запитав:

— І це, по-вашому, допомогло? Ви практично вмовили його дати неправдиві свідчення!

— Андерс має натренований розум, — спокійно заперечив Террелл. — Він мав вражаючі досягнення на

військовій службі. Я більше довіряю його загальним враженням, ніж так званим вагомим доказам звичайних свідків. Андерс дуже допоміг.

Гедлі знизав плечима й підвівся.

— Три вбивства! А що в нас є? Нічого!

— Можеш так думати, але я переконаний у зворотньому, — заперечив Террелл. — Бач, Лоусоне, ти не розумієш роботу поліції. Вже зараз ми маємо одну конкретну й одну абстрактну зачіпки. Ми вже знаємо, що цей чоловік працює не один. Хтось випустив повітря з шини Ріддла, щоби вбивця дістався до Ліси Мендози, поки вона була наодинці. Хтось причепив бірку до нашійника собаки місіс Бровлер. А отже, у нашого вбивці є помічник. Тепер ми маємо підказку, що він може бути кольоровим. Ти кажеш, що в нас нічого немає, та я не згоден.

— Але яке все це має значення? — запитав Гедлі. — Цей божевільний...

— Заспокойся, Лоусоне. Ходімо зі мною, — Террелл підвівся, узяв Гедлі під руку й повів його далі коридором до кабінету детективів. Кожен стіл у ньому був зайнятий. Кожен детектив говорив зі свідком, який або бачив, як застрелили місіс Данк Бровлер, або чув щось про вбивство Маккуїна, або знав щось про Ріддла та його коханку. Це переважно були завзяті, суспільно активні громадяни, які бажали поділитись інформацією, більша частина якої була нічого не вартою, та все ж хтось із них міг наблизити поліцію до Карателя. Черга із цих людей простягалася коридором, тягнулася сходами і закінчувалась аж на вулиці.

— Один, а можливо, й кілька з цих людей, — прокоментував Террелл, — можуть дати нам нові зачіпки. Ось це і є робота поліції, Лоусоне. Рано чи пізно ми його зловимо.

— А тим часом він може вбити ще.

— Рано чи пізно він помилиться. Вони всі помиляються.

— То що мені говорити пресі?

— Що ми продовжуємо розслідування. Більше нічого їм не кажи, — відповів Террелл. — Це важливо. Якщо хочеш знайти цапа-відбувайла, нехай це буду я. Та скажи, що ми робимо все можливе.

Гедлі кивнув і спустився сходами, оминаючи довгу чергу людей, які, пітніючи, терпляче чекали біля відділку, й попрямував до репортерів.

Террелл повернувся до свого кабінету, де на нього вже чекав Бейглер. Двоє чоловіків презирнулися.

— Що ж, тепер, коли мер пішов, давай подивмось, що у нас є, — сказав Террелл, сідаючи за стіл. Він дістав аркуш із нотатками, які робив, виписуючи інформацію зі звітів своїх підлеглих. — Спробуємо отримати картину, нехай не цілісну, але бодай щось. Я все ще шукаю мотив. Троє жертв були першокласними гравцями в бридж і належали до «Клубу П'ятдесят». — Террелл відірвався від своїх нотаток. — Що нам відомо про «Клуб П'ятдесят»?

Бейглер знав Парадайз-Сіті значно краще, ніж Террелл, і останньому це було добре відомо. Варто було лише запитати у Бейглера щось про місто — і він без вагань давав точну відповідь.

— «Клуб П'ятдесят»? Найбільші сноби. Членів клубу обирають особисто. Вступний внесок становить п'ятнадцять тисяч доларів, а членські внески удвічі більші. Якщо тебе обрали, вважай, ти на вершині еліти Парадайз-Сіті, але для цього ще треба грати у бридж на професійному рівні.

— Маккуїн, Ріддл та місіс Бровлер були членами цього клубу... Це може щось означати... А може не означати нічого. Треба поговорити з кимось із клубу. Цілком можливо, що мотив криється в цьому. Ще одна річ видається мені цікавою, а саме те, що вбивця знав, як живуть

його жертви. Він знав, що місіс Бровлер вийде з готелю о 09:45. Знав, що Маккуїн іде з дому о 09:03, і знав, що Ліса Мендоза буде в бунгало увечері в п'ятницю. Це схоже на певний шаблон. Наш убивця місцевий.

Бейглер кивнув.

— Тож ми шукаємо чоловіка, який володіє інформацією про особисте життя жертв. Це може бути хтось із працівників клубу. Я відправлю своїх хлопців до тих людей, кого назвав Ріддл, перш ніж кинувся зі скелі.

Террелл дістав свою люльку.

— Як думаєш, Джо, це може бути кольоровий?

— Можу лише здогадуватись, як і ти, але Андерс, схоже, думає, що було саме так.

Задзвонив телефон. Террелл схопив слухавку, вислухав, невдоволено щось пробурчав, а тоді сказав: «Добре... Дякую... Так, передайте мені звіт», — і поклав слухавку.

— Це був Мелвілл. Вони перевірили гвинтівку. З неї застрелили Маккуїна і місіс Бровлер. Відбитків, звісно ж, не лишилось. Данваз упізнав гвинтівку. Та нам це нічого не дає.

— Але ж тепер у цього виродка немає рушниць, — зауважив Бейглер.

— Ніщо не завадить йому вкрасти іншу, хіба ні? — запитав у відповідь Террелл і розпалив люльку.

***

Якщо й була одна річ, яку Лепські ненавидів найбільше серед усіх речей, які він ненавидів, то це збирати свідчення і писати звіти. Він був переконаний, що кожного, хто добровільно зголошується прийти надати свідчення, треба відправляти додому як розумово відсталого. Але Лепські приймав той факт, що це була робота поліції. Коли йому вдавалось уникнути її, він уникав, але коли

він мусив виконувати її, а зараз був саме такий випадок, йому вдавалося справлятися із цим і стримувати свій запальний характер. Саме зараз він із відчаєм дивився, як збільшується черга людей, котрі так завзято хотіли дати свідчення.

За сусіднім столом сидів Макс Джейкобі. Він щойно закінчив із балакучим старим, який бачив, як померла місіс Данк Бровлер. Все, про що міг говорити старигань, так це про штучні фрукти на її капелюхові. Він усе намагався переконати Джейкобі, що вбивця вороже ставився до тих фруктів на капелюхові. Зрештою, він дістав Джейкобі, як Лепські дістала стара леді, що весь час торочила йому про милу собачку місіс Данк Бровлер, яка бачила вбивцю, і в поліції обов'язково повинні якимось це використати.

Двоє чоловіків перекинулися поглядами.

— Як справи? — запитав Джейкобі, втомлено посміхаючись.

Розуміючи, що він тепер старший за Джейкобі, Лепські похмуро зиркнув на нього.

— Це робота поліції. Треба глибоко копати, щоби знайти воду.

Джейкобі з удаваним здивуванням похитав головою.

— Хіба ми воду шукаємо?

На стілець перед Джейкобі гепнувся товстий немолодий чоловік у поношеному вбранні. Глухо зітхнувши, Макс узяв ще один аркуш.

— Слухаю вас? Ім'я, адреса?

«Недоумки! — лаявся про себе Лепські. — Три години — і нічого! А бісове начальство відпочиває після обіду!» Він підколов свій останній звіт і потягнувся за сигаретою, аж тут його огорнула хмара парфумів. Підвівши погляд, він побачив навпроти себе на стільці дівчину, яка зачудовано, широко розплющивши очі, спостерігає за ним.

— Бідолашний, виглядаєте дуже запареним і втомленим, — прожебоніла вона.

Лепські відчув, як мимоволі затремтіло його тіло. Перед ним сиділа дівчина, як зі сторінок «Плейбою». Така краля і мертвого воскресила би: білявка з шикарним тілом, фіалковими очима і такими довгими віями, що їм би позаздрила кожна лялька. Побачивши розмір її грудей, Лепські важко видихнув повітря. Він помітив, що Джейкобі, товстий немолодий чоловік, четверо детективів із поліцейського відділку Маямі, а також трое патрульних, які стримували чергу свідків, усі вони витріщались на дівчину.

Лепські сердитим поглядом обвів кімнату, і колеги неохоче повернулись до роботи.

— Слухаю, — рывкнув він своїм фірмовим тоном справжнього поліцейського. Зазвичай це мало приголомшливий ефект, але на дівчину не справило жодного враження. Вона поправила свої пишні груди, щоб зручніше вмістити їх у бюстгальтері, торкнулась неслухняного пасма шовковистого білявого волосся і повторила:

— Ви виглядаєте запареним і втомленим.

Лепські видав тихенький звук, наче хтось розчавив муху.

Товстий немолодий чоловік нахилив своє побите віспою обличчя до Лепські й, дихаючи часником йому в лице, мовив посміхаючись:

— Вибачте, містере, але маленька леді має рацію. Саме так ви й виглядаєте — запареним і втомленим.

Лепські зіжмакав аркуш паперу.

— Не могли б ви слідкувати за своїми свідками? — прогарчав він до Джейкобі.

У голосі його було стільки отрути, що товстий немолодий чоловік одразу втратив будь-який запал. Лепські повернувся до дівчини.

— Хочете щось розповісти?

Дівчина захоплено розглядала його.

— От так штука! Я чула історії про копів, але не знала, що вони можуть бути такими, як ви, типу, чесними.

Лепські поправив краватку.

— Слухайте, міс, ми тут дуже зайняті, — м'яко заговорив він. Її щире захоплення все-таки справило на детектива враження. — Просто розкажіть, що знаєте.

— Дівчата сказали, що я повинна прийти.

Лепські зітхнув і взяв чистий аркуш.

— Ім'я, адресу, будь ласка?

— Я Менді Лукас. Працюю і живу в клубі.

— У якому клубі.

— Ну, знаєте, клуб «Пелота».

— Ви там живете?

Вона наморщила свій гарненький носик.

— У мене там кімната... Це важко назвати життям.

— У вас є якась інформація, міс Лукас?

— Та це дівчата сказали, я маю прийти, але я навіть не знаю... Тут трохи смердить, не відчуваєте? Усі ці люди... Але те, що я зустріла вас! Це ж треба! Коли я розкажу про вас дівчатам, вони з трусів повискакують!

Лепські вирячив очі. Він поглянув на Джейкобі, який прислухався до їхньої розмови і тепер здивовано округлив очі, потім перевів погляд на товстого немолодого чоловіка, який загіготів.

Згадавши, що він тепер детектив першої категорії, Лепські нахилився вперед і зобразив на обличчі похмурий вигляд справжнього копа.

— Послухайте, міс Лукас, що ви можете розповісти мені?

Дівчина знову поправила груди і сказала:

— Кличте мене Менді. Мої справжні друзі ніколи не називають мене міс Лукас.

— Гарзд, Менді, — Лепські закинув ногу на ногу, децю нервово перекинув ручку з правої руки в ліву, а звідкись,

наче із самого його нутра, долинув звук, схожий на каменепад: — Тепер розкажіть мені, чому ви тут.

— Ви справді хочете знати? Я казала дівчатам, що лише змарную ваш час... Чесно, — її довгі вії тремтіли. — Я знаю, ви, хлопці, певно, гаруєте тут, як прокляті. Але дівчата... ну, вони сказали...

— Все гаразд, — Лепські починав нервувати і відчув, як прискорюється його пульс. — Це ж моя робота. Не турбуйтеся про те, що витрачаєте мій чортів... тобто мій час. Просто скажіть мені.

— Божечки! Ну і спека тут! — Із цими словами вона підвелась, вигнулась, трохи відтягнула свою мініспідницю і знову сіла. — Ви одружений, містере детектив?

— Одружений, — покірним голосом відказав Лепські.

Менді нахилилась до нього і довірливо прошепотіла:

— Тоді ви зрозумієте: ці кляті одноразові трусики — суцільні тортури.

У Лепські ледь очі з орбіт не повилазили.

— Ваша дружина колись скаржилась на них? — запитала дівчина.

Здавленим голосом Лепські відповів:

— Менді! Ви скажете мені, чому ви тут?!

— Ой, божечки! Вибачте. Не зважайте на мене. Я така незібрана. Ви справді хочете знати, не жартуєте?

— Просто говоріть, — попросив Лепські голосом, який не зміг би повторити і найкращий пародист.

— Ну, я бачила того хлопця. Він був такий сексі, — Менді нахилилась над столом, і декольте на її сукні опустилось настільки, що Лепські міг навіть розгледіти соски, які ледь не вистрибнули назовні. — Я не те щоб упадаю за кольоровими. Не думайте, що я маю щось на не білих. Розумієте? Просто зазвичай вони мені не подобаються. Але бувають випадки... Хочу сказати, чоловік це ж і є чоловік, а той тип був справжнім красунчиком.

Лепські загудів так, ніби всередині нього розбурхали величезний бджолиний вулик.

— Коли ви бачили його, Менді?

— Одразу після тієї жахливої стрілянини. Вона розбудила мене — я про стрілянину. Я почула усі ці крики. — Менді підтягнула бретельку на ліфчику. — Коли я прокинулась, то була ледь жива... У вас колись таке було? Знаєте, наче мертвий... повіки важкі... у голові паморочиться?

Лепські стиснув кулаки.

— Ви бачили цього чоловіка на паркувальному майданчику?

— Ну, там були люди, вони все стрибали довкола. Знаєте що?

— Продовжуйте.

— Так от, ці люди нагадували мені мексиканські боби. Ви, певно, знаєте — такі штучки, що стрибають, коли їх розсипати, їх ще діти люблять.

Тепер Лепські видав звук, який нагадував гудіння, з яким циркулярна пилка розрізає дерево.

Менді витріщилась на нього.

— Мама говорила мені, що коли робиш такі звуки, треба казати: «пардон».

Детектив опустил погляд у свої нотатки, опанував себе і після паузи заговорив:

— Тож гаразд, люди стрибали довкола, як мексиканські боби. Що трапилось потім?

— Цей бідолашний коп, тобто... офіцер поліції... лежав там. Мене знудило просто на місці. Уявіть собі! В мене ледь очі не повилазили! Потім я побачила, як із машини вийшов той красунчик!

Лепські відкинувся на спинку стільця. Він промутикнув кілька тактів національного гімну, коротко видихнув, щоб якимось заспокоїти себе.

— Ви бачили чоловіка, який вийшов із машини, що стояла на парковці?

Менді округлила очі.

— Я так і сказала, чи ні? Чи я щось інше сказала? Зізнаюсь чесно, я інколи сама не знаю, що кажу, — вона підвелась зі стільця, кількома рухами поправила спідницю, за чим із цікавістю спостерігали усі присутні, й знову сіла. — Думаю, з вами такого не буває. Я про те, коли говориш щось і відразу ж забуваєш, що сказав. Але ви б і не переймались через такі речі, правда ж?

Лепські послабив краватку.

— Правда.

— Що ж, а от я переймаюсь. Це робить моє життя нещасним.

— Ви говорили, що бачили чоловіка, який вийшов із машини, що стояла на парковці. Це те, що ви хотіли мені розповісти?

— Дівчата сказали — це те, що я повинна розповісти вам, — вона стримала нервовий смішок. — Правда, мені дуже прикро. Я знала, що дарма витрачу ваш час, але дівчата...

— Ніхто не витрачає мій час. Я тут, щоб зібрати інформацію, — сказав Лепські. Він швидко написав щось на аркуші, потім передав його дівчині. — Тут сказано, що ви бачили, як кольоровий чоловік виходив із машини на парковці, де застрелили офіцера поліції Макнейла. Все правильно?

Вона короткозоро вчитувалась у написане, врешті кивнула.

— Думаю, все правильно, але хіба ви не повинні були написати, що це — моя машина? Акумулятор сів, і я не користувалася нею вже кілька тижнів?

Піт виступив на обличчі Лепські. Він зрозумів, що дуже втомився від людей, які приносили непотрібну інформацію, і ось зараз опинився за крок від того, щоб прогавити важливу зачіпку.

— Чи не могли б ви повторити ще раз?

Менді повторила усе, що сказала.

— Саме тому дівчата й намовили мене прийти сюди, але я їм говорила: в поліції подумують, що я божевільна.

— Я зовсім не вважаю вас божевільною, — заперечив Лепські. — Просто розкажіть мені, що саме ви бачили.

Менді дивилась на нього широко відкритими очима.

— Але ж я вже вам розповідала.

— Я хочу почути все це знову.

— Боже мій! Ви думаєте, це важливо?

— Цілком можливо, — відповів Лепські, промокнувши обличчя хустинкою. — Можливо.

***

За дві години по тому начальник поліції Террелл прибув до офісу мера.

Гедлі виглядав блідим та напруженим. Він щойно поклав телефонну слухавку. Останні три години мер розбирався з безупинними істеричними вимогами своїх багатих друзів надати їм поліцейську допомогу. Вони панічно наполягали на особистому захисті, що неймовірно розлючувало Гедлі, тож побачивши Террелла, він видихнув із полегшенням.

— Чорт забирай! Ти тільки уяви, купа людей у місті живуть на валізах, наче біженці!

— Гадаєш, варто ними перейматись? — запитав Террелл, вмощуючись у кріслі. — Є достобіса інших важливих речей!

— Ти про що? Звичайно, ми повинні цим перейматись.

— Ми отримали перший ключ до цієї справи.

Гедлі прискіпливо поглянув на Террелла і, заінтригований, нахилився уперед.

— Ключ? Який ще ключ?

— Маємо опис убивці. Я ж казав, що рано чи пізно, якщо продовжувати копати, щось з'явиться. Але я сам не очікував, що цей ключ ми знайдемо так швидко.

— Та заради бога! Розкажуй вже!

— Шестеро дівчат працюють гостес у клубі «Пелота», — почав Террелл. — Вони мають кімнати на горішньому поверсі клубу. Вікна цих кімнат виходять на парковку, де застрелили Макнейла. Одна з дівчат — Менді Лукас — власниця машини «Форд», якою вона кілька тижнів не користувалась і яку лишила на паркувальному майданчику. Її розбудила стрілянина. Визирнувши з вікна, вона побачила, як навколо Макнейла почав збиратись натовп, потім дівчина стверджує, що побачила чоловіка, який вийшов із її машини і приєднався до натовпу. Зараз ця машина у нас. Під заднім сидінням ми знайшли гвинтівку, з якої вбили Макнейла. Чоловік, якого бачила Менді, певно, сховався у її машині від Андерса, а коли той пішов і натовп зібрався навколо тіла Макнейла, цей чоловік заховав гвинтівку під заднім сидінням, вийшов із машини і злився з іншими витріщачами. У цього хлопця сталева витримка, але він не міг передбачити, що якась Менді Лукас буде в той момент біля вікна і побачить його.

— Боже милостивий! — Гедлі відкинувся на спинку крісла. — Ця дівчина описала його?

— Так. Вона дурненька, але стверджує, що впізнає цього хлопця будь-де. Такі заяви завжди сумнівні. Надто часто нам трапляються свідки, які клянуться, що можуть розпізнати зловмисника, але провалюють очну ставку. Але ця дівчина говорить, що наш злочинець індіанець, а це підтверджує враження Андерса. Згідно з її свідченнями йому близько двадцяти п'яти років, він має густе чорне волосся, спортивну статуру, а ще він індіанець. Вона на цьому наголошувала — не негр, а саме індіанець, одягнений у жовту сорочку, поцятковану білими квітками, і темно-сині джинси-гіпстери.

Гедлі вдарив руками по столу.

— Це вже справді щось! Ви зняли його відбитки з гвинтівки?

— Ні. Хлопець знає свою справу. Він не лишив відбитків.

— Ви вже передали його опис журналістам?

— Ні, — Террелл уважно зміряв поглядом Гедлі. — Треба, звісно, але я подумав, що ліпше спершу поговорити з тобою. Тобі не варто нагадувати, що у Парадайз-Сіті на різних посадах працюють більше ста індіанців-семінолів. Багато з них — молоді чоловіки. Більшість із них носять сорочки з квітковим орнаментом і джинсигіпстери. Це наче уніформа. Для більшості людей один індіанець нічим не відрізняється від іншого. Опис вбивці допоможе нам, але може спричинити багато проблем.

— Так, — Гедлі задумався, насупившись, — розумію, до чого ти хилиш, Френку, але ми не маємо альтернативи. І тебе, і мій офіс критикують за те, що ми не вживаємо ніяких заходів. Я негайно скличу прес-конференцію. Цю новину не можна приховувати.

Террелл кивнув.

— Мої хлопці вже патрулюють місто, приділяючи особливу увагу індіанським районам. Цей чоловік місцевий. Я впевнений у цьому, — Террелл підвівся. — Хотів би я, щоб ця дівчина сказала, що це був білий чоловік.

— Що ж, принаймні ми вже щось маємо, — сказав Гедлі й зняв телефонну слухавку.

Виходячи з офісу, Террелл чув, як Гедлі говорив телефоном зі своїм пресекретарем.

***

Мег лежала в ліжку, спостерігаючи, як повзає стелею блискуча синя муха. Годинник на руці говорив їй, що скоро полудень. Але могло бути й пізніше. Годинник Мег зазви-

чай відставав на десять хвилин щогодини. Якщо дівчина забувала підкручувати його, через деякий час стрілки показували абсолютну нісенітницю, та їй це байдуже.

Мег було водночас нудно й тривожно.

Чак пішов, коли вона ще спала, і досі від нього не було жодного знаку. Мег не могла навіть встати з ліжка, щоб налити собі чашку кави. Вона хотіла кави, але зусилля, яких це потребувало, були для неї надто великими. Значно простіше лежати ось так і спостерігати за мухою, ніж робити будь-що інше.

Невдовзі муха полетіла, і Мег відчула, що заздрить їй. Вона б теж так хотіла — забратися звідси геть. «Це, певно, чудово, — міркувала вона, — просто знятись і полетіти, ні про що не думати, натрапити на шматок м'яса, поживитись і летіти далі. Яка ж щаслива муха!»

Дівчина заплющила очі й поринула у дрімоту. Це було єдине, що вдавалось їй легко. Часом Мег думала: спати — єдине, що вона вміє.

Коли Мег прокинулась, муха повернулася на стелю. Дівчина відчувала неприємну спеку і задуху. Мляво поглянула на годинник. Якщо вірити часоміру, була 14:35. «Не може бути аж так пізно, — подумала вона, спостерігаючи, як муха повзала стелею. — Чудово, коли можеш робити ось так... Просто повзаєш собі стелею — туди-сюди». Раптом її охопив холодний страх. Де ж Чак? Вона сіла й відкинула простирадло. Його не було вже кілька годин! Він покинув її і втік?

Мег схопилась із ліжка, кинулась до вікна й відчинила його. Вона визирнула на прибудову, що слугувала офісом мотелю. У ній виднівся силует місіс Берти Гарріс, яка поралась там. На паркувальному майданчику машин не було. Куди подівся Чак? Вона знову поглянула на годинник. Не може бути так пізно! Мег приклала годинника до вуха. Чортова штука зупинилась! Насправді могло бути навіть пізніше! У паніці вона втиснулася у вузькі

штани, натягнула брудний светр, всунула ноги у сандалі й рушила до дверей. Проходячи повз маленьке настінне дзеркало, вона краєм ока помітила своє відображення і зупинилась.

Господи! Вигляд у неї був жахливий!

Дівчина забігла до ванної кімнати і хлюпнула собі водою в обличчя. Витершись, спробувала розплутати гребінцем своє довге волоссям. Коли Мег зрештою ви-йшла з душевої кімнати, у прочинених дверях стояв Чак.

— Де ти був? — накинулася вона. — Я все чекала тебе і чекала... Де ти був?

Чак зачинив двері. Вираз його обличчя лякав Мег.

— Збирайся! — коротко відказав він. — Ми їдемо!

Він підійшов до шафи, згріб свої пожитки і кинув їх на ліжко.

— Куди ми їдемо?

Чак схопив її за руку, рвучко розвернув і лягнув по дупі з такою злістю, що вона аж зойкнула.

— Збирайся!

Мег позадкувала, не зводячи очей із Чака.

— Хочеш ще? — запитав він, загрозово рушивши вперед.

— Ні!

Вона поспіхом витягнула рюкзак з-під ліжка, підійшла до комода й почала викидати з його шухлядок речі на купу.

Двері до номера прочинились, і Пок Тоголо зазирнув усередину.

— Чаку, — він кивком голови покликав його вийти і зник за дверима.

— Спакуй мої речі. Ми знімаємось за п'ять хвилин, — сказавши це, Чак пішов у номер до Пока.

Пок уже пакував свій рюкзак.

— Вона в нормі? — запитав індіанець.

Чак кивнув.

— Ти знаєш, куди їхати і що робити?

— Так.

— Спитаєш у старої, чи не хоче вона більше грошей. Обережніше з нею.

— Ми вже про це говорили, — нетерпляче перебив Чак.

— Тоді я їду, доки ти пам'ятаєш, — Пок підняв рюкзак. — Не забувай: о десятій будь-якого ранку.

— Я чекатиму.

Пок закинув рюкзак на спину.

— Остання справа пройшла не зовсім гладко, — сказав він радше сам до себе, — але вийшло все спритно. — Він дивився на Чака, очі його блищали. — Цей коп сам напросився.

Чак не сказав ані слова.

— Копи ненавидять убивць копів, — сказав Пок, послаблюючи лямки на рюкзаку. — Це значить, що вас вони ненавидітимуть так само сильно, як і мене. Якщо, звісно, знайдуть нас.

Чак примружився.

— Думаєш, мене треба залякувати? — запитав він.

Пок зміряв його поглядом.

— Просто хочу, щоб ти пам'ятав, вона теж у справі.

— В курсі. Я не глухий.

— Я дам знати, — Пок ступнув повз Чака і вийшов надвір, на сонячне світло.

Чак спостерігав, як індіанець, широко крокуючи, йшов геть. Коли він зник з поля зору, Чак рушив до офісу мотелю.

Місіс Гарріс їла гамбургер, тримаючи його у паперовій серветці.

— Мем, ми виїжджаємо, — сказав Чак.

Місіс Гарріс підняла голову, і чотири її підборіддя склались у два.

— Ви говорили, що лишаєтесь довше.

Чак мав на це заздалегідь приготовану відповідь.

— Ми випадково зустріли друзів. Вони запросили нас до себе. Ми заплатили вам за тиждень, так? Ви нам ще винні якісь гроші, чи, може, ми вам щось винні?

Місіс Гарріс відкусила ще один шматок гамбургера і, плямкаючи, вивчала свою бухгалтерську книгу.

— Ні, думаю, ми квити, — врешті сказала вона. — За вами ще два оплачені дні, але оскільки ви не попередили мене заздалегідь, вважаймо, що ми квити.

— Добре, мем, — Чак поклав на стійку доларову банкноту. — Це для старого. Дякую, мем. Нам було зручно. Можливо, коли будемо тут наступного разу, заїдемо до вас.

Місіс Гарріс просяяла.

— Вам тут завжди раді, — вона швидко змахнула зі стійки доларову банкноту. — Індіанець теж їде?

— Так, звісно. Ми всі їдемо.

Місіс Гарріс намагалась дістати язиком шматочок цибулі, що приклеївся їй до губи.

— Він ваш друг?

Чак був добре навчений. Він похитав головою.

— Просто хороший хлопець, якого ми з дружиною зустріли дорогою. Він тепер рушає до Кі-Весту. Знайшов там роботу. — Чак усміхнувся. — Що ж, ми поїхали. Бувайте, мем.

Мег вже чекала на нього з двома спакованими рюкзаками.

— Пішли, — сказав Чак, піднімаючи рюкзаки.

— Куди ми їдемо?

Він розвернувся і люто зиркнув на Мег.

— Ти коли-небудь навчишся тримати свій клятий рот на замку? — прогарчав він.

— Мені не можна взагалі нічого говорити? — запитала Мег, раптом відчувши прилив сил. — Не можна навіть питати, куди ми їдемо?

— Та годі вже!

Чак виніс рюкзак до «б'юїка», кинув їх на задне сидіння і сів за кермо. Мег сіла поруч.

— Де Пок? — запитала вона. — Ми не почекаємо на нього?

Чак подивився на неї, і від виразу гніву на його обличчі у Мег аж мороз пішов поза шкірою.

— Хто такий Пок? Про що ти говориш? — запитав напарник і завів двигун.

Вона почала було щось говорити, але зупинилась.

— Ось так, — примовляв Чак, рушаючи з місця. — Так вже краще.

Машина покотилася геть від мотелю і виїхала на шосе до Парадайз-Сіті.

Опинившись у місті, Чак оминув головний бульвар, зрізаючи шлях до порту бічними вуличками. Він знайшов місце на паркувальному майданчику на березі, заглушив двигуна і вийшов із машини.

— Ходімо, — сказав він, витягаючи свій рюкзак із машини. — Бери свій. Тепер ми трохи пройдемося.

Зігнувшись під вагою рюкзаків, вони йшли берегом, на якому вирувала діяльність. Це була торговельна частина порту, скрізь виднілися вітрильні шлюпки, під ногами повзали черепахи.

Мег сліпо пленталася за Чаком, який, схоже, знав, куди прямує.

Вони проминули консервний завод із зображенням гримучої змії. На одній червоній неоновій вивісці над фабрикою звивалась кільцями гадюка. На іншій блимав червоним напис: «Зміїні закуски». Пара пробралась крізь натовп людей, обійшла фруктовий ринок, потім Чак рушив у глиб смердючих провулків поміж двоповерхових, побитих негодою, дерев'яних будиночків. Перед останнім будинком він зупинився і скинув рюкзак.

— Побудь тут, — наказав він Мег й увійшов досередини крізь різнобарвні нейлонові стрічки, що захищали вхід від мух.

У самому кінці короткого темного коридору за письмовим столом гриз курячу ніжку товстий індіанець-семінол.

— Для нас замовлено кімнату, — мовив Чак, — містер та місіс Джонс.

Індіанець викинув подалі курячу кістку, припіднявся, витер пальці об свої штани, потім знову вмостилися на стільці. Він посміхнувся, демонструючи рівний ряд золотих зубів.

— Кімната вже готова, містере Джонс. Перший поверх, ліворуч, номер 3.

— Я покличу дружину, — сказав Чак.

Індіанець продовжував посміхатись.

— Правильно, містере Джонс, кличте свою дружину.

Це була задня кімната з вікнами на порт. У ній пара побачила двоспальне ліжко, розхлябаний комод, вбудовану шафу і, на диво, телефон, що стояв на нічному столику біля ліжка. Так звана ванна і смердючий туалет були на іншому боці сходового майданчика.

Мег кинула рюкзак на підлогу, роззирнулася кімнатою.

— Чому не можна було лишитись у мотелі замість того, щоб перебиратись у це жахливе кубло? — запитала вона і безпорадно плюхнулася на ліжко.

Чак підійшов до вікна і подивився на порт унизу. Він простояв так кілька хвилин, зачарований шумом і метушнею, потім ступнув до ліжка. Мег підняла на нього погляд.

— Чесно, Чаку, мені часом здається, що ти божеволієш. Нащо їхати з мотелю? Там було так зручно. Чому саме ця жахлива діра?

Він дивився на неї абсолютно скляними очима.

— Який мотель?

Мег здригнулась. Вона притулила руки до обличчя.

— Чаку! Що це значить? Ти намагаєшся звести мене з розуму? Я питаю тебе про Пока, ти говориш: хто такий

Пок? Тепер я... а ти говориш: який мотель! Що це означає? Що з тобою? Чи це зі мною щось не так?

— Зі мною все гаразд, — тихо відповів Чак. — Ми ніколи не зустрічали Пока. Ми ніколи не зупинялись у motelі.

Мег у розпачі куйовдила волосся.

— Хочеш сказати, це те, що треба буде говорити поліції?

Чак розплився у посмішці.

— Ось тепер, лялю, я вірю, що у тебе є мозок. Саме так. Ніякого Пока, ніякого motelю.

Раптом нудні, буркотливі батьки, їхній нудний будинок видалися Мег райським прихистком.

— Ні, Чаку, — вона боляче ляснула своє чоло. — Ні! Я йду! Можеш лишатись із цим божевільним індіанцем. Я не хочу нічого знати. Я нікому нічого не розповім. Я йду!

— Та невже?

Його голос прикував Мег до місця.

Чак витягнув розкладний ніж. Помітивши, як зблиснуло лезо, Мег зробила крок назад.

— Ти у справі, лялю, — ніжно промовив він. — Я попереджав тебе, але ти сама захотіла з нами. Спробуєш піти — і я поріжу тебе. Ти ж не хочеш решту життя ходити з пошрамованим обличчям?

Мег із жахом дивилася на ніж. Чак вишкірився і сховав ніж до кишені.

— Облиш, маленька, ходімо, подивимось на місто.

Мег нерухомо сиділа, міцно притиснувши руки до живота.

— Тут поруч, через коридор, — сказав Чак.

Він дивився, як дівчина прожогом перебігла коридор, а коли почув, що в туалеті злили воду, Чак вийшов із кімнати і зачинив двері на ключ. Він чекав Мег просто біля сходів.

Вони мовчки спустились, пройшли повз усміхненого індіанця і рушили на гамірний спекотний берег.

Пок оберся на стінку кабіни.

Коренастий, веснянкуватий, лисючий водій вантажівки дуже хотів із кимось поговорити... будь із ким. Запримітивши Пока, який голосував на узбіччі шосе, він загальмував і допоміг індіанцеві закинути до кабіни рюкзак. Після того, як Пок влаштувався на пасажирському сидінні, вантажівка з ревом загуркотіла шосе у напрямку до Парадайз-Сіті, а водій почав без угаву говорити.

— Хлопче! Не слід би тобі їхати туди! Чув, що кажуть по радіо? Не чув? Чорт забирай! Та я тільки радіо і слухаю, ото тільки вдома доводиться слухати дружину! Чув про Карателя? Ага... щось! Це витіснило всю ту стару байду, що була на радіо до цього — Ніксон і всі ті проблеми. У мене аж вуха від цього в'януть, але це хоч щось новеньке! Та за десятки кілометрів відсіль усі торочать про цього вбивцю. А ти звідки? Джексовілл? Та звісно ж, знаю. Не так багато лишилося міст уздовж цього шосе, яких я не знаю. У відпустці, га? Що ж, ти таки можеш утрапити в халепу. Каратель... Думаю, він якийсь псих. Саме перед тим, як я тебе підбрав, по радіо сказали, що копи шукають індіанця. Не думай, нічого такого... копи тут розумні. Вони б не заявляли, якби не були впевнені, що тих старих паразитів порішив саме індіанець. Слухай, не маю нічого проти індіанців, але для мене всі ви на одне лице. Розумієш, про що я? Тобто, я ж не дурень. Думаю, для індіанців усі білі чоловіки на одне лице. Це ж так, га? Але подумати тільки! Індіанець порішив цих зажерливих паскуд! Знаєш, як я до цього ставлюсь? Скажу тобі: кого, в біса, хвилює, що пристрелили трьох багатих падлюк? Це було по радіо, я ж кажу. Ця прошмандовка Менді Лукас бачила його. У неї там нічліжка у клубі «Пелота». Чорт забирай! Ти би знав, що там за притон! Вона побачила, як той хлопець виходив із її машини. Це ж нісенітниця, хіба ні? Її машини! Я було зупинився у кафе, щоб пере-

кусити, так її навіть по телеку показували... по телеку! Повію! Визнаю, я б і сам не проти розважитись із нею. Є в ній щось! А які цицьки! Копи надали їй захист. Вона говорить, що може впізнати цього хлопця у будь-який час, і копи готові вишикувати перед нею всіх індіанців міста, щоб вона вказала пальчиком на одного з них. Як тобі це подобається? Кажу тобі, хлопче, це небезпечне місто для індіанців, тож будь обережним!

Обличчя Пока не виражало жодних емоцій, і лише чорні очі горіли вогнем, коли він обіцяв водієві бути обережним.

***

Офіцер поліції Воргейт позіхнув, потягнувся й захотів закурити. Була 02:45 ночі. Останні дві години він провів на паркувальному майданчику позаду клубу «Пелота». Сержант Бейглер лишив йому чіткі інструкції.

— Слухай, Майку, — говорив Бейглер, — єдиний шлях на гору до кімнати дівчини — пожежними сходами. Вона — наш єдиний свідок. Ти повинен прослідкувати, щоб ніхто до неї не дістався.

У Воргейта затекли ноги. Він не вірив, що дівчині могла загрожувати небезпека, але йому за це платили, тож він терпляче стояв на варті, боровся з бажанням закурити і жалів себе.

Притиснувшись до стіни й заховавшись у глибокій тіні, Пок, ніби чорна примара, обійшов будинок довкола. У руці він тримав ніж. Індіанець вичікував, спостерігаючи, як Воргейт ходить туди-сюди.

Із клубу долинали барабанні ритми і різкі звуки саксофона.

Воргейт зупинивсь і сперся на пожежні сходи. Він роззирнувся по залитому місячним світлом паркувальному

майданчику, заставленому машинами. До закриття клубу ще з пів години, тож тут вже нікого не буде. Офіцер не витримав і піддався своєму бажанню закурити. Та щойно Воргейт чиркнув сірником, Пок метнув ніж.

Крик Воргейта потонув у гучному витті саксофона. Пок наблизився, витягнув із тіла ніж, витер його рукавом Воргейта і рушив угору пожежними сходами.

На дверях кожної із шести гостес, які працювали у клубі, було написано її ім'я.

На цьому наполягав їхній агент.

— Дівчатам подобається думати, що вони зірки, — заявив він, вибиваючи контракт із управителя клубу. — Ви ж хочете, щоб вони були щасливі?

Тож Пок без проблем знайшов кімнату Менді Лукас.

Він легко відчинив двері до кімнати. Перше, що він відчув, увійшовши, — запах старих парфумів і поту.

Сяйво місяця падало просто на сплячу дівчину. Відтоді, як вона стала зірковим свідком, Менді більше не працювала у клубі. Тепер вона спала ночами, і це було для дівчини новинкою.

Їй снився власний телетріумф, вона знову переживала той хвилюючий момент, коли вперше опинилася перед телекамерою.

Менді прокинулася, коли рука Пока у рукавичці ніжно закрила їй ніс і рот. Тіло дівчини вигнулось від страху, хватка індіанця посилилась. Гострим, як бритва, ножем він простромив їй груди і поціливів прямисінько в серце.

П'ЯТЬ

Волтон Волбек був першим із багатіїв «Клубу П'ятдесят», хто знайшов серед своєї пошти записку.

Високий, блідий, розніжений Волбек успадкував від батька значне майно і ніколи не знав іншої роботи, окрім як професійно грати в бридж. Йому стукнуло шістдесят п'ять. Він вже обрид усім знайомим — друзів ніколи й не мав — та й самому собі, по правді, він теж обрид. Але попри це, Волбек страшенно боявся смерті.

Цього рану він був дуже знервований. Поснідавши яечнею, він заходився розбирати кореспонденцію. Волбека шокувала жахлива смерть місіс Данк Бровлер. Він усім серцем не любив цю стару, але як партнерка по бриджу вона цілком його задовольняла. А те, що трапилось із нею! Жах! Ще й слова того нахабного коментатора з новин о восьмій: «Поліція, схоже, безсила впоратись із цим». Це розхвилювало Волбека. А потім ще й убивство тієї дівчини. Менді, чи як її там, — закололи! Й офіцера поліції, який охороняв її, теж закололи! Захист! І це поліція називала захистом!

Його нерви забриніли від напруги, коли Джексон, слуга Волбека, із брязкотом впустив щось на кухні.

Волбек узяв наступного листа. На конверті нерозбірливими друкованими літерами було написано його адресу. Він аж поморщився від такого несмаку. Трохи повагавшись, розрізав конверт, дістав звідти складений аркуш паперу для заміток і розгорнув його.

Від написаного все тими ж нерівними друкованими літерами повідомлення його серце шалено закалатало і крижаний холод пройшовся спиною.

ХОЧЕШ ЖИТИ?

Ретельно дотримуйся цієї інструкції:

Сьогодні до 12:00 поклади у цей конверт п'ятсот доларів стодоларовими купюрами і прив'яжи його знизу до телефону-автомата в телефонній будці А у залі очікування в аеропорту.

Інакше — помреш.

Захист поліції? Запитай у Менді Лукас.

Каратель.

Заради своєї майбутньої безпеки поклади цю записку разом із грошима.

Волбек відкинув конверт, ніби той вдарив його струмом. У паніці він підстрибнув на рівні ноги і кинувся через усю кімнату до телефону. Потім зупинився. Серце молотило з такою силою, що він зблід.

— Джексоне! — покликав Волбек і впав на стілець. — Джексоне!

Слуга, який терпів його ось вже десять років, неспішно підійшов до дверей. Він був десь на рік молодший від Волбека, але зберігся не так добре.

— Ви кликали, сер?

Волбек витріщився на нього і, відчуваючи раптову слабкість, усвідомив, що від Джексона не було ніякої користі, та він би ще й, напевно, зрадив, якби з господарем трапилось щось жахливе. Волбек не мав жодних ілюзій щодо почуттів Джексона до нього.

— Ні...ні... Забирайся! Досить витрішки ловити! Повертайся до роботи!

— Так, сер.

Коли Джексон пішов, Волбек примусив себе звестися на ноги. Він пішов до міні-бару і налив бренді. Випивши одним махом, зачекав, доки бренді подіє. Поки він чекав, думки сновигали у його голові, ніби миша, що втрапила у пастку.

Каратель!

Волбек згадав Маккуїна й місис Данк Бровлер, і ту жінку, яка була коханкою Ріддла, і ту іншу жінку — Менді.

Той убивця був божевільним, а поліція нічого не могла вдіяти! Невпевнено тримаючись на ногах, він повернувся до столу на іншому боці кімнати і знову вступився у лист.

«Можливо, слід повідомити поліцію? Можливо, треба зателефонувати адвокату? Але що вони можуть зробити? Ні, найкраще, найбезпечніше — заплатити. Він зробить це зараз же! Піде до банку, зніме гроші, потім поїде до аеропорту. Не така вже це й велика сума... п'ятсот доларів — взагалі нічого!»

***

Пок Тоголо, із рюкзаком за плечима, увійшов до аеропорту і змішався із натовпом подорожніх у залі очікування. Навпроти ряду телефонних будок він знайшов вільне місце і сів, влаштувавши рюкзак між ніг. Ніхто не звертав на нього уваги — він одразу злився із загальним фоном. У залі було кілька індіанців-семінолів у сорочках із квітковим орнаментом та джинсах-гіпстерах; в очікуванні рейсів вони збирались маленькими групами по-одалік. Пок розгорнув газету і почав читати спортивну сторінку.

Було трохи за 11:30, коли Волтон Волбек увійшов до зали очікування. Пок багато разів бачив його у «Клубі П'ятдесят», тож одразу впізнав. Він прослідкував, як Волбек пішов до телефонної будки А. Там саме була якась дівчина, і Волбек чекав, нервово озираючись та витираючи шовковою хусткою високі скроні.

Дівчина нарешті закінчила розмову, вийшла з будки і швидко пішла геть. Волбек зробив крок у будку і зачинив скляні двері. Напружена спина видавала кожен

його рух. За кілька хвилин він вийшов, крадькома роззирнувся навсібіч і поспішив до виходу.

Пок озирнувся на переповнену залу очікування. Він відчув бажання піти до будки і перевірити, чи на місці гроші, але втримався від цієї спокуси. Він і так ризикував, прийшовши сюди.

Чи розповів Волбек поліції? Чи наказали вони йому слідувати інструкції і тепер чекали, доки хтось забере гроші?

Пок знову озирнувся. Він не помітив нікого, схожого на копа, але це нічого не означало. Якщо Волбек повідомив поліцію, то копи триматимуться подалі, але спостерігатимуть за телефонною будкою, вичікуючи, щоб несподівано напасти.

Індіанець продовжив читати газету. Час від часу люди заходили до телефонної будки А. Гроші, якщо вони були там, мали прикріпити до дна телефону-автомата, тож їх міг знайти лише той, хто напевно знав, де шукати.

Врешті Пок підвівся і неквапом пішов до виходу, де на пасажирів чекали автобуси, щоб відвезти їх до Пардайз-Сіті.

Біля самісінького виходу він раптом зупинився, ніби щось пригадав, пішов назад до телефонної будки на протилежному боці, навпроти тієї, якою користувався Волбек, і зачинився усередні.

***

Чак подивився на годинник. Була 11:45. Він сидів на ліжку й курих сигарету. На підлозі між його ніг вже лежала невеличка купка сигаретних недопалків.

Мег сиділа на стільці біля вікна, спостерігаючи за тим, що відбувалось унизу. Вона знала, Чак чогось очікує, але вже навчилась не ставити запитань.

Звук телефонного дзвінка наполохав їх обох. Чак схопив слухавку.

— Чаку?

Він упізнав голос індіанця.

— Так.

— Аеропорт... Телефонна будка А, — сказав Пок і закінчив розмову.

Чак поклав слухавку. Його накрило хвилиною приємного хвилювання. Він знав, Пок би не телефонував, якби не був упевнений, що гроші вже на місці. Тож усе йде, як треба!

— Ти підеш прогулятись, — сказав Чак, поглянувши на Мег. — А тепер уважно слухай. Їдь автобусом до аеропорту. Ти ж знаєш, де автобусна зупинка?

Мег мовчки кивнула.

— Коли прийдеш в аеропорт, іди до головної зали очікування. Праворуч від входу є ряд телефонних будок. На кожній із них літери: А, В, С і так далі. Іди до будки А. Тепер слухай уважно: треба набрати цей номер, — він дав їй клаптик паперу. — Це номер туристичного довідкового бюро у Парадайз-Сіті. Ти хочеш дізнатись, де у місті безкоштовний пляж.

Мег слухала, і її очі ставали дедалі більшими від подиву.

— Потрібна причина, чому ти використовуєш будку, — продовжував Чак. — Якийсь коп може запитати про це. Можливо, він захоче дізнатись, що ти робиш у аеропорту. Скажеш, що у відпустці, й подумала, що весело буде подивитись... коротше, скажеш, що любиш аеропорти, — Чак уважно придивлявся до Мег. — Ніякий коп тебе, звісно, ні про що не питатиме, але ти повинна мати напоготові історію, якщо тобі не пощастить. Це ясно?

Вона кивнула.

— Гарзд, тоді слухай далі. Поки набиратимеш номер, помацай під телефоном-автоматом. Знизу до нього має бут приклеєний конверт. Поклади цей конверт собі

у сумку. Зроби так, щоб ніхто цього не помітив. Зрозуміла?

Мег облизала губи.

— Чому ти сам не зробиш цього? Чому я? — хрипко запитала вона.

Чак прискіпливо подивився на неї.

— Для тебе це проблема?

Мег затремтіла

— Ні. Я зроблю це.

— Гарзд. Коли дістанеш конверт, одразу повертайся сюди. Пок стежить за нами. Пам'ятай це.

Мег повернула до нього обличчя, позбавлене будь-яких емоцій.

— Хто такий Пок?

Чак схвально усміхнувся, кивнув головою.

— Ти швидко вчишся, але пам'ятай, за тобою слідкують. Тепер іди.

Мег узяла свою потерту сумку і вийшла з кімнати. Чак прислухався до відлуння її кроків дерев'яними сходами й, переконавшись, що вона пішла, збіг донизу, кивнув на ходу товстому індіанцеві за письмовим столом і вийшов на сонячну вулицю.

Швидко пробираючись крізь натовп, він дістався автобусної зупинки. Помітивши Мег, Чак сховався за прилавком з бананами. Звідти він міг бачити Мег серед небагатьох людей, що так само чекали на зупинці. Коли приїхав автобус, Чак переконався, що дівчина сіла в нього.

Щойно автобус від'їхав, Чак швидко побіг берегом до припаркованого «б'юїка». Авто мчало на повній швидкості, скорочуючи шлях бічними вулицями, і Чак опинився в аеропорту на десять хвилин раніше, ніж автобус. Він увійшов до зали очікування, озирнувся у пошуках місця, з якого було би зручно спостерігати за телефонними будками, самому лишаючись непоміченим.

Він саме встиг знайти підходяще місце, коли до зали очікування поспішно увійшла Мег. Чак провів її поглядом до телефонної будки А і кивнув сам до себе.

Жодної паніки... Жодних ознак страху.

Чак побачив, як Мег увійшла до будки і зачинила дверцята. Все його тіло перетворилося на суцільний нерв. Раптом нізвідки з'явилися два детективи. І, хоча вони були у цивільному, впізнати їх було легко: кременні, охайні та широкоплечі, з військовою виправкою. Вони впевнено йшли крізь натовп прямісінько до ряду телефонних будок, і Чак відчув, як піт струменить його обличчям.

Чи здасть його Мег? Це була перша думка. Краще забратися звідси до бісової матері, поїхати з міста! Але від страху він не міг навіть рушити з місця, тож просто спостерігав.

Детективи проминули ряд телефонних будок і зупинилися біля молодого індіанця-семінола, який щойно увійшов до зали очікування.

Чак змахнув піт і зробив довгий повільний видих. Він бачив, як індіанець під допитливими поглядами людей ішов за детективами, протестуючи і розмахуючи руками. Детективи відвели індіанця у дальній кут і засипали градом запитань.

Чак вчасно помітив, що Мег вже вийшла з телефонної будки і рушила до виходу. Вона не бачила того, що відбулось, але йшла надто швидко, що могло здатись підозрілим.

Чак знову відчув жало страху.

Якби один із копів помітив, що вона майже біжить! Але Чак даремно хвилювався. Обоє детективів були надто зайняті допитом індіанця.

Не відчуваючи ніг, Чак вийшов із аеропорту. Він побачив, як Мег сіла в автобус, і кинувся до «б'юїка».

В автобусі, окрім Мег, було лише п'ятеро пасажирів. Оплативши проїзд, вона рушила у дальній кінець автобуса, де врешті могла лишитися наодинці. Водій автобуса допитливо поглянув на неї. Мег знала, вигляд у неї, певно, жахливий. Холодні дрижаки бігали вгору та вниз спиною, і вона весь час трусилась. Дівчина лише сподівалася, що ніхто з пасажирів не помітив, у якому вона стані. Кілька хвилин Мег сиділа, намагаючись опанувати своє тремтіння, та коли автобус заторохтів по шосе і дівчина переконалася, що ніхто із пасажирів не озирається на неї, трохи розслабилась.

Мег почекала, поки автобус не виїхав на заповнену машинами дорогу, а потім відкрила сумку. Звідти вона дістала конверт із дорогого манільського паперу, який знайшла приклеєним під телефоном-автоматом. Вона оглянула його, покрутила в руках, вагаючись, а потім вирішила, що має право знати. Дівчина дістала з сумочки пилочку для нігтів і розрізала конверт.

З конверта Мег дістала п'ять стодоларових купюр. Один вигляд цих грошей змусив її зіщулитися від страху. Потім вона помітила записку від Карателя. Страх змінився жахом. У роті зібралася слина. На коротку мить здалось, що її знудить просто тут, але Мег якось вдалося побороти спазм. Вона ще раз перечитала записку, холодний піт сочився з її тіла.

Тепер вона знала! Тепер усі її підозри стали реальністю!

Каратель!

Пок!

Скількох людей він убив? У голові все стуманилось, коли вона спробувала пригадати. Але яка різниця, скількох? Навіть одного було досить!

Тремтячими руками вона поклала гроші й записку назад до конверта, а конверт назад до сумочки.

Чак був причетний до справ цього огидного індіанця.
А тепер і вона також!

Мег дивилася крізь запилюжене вікно на пальмові дерева, на пляжі й відпочивальників, та її розум лишався паралізованим від жаху.

Потім вона змусила думки ворушитись.

Пок залякував людей, щоб вони платили йому гроші, й використовував її, щоб ці гроші забирати! Її могли підстерігати поліцейські! Вони могли арештувати її, щойно вона дістане конверт з-під телефону-автомата!

Вбивця!

Ні! Чак не був вартий того, щоб вплутатися в убивства! Думки її кидались із боку в бік. Що ж їй робити? Слина знову наповнила рот, і їй знову довелось побороти напад нудоти.

Піти в поліцію?

Мег затремтіла. Поліція! Вона уявила, як входить в управління, повне копів, і намагається розповісти їм, що відбувається. Але навіть якщо вони повірять їй, що вони зроблять? Відправлять її назад до батьків? Скоріш за все, вони запхають її у якусь смердючу діру, щоб захистити! Думки в голові стрибали, як тенісний м'ячик.

Вона нервово закинула ногу на ногу. Раптом стисла кулаки і щосили вдарила по колінах, а після цього, завмерши, розлючено потупилась у прохід автобуса. Ніхто не обертався і не дивився на неї. Мег хотіла закричати до тих п'ятьох пасажирів: «Допоможіть мені!»

«Лишається тільки одне, — сказала вона собі, намагаючись заспокоїтись. — Треба тікати геть до Маямі. З Маямі поїхати на північ, так далеко від Парадайз-Сіті, як тільки можна. Треба зникнути, забути Чака й почати все спочатку».

Щойно Мег прийняла це рішення, паніка зникла й вона почала міркувати спокійно.

«Гаразд, я розберусь із цим. За кількадесят кілометрів попереду буде автобусна станція у Грейгоунді. Можна попросити водія висадити мене там. Із Грейгоунда поїхати до Маямі, а звідти...»

Зненацька дівчину охопив відчай.

Увесь її одяг лишився у тій жахливій кімнаті, якою заправляє товстий індіанець! У неї нічого не було. Про що вона тільки думала? Як же вона зможе дістатись до Маямі? У неї менше двох доларів у сумці!

Якийсь час вона сиділа, просто витріщаючись у вікно.

Два долари? Та що це з нею? У неї п'ятсот доларів! Використати ці гроші? А хіба вона тоді не стане співучасницею, чи як там копи це називають? Але ж поїхати! Втекти від цього нічного жахіття! Вона буде божевільною, якщо не скористається цими грошима!

Мег глибоко вдихнула.

З п'ятьма сотнями можна податись у Нью-Йорк. Там вона буде в безпеці й зможе знайти роботу!

Мег перестала тремтіти, повернулась її упевненість. Вона крадькома відкрила сумку й, не дістаючи конверт, перерахувала пальчиком п'ять стодоларових купюр.

Вона це зробить!

Її тіло сіпнулось від потамованого відчуття полегшення.

Більше ніякого Чака! Ніякого Пока! Ніякої поліції!

Вирішивши не роздумувати, вона закрила сумочку, підвелась і рушила проходом до водія.

— Чи не могли б ви зупинитись на станції в Грейгоунді? — запитала вона, й сама здивувалась, як упевнено прозвучав її голос. — До неї ж недалеко лишилось?

Водій автобуса виявився батьком п'ятох доньок. Усі вони були милими, хорошими, охайними дітьми, а найстарша із них була такого ж віку, як ця дівчина, подумав він. Що ж, йому пощастило! Дякувати Богу, його дівчата були порядні. Ця ж дівчина! Від Мег відчувався в'дливий

запах поту. Водій автобуса зиркнув на її брудний одяг. Дякувати богу, він не її батько!

— Так, за дві хвилини, — відповів шофер, не дивлячись на Мег. — Я зупинюсь.

— Дякую, — сказала Мег і повернулась на своє місце. За кілька хвилин автобус вїхав на зупинку перед залюдненою автобусною станцією Грейгоунда.

Коли автобус почав гальмувати, Мег вже йшла проходом. Спускаючись трьома високими сходишками автобуса, вона силувано посміхнулась.

— Дякую.

— І вам дякую, — сказав водій із неприхованим сарказмом.

Двигун заревів, й автобус рушив з місця.

Міцно схопивши сумочку, Мег рушила до квиткової каси.

— Привіт!

Голос ножем пронизав її серце. Дівчина обернулась і застигла на місці.

Чак шкірився, визираючи із напівопущеного вікна «б'юїка».

— Хочеш покататись, лялю? — запитав він.

***

Елліот Гансен вважався одним із найкращих гравців у бридж на світі, але, оскільки він був відкритим гомосексуалістом і не виявляв інтересу до спортивного бриджу, його цілком задовольняла посада секретаря «Клубу П'ятдесят».

Цього спекотного сонячного пообіддя він сидів за письмовим столом і розглядав детектива Лепські так, як ви би розглядали великого волохатого павука, що несподівано плюхнувся до вашої ванни.

Статний і красивий Елліот Гансен завжди вмів справляти враження. Густе біле волосся спадало йому на комірець. Ідеальні зуби, які він чистив щонайменше тричі на день, сяяли, коли він посміхався. Говорили, що йому років шістдесят, але накиньте ще років сім — і ви все одно не вгадаєте. Він спілкувався з найбагатшими людьми. Жив у розкошах і пив тільки «Шато» 29-го або 59-го року. Він жив у маленькому заможному світі «Клубу П'ятдесят», проте ніколи не втрачав нагоди позатискатись у туалеті з симпатичним молодиком, який впав йому в око.

Начальник поліції Террелл вирішив, що коли хтось і зможе впоратись із Гансеном, то це Лепські. Він не був снобом, не упадав перед багатіями, ставив власні амбіції понад усе.

— Чим можу допомогти? — запитав Гансен м'яким мелодійним голосом. Він дістав із рукава напарфумлену шовкову хусточку і помахав нею перед своїм елегантним носом.

Фірмовим голосом справжнього копа, від якого Гансена аж дрижаки брали, Лепські пояснив мету свого візиту.

Елліот Гансен був англійцем. Багато років тому він працював мажордомом у герцога, аж доки герцог не втрапив у халепу з бойскаутом. Після цього інциденту, коли поліція почала надокучати, Гансен поїхав з країни, радо погодившись на посаду секретаря в одному з найексклюзивніших бридж-клубів Флориди.

Гансен слухав усе, що розповідав Лепські, і не вірив своїм вухам.

— Але, друже мій, це абсолютно неможливо! Один із наших працівників? Ні! Ні! Немислимо!

Лепські ненавидів гомосексуалістів так само сильно, як Гансен ненавидів детективів. Він нетерпляче поїорзав на стільці.

— Ми шукаємо індіанця, — наполягав детектив. — За описом, що в нас є, йому близько двадцяти трьох, має густе чорне волосся, носить сорочку з квітковим орнаментом і темні джинси-гіпстери. У вас працюють індіанці, що підпадають під цей опис?

— Такий молодий? — Гансен наморщився. — Ні... ні... всі наші працівники індіанці значно старші. Вони працюють тут роками... дійсно, роками, а щодо сорочки із квітковим орнаментом... — Гансен закинув голову й засміявся. Лепські цей звук нагадав іржання кобили.

— Зрозуміло... Але погляньте на це з нашої точки зору, — наполягав Лепські. — Двоє членів вашого клубу вбиті. Третій сам прикінчив себе після вбивства його дівчини. Ми цікавимось, чи не має зв'язку між цим убивцею і вашим клубом. Відомо, що він індіанець-семінол. Розумієте, до чого я веду? Можливо, хтось із ваших працівників полює на ваших же членів клубу.

Гансен презирливо вишкірився, демонструючи бездоганні зуби.

— Запевняю вас, мій любий друже, це цілком, цілком хибна думка. Наші працівники з нами роками, подумайте, роками. Вони люблять нас усіх. Ви й гадки не маєте. Ці індіанці дуже вірні. Вони нас люблять.

— Чи не міг хтось із них зачіти образу? — продовжував Лепські. — Можливо, комусь умови праці видавались поганими?

— Поганими? — Гансен щиро здивувався. — До працівників завжди ставляться винятково добре. Ми тут одна велика щаслива сім'я.

Лепські важко засопів.

— Ви колись звільняли когось із персоналу? Можливо, хтось не відповідав вашим стандартам?

Увесь час, що вони говорили, Гансен грався із золотою авторучкою. Але після цього запитання вона висковзнула у нього з пальців і покотилася столом. Гансен трохи

наморщився, ніби від різкого зубного болю. Лепські помітив цю реакцію.

Після довгої паузи Гансен підняв свою ручку і знову спробував гратись нею.

— Що ж, певно... в минулому... так, таке цілком можливо, — повільно й неохоче проказав він.

У пам'яті Гансена зринув образ молодого індіанця. Як давно це було? Місяці чотири тому? До сьогодні він був певен, що витіснив той інцидент із пам'яті, тепер же спогади повертались із жахливою чіткістю. Як же його прізвище? Тоголо? Так... Його батько працює у клубі вже двадцять років. Гансен пригадав, як старий прийшов просити, щоб його сина взяли працювати в клуб. І коли він побачив хлопця, то погодився. Миловидний, статний хлопчина! Але який дикун! Той інцидент, коли він посміхнувся хлопцеві... вони були наодинці у вбиральні, і коли він торкнувся його... Гансен здригнувся. Який дикун! Це було жахливо. Хлопець мав такий оманливий вигляд. Звісно, індіанця треба було позбутися. Він обережно пояснив батькові, що хлопчині не місце в клубі — надто молодий. Старий тоді так подивився на нього. Гансен нервово посовався у своєму кріслі. Він і досі бачив вираз зневаги в чорних очах.

Але він не міг розповісти цьому насупленому детективові про Тоголо. Якоїсь миті він хотів був пояснити, але ні! Це було неможливо!

— Пам'ятаєте якогось конкретного індіанця, котрого ви звільнили? — повторив Лепські.

Суворий голос копа деренчав на нервах Гансена.

— Такого вже багато років не траплялося, — відповів Гансен. Він поглянув на Лепські, але швидко відвів погляд. — Звісно, вони старішають. Потому ми відправляємо їх на пенсію.

Та Лепські відчував, що натрапив на щось.

— Ви зберігаєте реєстр співробітників?

Гансен швидко закліпав. Він дістав свою шовкову хустинку і приклав до скронь.

— Звичайно.

— Можу я його побачити?

— Але запевняю вас, ви марнуєте свій час.

Лепські відкинувся на спинку крісла. Його худе уважне обличчя нагадувало Гансенові яструба.

— Мені платять за те, щоб я витрачав час, — не здався Лепські. — Чи ви не хочете, аби я його побачив?

Гансен відчув раптову слабкість. Він спробував скористатись своїм високим становищем.

— Мушу попросити вас не поводитись так нахабно, — сказав він невпевненим голосом. — Якщо ви хочете побачити реєстр, то будь ласка.

— Саме його я й хочу побачити.

— Що ж, прошу.

Гансен відкрив шухлядку в столі. Він передав Лепські шкіряний записник.

Лепські вивчав список імен, які нічого йому не говорили, але тепер він був упевнений, що Гансен намагається щось приховати.

— Я хотів би отримати його копію. Поліція захоче опитати усіх цих людей, — різко сказав детектив і кинув записник на стіл.

— Авжеж.

Гансен сидів нерухомо. Якийсь час двоє чоловіків просто дивились одне на одного, потім Лепські сказав:

— Я почекаю.

— Авжеж.

Гансен підвівся, ноги його зрадницьки тремтіли, коли він узяв книгу і вийшов до іншого кабінету. Десь за п'ять хвилин він повернувся та простягнув Лепські аркуш.

— Ось... це вам не допоможе, але візьміть.

Лепські проглянув список імен і підвів на Гансена свій незворушний погляд.

— Одного не вистачає, — заявив детектив. — У вашому реєстрі працівників записано п'ятнадцять індіанців. Тут лише чотирнадцять імен.

Гансена аж перекосило.

— Перепрошую... Ви навіть не уявляєте, яка в мене біда з персоналом. Моя секретарка зовсім ідіотка.

— Та невже? — Лепські простягнув руку до шкіряного записника, який Гансен все ще тримав. Пополотнілий Гансен віддав його.

Лепські звирив імена з реєстру зі списком, який дав Гансен.

— Тоголо? Хто він? — запитав Лепські.

Гансен облизав пересохлі губи.

— Вона загубила ім'я Тоголо? Нечувано! Він наш найстаріший і найвідданіший працівник! Запевняю, не варто навіть підозрювати його. Тоголо! Та він із нами вже двадцять років!

Лепські підвівся.

— Гаразд. Вибачте, що потурбував вас, — уже рушивши до дверей, він раптом озирнувся. — Ви ж не проти, якщо я поговорю з Тоголо просто зараз?

Гансен вгруз у крісло. Він знову підняв золоту авторучку і втупився у неї. Цієї миті він здавався дуже старим.

— Якщо це не створить будь-яких незручностей для членів клубу, можете поговорити з ним, — хрипко проказав він. — Ви знайдете його в барі.

— А де це?

Гансен не відводив погляду від золотої ручки.

— У дальньому кінці коридору. Двері ліворуч.

Гансен зібрався з силами. Треба хоч спробувати, сказав він собі. Не можна дозволити, щоб життя, яке він собі створив, розсипалось. Відірвавши погляд від ручки, він у відчаї подивився на Лепські.

— Але ладен запевнити вас: це просто марна трата часу.

— Так-так. Ви вже це казали, — відповів Лепські, виходячи з кабінету.

Гансен впустив ручку. Його пронизав страх. Спогади повернули його на двадцять років назад, тоді він отримав дзвінок від доброго друга з попередженням, що поліція розпитує про нього і краще б йому тікати геть з Англії. Він так сподівався, що більше ніколи не відчує це нудотне почуття.

Але вже наступного ранку йому довелось пережити його ще раз, коли надійшов лист із запитанням, чи хоче він жити. У листі з нього вимагали п'ятсот доларів, а підписав його Каратель.

***

Чак вів «б'юїк» униз курною дорогою і виїхав на один із багатьох пляжів уздовж узбережжя. Піщані дюни робили цей пляж одним із найменш популярних, та попри це там вже стояли інші машини, а у воді хлюпались відпочивальники.

Чак припаркувався подалі від інших автівок. Він озирнувся на Меґ, яка сиділа, забившись у кут подалі від нього. Дорогою до пляжу вони не розмовляли.

— Дістала? — запитав він.

Тремтячими руками Меґ відкрила сумку, витягла з неї конверт і простягнула йому.

— То ти подивилась? — запитав Чак, помітивши, що конверт відкритий. Він дістав п'ять стодоларових банкнот. — Чудово, — прошепотів хлопець. — Нарешті, грошки!

Меґ тремтіла.

Лист від Карателя випав з-поміж купюр і приземлився на сидіння поруч.

— Це ти теж бачила?

Мег затиснула кулаки між колінами. Слова не виходили. Вона лише дивилась на Чака, не відводячи очей.

— Куди ти збиралася, лялю? — запитав Чак. — До Маямі?

Дівчина кивнула, потім, зробивши зусилля, вимовила:

— Я не хочу мати з цим нічого спільного! — її голос був схожий на глухе кумкання. — Я зав'язую із цим! Я нічого не розповім! Обіцяю! Але я зав'язую!

— Ну звичайно ж, — Чак зігнув банкноти і поклав до нагрудної кишені. — Багато намагаються зав'язати... декому навіть щастить. Але це не твій випадок, лялю.

Мег стисла кулачки, втупивши у Чака божевільний погляд.

— Клянусь! Я нічого не скажу! Просто відпусти мене! Цей індіанець хворий на всю голову! Ти хочеш мати справи з божевільним індіанцем? — вона знову затиснула руки між колінами і почала розгойдуватись вперед і назад. — Чаку! Подумай! Давай утечемо! Він убиває людей! Будь ласка, Чаку, послухай мене!

Великий пляжний м'яч у червоно-білу смужку впав з неба, на мить зупинився на даху машини і гупнувся на лобове скло. Чак і Мег разом підстрибули.

Маленький хлопчина у самих лише плавках, бронзовий від засмаги, підбіг, щоб упіймати м'яча. Піднявши круглого, він усміхнувся Чакові.

— Вибачте, містере, — сказав малий, а за мить запитав: — Хочете буцнути?

— Звичайно.

Чак вийшов із машини. Взявши м'яча у малого, він поставив його на піску, а потім буцнув високо в повітря. Із захопленими вигуками хлопчина побіг за м'ячем, який летів аж до моря.

Чак повернувся в автівку.

— Хороший малий, — сказав він. — Знаєш що? Коли я був у його віці, у мене не було м'яча... Та у мене взагалі ні чорта не було.

— Я хочу все покинути! — сказала Мег, і голос її зірвався на крик. — Почуй мене! Я зав'язую!

Чак підняв записку Карателя, перечитав її, потім поглянув на Мег.

— Ти хочеш жити, лялю?

Здавалось, Мег зменшилась у своєму одязі й зіщулилась у кутку подалі від напарника.

— Тобі що, на пальцях усе треба пояснювати? — злився Чак. — Гаразд, так, він божевільний. Тобі не пощастило. Мені, можливо, теж не пощастило. Тікай, якщо вважаєш, що це правильно, але далеко ти не втечеш. Якщо ти вже сплуталась із божевільним індіанцем, то ти вляпалась по самі вуха. Якщо так сильно хочеш втекти — вперед, але спершу спитай себе, як далеко ти заїдеш. Добре, нехай ти дістанешся аж до Маямі. Гадки не маю, як ти це зробиш без грошей, але, припустімо, тобі таки вдасться. Що хорошого в тому, щоб, приїхавши у Маямі, закінчити з ножом у животі або кулею в голові? — Він постукав по записці. — Ти ж це прочитала, так? То запитай у себе: ти хочеш жити?

У несамовитій розгубленості Мег схопилася за голову.

— Ти мене не залякаєш! Мені байдуже! Я їду звідси!

Чак почав длубатись у носі.

— Знаєш що? Мені стає нудно з тобою. Давай... їдь уже. Забирайся к бісу з цієї машини, але є одна річ, яку я ніколи не зроблю...

Мег витріщилась на нього.

— ...я не куплю жодної бісової квітки на твій похорон, — закінчив Чак.

— Привіт, містере!

Малий знову повернувся.

Чак посміхнувся йому.

— Хочете ще раз буцнути, містере?

Чак озирнувся на Мег.

— Вали звідси... У мене є компанія.

Він вийшов із машини, взяв м'яча і буцнув його високо у повітря і разом із малим побіг до моря. Коли м'яч зупинився, Чак дозволив хлопчикові схопити його, а потім знову перехопив у малого м'яч і знову буцнув його до моря.

Мег спостерігала за ними.

Самотність, безнадійне майбутнє, позбавлене усього, і страх тримали її у машині.

Вона все ще була там, коли Чак, закінчивши гру в м'яч, неспішно повернувся до авто.

***

Торгові ятки розтягнулися майже на кілометр уздовж берегової лінії, утворюючи міський ринок Парадайз-Сіті. На ньому продавалось усе, що виробляли місцеві, — від бананів і помаранчів до черепах, молюсків і навіть морських губок. Над кожним із прилавків було веселеньке, різнокольорове напинало. Більшість торгових місць тут належали індіанцям.

Прилавок, за яким стояв Пок Тоголо, ломився від помаранчів. Належала ця торгова ятка індіанцеві на ім'я Юпітер Люсі.

Люсі був веселим чоловічком, схожим на маленький гумовий м'ячик. Він ненавидів багатіїв, ненавидів поліцію, але був достатньо розумним, щоб триматись подалі від халеп. Усі в порту знали його як «безпечного» чоловіка, бо він ніколи не ставив запитань і не втручався у будь-які справи, окрім своїх власних. Коли Пок прийшов до нього і сказав, що хоче роботу без зарплатні, Люсі не роздумував. Він знав батька Пока. Знав, що у Пока бунтівний характер. Знав, що Пок ніколи не попросив

би роботи без оплати, якби тільки йому не потрібно було прикриття. Тож він без вагань погодився.

Коли двоє копів, одягнених у цивільне, підійшли до торгової ятки Люсі, той миттєво з'явився на місці, щоб пояснити їм присутність Пока.

Детективи знали, що завдання їхнє, у будь-якому разі, безнадійне. Вони пройшли майже кілометр під розжареним сонцем, зупиняючись біля кожного прилавка, ставлячи запитання, записуючи імена, але вони знали, що перевіряти індіанців було лише марнуванням часу.

— Це мій двоюрідний брат, — сказав Люсі, виставляючи напоказ у щасливій усмішці свої вкриті золотом зуби, коли детективи запитали про Пока. — Він дуже хороший хлопець, як я. У нас однакове прізвище — Люсі. Він Джо, а я — Юпітер.

Детективи записали імена й рушили далі, розуміючи, що шукають голку в копиці сіна.

Люсі й Пок усміхнулись одне одному.

Детективові Максу Джейкобі, якого відправили перевірити усі навколишні мотелі поблизу Парадайз-Сіті, пощастило трохи більше.

Місіс Берта Гарріс не любила усіх полісменів. Десь із тридцять років тому її впіймали на крадіжці товарів із магазину самообслуговування, і вона ніколи не забуде, як із нею поведився коп, який її арештував. Тож коли Джейкобі з'явився у мотелі «Ласкаво просимо», вона вирішила бути з ним настільки суворою, наскільки зможе.

Вона, як завжди, жувала гамбургер. Місіс Гарріс любила гамбургери, які готував старий Сем — більше цибулі, ніж м'яса, однак навіть вона визнавала, що їсти їх було справою брудною.

— Ми шукаємо індіанця, — заговорив Джейкобі без особливої впевненості, — близько двадцяти п'яти років, густе чорне волосся, високий, одягнений у сорочку з квітковим принтом і темні джинси-гіпстери. — Він уже

втридцять за сьогодні вимовляв цю фразу, однак це поки не дало жодного результату, та Джейкобі не готовий був здаватись... Це робота поліції, повторював він собі. — У вас зупинявся хтось схожий за описом?

Берта відригнула в руку.

— Який він там був?

Джейкобі повторив усе сказане.

Берта замислилась, видихаючи цибулевий дух в обличчя Джейкобі.

— У мене тут багато людей, — зрештою відповіла вона. — Вони приїжджають і їдуть. Якби я могла запам'ятати кожного, хто тут зупиняється, вже заробила би статок на телешоу, ви так не вважаєте?

— Хочете сказати, що у вас тут зупиняється багато індіанців? — запитав Джейкобі, зрозумівши, що ця товста стара сука — міцний горішок.

Берта відкусила шмат гамбургера і, пожевуючи його, байдуже дивилась кудись крізь Джейкобі.

— Та ні... Я би не сказала.

— Це важливо, — сказав Джейкобі вже суворіше. — Ми розслідуємо справу про вбивство. Запитую ще раз: чи не зупинявся у вас молодий індіанець?

Берта спробувала видлубати мізинцем шматочок м'яса із зуба.

— Я нічого не знаю про вбивство — з цим має розбиратися поліція.

— Запитую ще раз: у вас нещодавно зупинявся молодий індіанець?

Вбивство!

Берта раптом втратила свою витримку. Хоч як вона не хотіла співпрацювати, але зрозуміла, що справа серйозна.

— Так... У мене зупинявся індіанець.

Джейкобі знадобилось десять хвилин, щоб розговорити стару, але, коли він отримав опис індіанця, то ледве

стримав свою радість, — постоялець Берти підпадав під опис чоловіка, якого шукав детектив.

— Він записався в журналі реєстрації?

— Усі обов'язково записуються — гордо заявила Берта і передала детективові подрану книжку.

— Гаррі Лукон? Це його ім'я?

— Так.

— А ці двоє — містер і місіс Джек Аллен?

— Привітні молоді люди. Приїхали однією із ним машиною.

— Кімнати 4 і 5, правильно?

Берта зітхнула.

— Так.

— Я скористаюсь вашим телефоном, — сказав Джейкобі.

— Почувайтесь, як удома, — гріко відказала Берта.

Джейкобі зателефонував Бейглерові в управління. Той уважно його вислухав і пообіцяв негайно відправити до мотелю когось із відділку вбивств.

— Лишайся там, Максе... Усе це звучить обнадійливо.

Джейкобі поклав слухавку.

— Нічого не кажіть, — з огидою озвалась Берта. — Тепер у мене тут буде копів, як мух.

Джейкобі вискалився.

— Це ви применшуєте, місіс Гарріс, — одказав він.

***

У цей пообідній час вишуканий бар у «Клубі П'ятдесят» був порожній.

Лепські застав Бока Тоголо наодинці. Він неспішно розставляв тарілки з оливками, солоним мигдалем та додаткові кришталеві тарілки, які знадобляться, коли сюди хлине натовп, а це буде вже за кілька годин.

Бока Тоголо був невисоким, сухорлявим чоловіком, волосся його вже почало сивіти, а чорні очі блищали, немов намистини. Щойно забачивши Лепські у погано освітленій кімнаті, він опустил бляшанку із солоним мигдалем і на його зморшкуватому смаглявому обличчі з'явилась непроникна маска. Йому було достатньо одного погляду, щоб розпізнати офіцера поліції. Саме лиш те, що офіцер поліції був тут, у цій святая святих, означало, що справа серйозна. Але сумління старого було чисте, тож він незворушно дивився на Лепські.

— Ви Тоголо? — запитав Лепські.

— Так, сер... це моє ім'я, — тихо промовив старий чоловік.

— Я Лепські. Головне управління поліції.

Лепські вліз на стілець за шинквасом. Умостивши лікті на відполірованій стійці, він уважно, але без ворожості розглядав індіанця.

— Слухаю, сер.

— Я говорив із містером Гансеном, — почав Лепські. — Схоже, пам'ять у нього не надто добра. Тож я подумав, можливо, ви зможете мені допомогти.

Старий наповнив іще одну таріль мигдалем.

Помовчавши, Лепські продовжив:

— Я запитував у містера Гансена, чи працював тут колись молодий індіанець, років двадцяти трьох, із густим чорним волоссям. Містер Гансен не зміг пригадати. Ви нікого схожого не бачили?

Тоголо підвів погляд на Лепські.

— Чи не говорите ви про мого сина, сер?

Лепські навіть не думав, що буде так просто.

— Вашого сина? Він тут працює?

Старий похитав головою.

— У нього тут була багатообіцяюча кар'єра. Він чудовий бармен, кращий, ніж я. У нього талант, але міс-

тер Гансен вирішив, що він занадто молодий, тож його звільнили.

Лепські допитливо дивився на старого. Крижаний вогник ненависті в його очах не лишився непоміченим для детектива.

— Де ваш син зараз, Тоголо?

— Цього я не знаю, сер. Він поїхав із міста. Я нічого не чув від нього вже протягом чотирьох чи п'яти місяців. Сподіваюсь, він знайшов хорошу роботу в якомусь барі. Він справжній талант.

— Скільки ваш син пропрацював тут, перш ніж містер Гансен вирішив, що він надто молодий?

— Скільки? Десь дев'ять тижнів.

— Хтось іще, крім містера Гансена, вважав його надто молодим для цієї роботи?

— Ні, сер. Ніхто не скаржився на мого сина.

Занурившись у роздуми, Лепські гриз ніготь великого пальця.

— Між вашим сином і містером Гансеном трапилось якесь непорозуміння?

— Це не моя справа, сер.

«От із чого все почалось», — подумав Лепські.

— Розкажіть мені про вашого сина, Тоголо. Чому він вам не пише? Ви не ладнаєте?

Старий індіанець перевів погляд у темряву, руки його затремтіли.

— Мій син втрапив у халепу?

Лепські вагався, але вирішив, що зможе витягти зі старого більше інформації, відкривши усі карти. Він ризикував опинитися перед зачиненими дверима, але ж могло й пощастити.

— Ви читали про Карателя?

— Так, сер.

— Ми знаємо, що вбивця індіанець, — обережно почав Лепські. — Він убив двох членів цього клубу, а також

жінку, яка мала любовний зв'язок із іншим членом клубу. Цей чоловік психічно хворий. Нам треба знайти його, перш ніж він уб'є ще когось. Ми знаємо, що він молодий. Усі зачіпки привели мене сюди. Тож я прошу, розкажіть, який він, ваш син?

Обличчя старого зробилося сірим.

— Думаєте, мій син міг учинити такі речі, сер?

— Я цього не стверджую. Треба все перевірити. Ми намагаємось знайти хворого індіанця, який володіє приватною інформацією про членів цього клубу. Скажіть, що трапилося між Гансеном і вашим сином?

Із виразом відчаю на обличчі Тоголо взяв склянку і заходився натирати її. Лепські бачив, як тремтять його руки.

— Я нічого не знаю про те, що сталося. Містер Гансен тільки сказав, що мій син надто молодий, щоб працювати тут.

— У вас є фотографія сина?

Старий заляк. Він поставив склянку, потім силувано потягнувся до іншої.

— Ні, сер. Ми, індіанці, рідко робимо фотографії.

— Як ваш син ладнав із членами цього клубу?

Спостерігаючи за старим, Лепські інстинктивно відчував, що його запитання влучали в ціль. Якщо продовжити у тому ж дусі, запевняв себе детектив, він до чогось таки докопається.

— Що ви запитували, сер? — різко перепитав Тоголо. Лепські повторив запитання.

Здавалось, Тоголо навіть зігнувся.

— Я мав надію, що мій син пристане на всі необхідні умови і буде хорошим слугою, але йому не легко було скоритись.

Лепські прокрутив це у своїй голові.

— То кажете, вашому синові було важко з цими старими багатими засранцями?

Такі слова детектива шокували Тоголо.

— Ні, сер, нічого такого. Мій син молодий. Молоді люди... — він не закінчив і тільки безнадійно махнув руками.

Лепські було шкода цього старого чоловіка. Він бачив, як зятятю той намагався боронити свого сина.

— У нього колись були негаразди з поліцією?

Чорні намистини очей індіанця розширились.

— Дякувати Богові, ні, сер.

Лепські зробив паузу, а потім запитав:

— У нього були інші негаразди?

Тоголо поставив склянку, яку весь цей час натирив. Погляд його опустився на склянку, обличчя враз зробилося сумним, і Лепські тепер почувався винним. Після довгої мовчанки детектив повторив запитання.

— У мого сина важкий характер, сер, — поспішно відповів старий. — Вдома з ним було складно. Я говорив із нашим лікарем. Він спілкувався з Поком, але... Молоді люди тепер такі складні.

— Хто ваш лікар?

— Наш лікар? — Тоголо підвів погляд від склянки. — Доктор Ваннікі.

Лепські дістав свій блокнот і записав ім'я, потім перекинувся через стійку і поглянув просто в очі Тоголо.

— Ваш син хворий, містере Тоголо?

Старий раптом осів на барний стілець і затулив обличчя руками.

— Так, поможи, Боже, нам із його матір'ю... Так, може бути.

ШІСТЬ

Доки відділок убивств перевертав догори дригом дві кімнати в motelі «Ласкаво просимо», Лепські повертався до головного управління.

Під вереск сирен він мчав бульваром, уявляючи себе гонщиком Джими Кларком на останньому колі заїзду. Якщо й було щось, що Лепські любив найбільше, то це прорізати собі шлях поміж дорогих «роллс-ройсів», «бентлі» та «кадилаків» багатіїв. Йому подобалось, як розкішні, відполіровані до блиску автівки у паніці з'їжджали з дороги, щойно до їхніх водіїв долітав звук сирен. Він блискавкою проносився повз товстосумів, повз їхні товсті багряні пики, повз їхній бездоганний одяг і посміхався їм, по-вовчому оскаливши зуби. Пролітаючи повз напівспаралізованого власника срібного «роллс-ройса», Лепські думав, що це була його компенсація за безрадісну, важку працю офіцера поліції.

Детектив ледве стримувався, щоб не висунутись на повній швидкості з вікна, горлаючи: «Зваліть з дороги!»

Влетівши на подвір'я управління поліції, Лепські вимкнув сирени, обтер обличчя тильною стороною долоні та виліз із автівки. Він уже перейшов подвір'я і почав було підійматися сходами, аж раптом відчув, наскільки втомився.

Він на хвилю зупинивсь і замислився. Лепські раптом усвідомив, що не був удома дві ночі й увесь цей час навіть не згадував про дружину. Він також зрозумів, що спав усього чотири години відтоді, як пішов з дому, та й ті чотири години він провів на розкладачці у відділку.

Похитавши головою, він рушив далі сходами. У відділку сержант Чарлі Теннер саме займався буденними справами заклопотаного поліцейського.

— Чарлі! Ти не забув зателефонувати моїй дружині? — командним голосом запитав Лепські, раптово гальмуючи перед столом Теннера.

— Хіба ж забудеш? — з гіркими нотками у голосі відповів Теннер. — Мені не треба було навіть телефонувати їй. Вона сама весь час мені надзвонювала! Поговори з нею, Томе. Вона займає наші лінії.

— Ага, — Лепські запустив пальці у волосся. — Голос її звучав знервовано?

Теннер задумався над цим, посмоктуючи кінчик кулькової ручки.

— Не знаю, що ти називаєш «знервовано», — врешті відповів він, — але, як на мене, голос її був подібний до тигрячого, коли того в гузно вжалила бджола.

Лепські заплющив очі, але за мить розплющив їх знову.

— Слухай, Чарлі, будь другом. Зателефонуй їй і скажи, що я безупинно працюю. Зробиш мені послугу?

— Тільки не я! — категорично заперечив Теннер. — Мені ще потрібні мої барабанні перетинки.

Лепські видав ніздрями звук, який налякав би найсміливішого матадора.

— Плювати на твої барабанні перетинки. Зателефонуй їй! Хіба я не дзвонив твоїй дружині, коли тебе приперли до стінки? Не дзвонив?

Теннер похнюпився. Він пам'ятав той жахливий випадок: доки він розважався з тією золотоволосою білявкою, Лепські відверто брехав його дружині й цим урятував шлюб Чарлі.

— Це шантаж, Томе!

— То вперед, висунь офіційні звинувачення, — проревів Лепські. — Зателефонуй Керрол і не зволікай, — після цих слів він рушив сходами угору до кабінету детективів.

За кілька хвилин він у присутності сержанта Бейглера вже доповідав капітанові Терреллу.

— Гарзд, Томе, піди й переговори з цим лікарем... як його — Ваннікі? Якщо цей хлопець справді такий хворий, як вважає його батько, він може бути нашим підозрюваним номер один. — Террелл розвернувся до Бейглера. — Відправ когось до будинку Тоголо. Можливо, ми відшукаємо його фото і зуміємо зняти відбитки пальців. — Бейглер підвівся. — Я піду до «Клубу П'ятдесят» і поговорю з деякими його членами.

Спускаючись сходами повз відділок, Лепські помітив Теннера, який відчайдушно махав йому однією рукою, тримаючи в іншій слухавку.

Лепські різко зупинився, загальмувавши на підборах.

— Що там?

— Твоя дружна, — відповів Теннер.

Від одного погляду на страдницьке обличчя Теннера у Лепські зсудомило шлунок. Повагавшись, він вихопив слухавку з рук Теннера.

— Керрол? Я збирався подзвонити, любя. Просто зараз у мене роботи за очі! Я зателефоную тобі згодом. Гарзд?.. Гарзд? Мені просто зараз же треба бігти!

— Лепські!

Голос дружини кулею поцілів прямисінько у мозок Лепські.

Він поморщився, але опанував себе.

— Так... так... як ти, мила? Я тут гарю, як довбаний... Тобто, мила, я зайнятий!

— Лепські! Припини скиглити і послухай мене!

Лепські сперся на стіл Теннера і послабив краватку.

— Кажу ж тобі... Вибач. Я спав усього чотири години відтоді, як ми востаннє бачилися. Я... Чорт забирай! Я зайнятий!

— Якби я хоч на мить засумнівалась у тому, що ти був, є і будеш зайнятий, Лепські, я би з тобою розлучилась, — відповіла на це Керрол. — А тепер, можливо, ти припиниш базікати і дозволиш урешті мені щось сказати?

Лепські вчепився нігтями у стіл Теннера, ледь не пробивши у ньому діру.

— Я слухаю, — тільки й промовив він.

— Я щойно була в Мегітабель Бессінджер.

— Ти віддала їй ще одну пляшку мого віскі?

— Припини вже думати про випивку. Мегітабель знала, що цей Каратель — індіанець! Вона сказала мені, я сказала тобі, але ж ти не слухав! Вона...

— Чекай... Ти віддала їй пляшку мого довбаного віскі?

— Лепські! Скільки разів я просила тебе не лятайся?

Лепські виглядав, наче громом пришиблений, і сержант Теннер інстинктивно потягнувся до аптечки Червоного Хреста.

— Гаразд. То що там передрекла стара алкашка?

— Не називай її так. На твоєму місці я би соромилась називати старих леді такими словами.

Лепські видав звук, ніби хтось намагався завести машину з розрядженим акумулятором.

— Що це було? — навіть Керрол, яка вже звикла до звуків, що, їх бувало видавав її чоловік, занепокоїлась. — Із тобою все гаразд, Лепські?

— Я не знаю.

— Інколи я дуже за тебе хвилююсь. Схоже, ти не здатен концентруватись, а для того, щоб стати сержантом, тобі знадобиться концентрація.

Лепські обтер своє спітніле обличчя.

— Гаразд... ти маєш рацію. Продовжуй... Я сконцентрувався.

— Дякувати небесам! Мегітабель каже... ти точно слухаєш?

У відчаї Лепські до болю наступив сам собі на ногу. Коли він почав підстрибувати на одній нозі, Теннер, який увесь цей час уважно стежив за Лепські, приголомшено відкинувся на спинку крісла, вибалушивши очі.

— Так, я весь увага, — сказав у слухавку Лепські, балансуєчи на одній нозі.

— Вона сказала, що Карателя треба шукати поміж апельсинів.

— Поміж чого? — заволав Лепські.

— Не кричи так — це непристойно. Я сказала, що вона сказала, що вам треба шукати цього індіанця між апельсинів. Вона побачила це у своїй кришталевій кулі.

— Побачила? Між апельсинів, га? — Лепські втягнув повітря так, що пиросос позеленів би від заздрощів. — Ну, це вже щось. Вона ж не може помилитись, коли їй приносять такі підношення? Давай подивимося правді у вічі: увесь цей клятий індіанський район просмердів апельсинами. Із цим важко прогадати, чи не так? І за це вона заграбастала ще одну пляшку мого віскі?

— Я просто кажу тобі те, що вона сказала. Першого разу вона мала рацію, але ти не повірив їй. Це друга зачіпка від неї. Використай нарешті мозок, Лепські.

— Гаразд, люба. Я використаю. Мені вже треба йти.

— Я намагаюся допомогти тобі отримати підвищення.

— Авжеж... ага... ага... дякую! — він помовчав, а потім знову заговорив: — Ти не відповіла на моє запитання. Цій старій торгашці фруктами дісталася ще одна пляшка мого віскі?

Повисла довга мовчанка, а потім Керрол крижаним голосом промовила:

— Бувають моменти, Лепські, коли мені здається, що ти інтелектуально обмежений.

Після цих слів дружина поклатла слухавку.

Лепські теж поклав слухавку на місце і витріщився на Теннера.

— Чарлі, твоя дружина колись казала, тобі, що ти інтелектуально обмежений?

Теннер здивовано глипнув на колегу.

— Чого б це? Вона й слів таких не знає.

— Ага. Пощастило тобі.

Лепські збіг донизу, перестрибуючи три сходинки зараз, і влетів у машину.

Гаряче вечірнє сонце опустилось над портом, за-тримавшись на посмугованих шатрах над фруктовими прилавками. Основна торгівля закінчилась. Кілька запізнілих перехожих усе ще тинялись поміж прилавків у надії роздобути дешеві фрукти, але це вже були відголоски торгового дня.

Юпітер Люсі пішов у найближчий бар за пивом, лишивши Пока наглядати за яткою. День був удалим, і на прилавку лишилось усього кілька ящиків з фруктами.

Чак вийшов із тіні й зупинився перед прилавком. Двоє чоловіків мовчки дивились одне на одного. Блискучі чорні очі індіанця та маленькі метушливі очі Чака оглянули все довкруг. Чак підійшов ближче.

— Отримав. П'ять сотень баксів!

— Вона в нормі?

Чак кивнув.

Пок почав неспішно відважувати пів кіло апельсинів.

— Завтра у неї буде багато роботи, — сказав він, забравши один апельсин із шальки терезів і шукаючи інший — менший. — П'ять дзвінків.

Чак затамував подих.

— П'ять дзвінків... П'ять?

— Дві тисячі п'ятсот доларів. Інструкція на дні пакунка.

Чак кивнув. Він поглянув ліворуч і праворуч уздовж усього порту і, переконавшись, що ніхто за ними не стежить, сунув щось у руку Покові.

— Я правильно зрозумів: триста п'ятдесят тобі й сто п'ятдесят мені?

— Так.

Чак узяв пакунок з апельсинами і пішов.

За якийсь час Люсі вийшов із бару. Разом із Поком вони заходились розбирати ятку.

Завтра буде новий день.

Капітанові Терреллу пощастило — заїхавши на передній двір «Клубу П'ятдесят», він помітив Родні Бразенштайна, який саме виходив зі свого «роллс-ройса».

Бразенштайн був одним із членів-засновників «Клубу». Окрім того, що він був першокласним гравцем у бридж, він ще й був першокласним корпоративним адвокатом.

Двоє чоловіків потисли руки.

— Що ти тут робиш, Френку? Тільки не кажи, що збираєшся приєднатись до цього клубу живих мумій.

— Мені потрібна інформація, — відповів Террелл.

— З цим ніхто краще за мене не допоможе, — посміхнувся Бразенштайн. — Ходімо усередину, вип'ємо.

— Я би ліпше переговорив у твоїй розкішній машині, — заперечив Террелл. — Закладаюсь, що ці, як ти кажеш — мумії, надто чутливі до візитів поліції.

— Можливо, ти таки маєш рацію, — Бразенштайн повів Террелла до машини, відчинив дверцята і сів разом із ним.

— Класна тачка: телевізор... телефон... кондиціонер... випивка!.. — не стримав захоплення Террелл, влаштувуючись біля Бразенштайна.

— Ну знаєш, це таке... Символ статусу. Між нами, я би краще брав машину напрокат, — відповів на це Бразенштайн. — Усе це лиш частина образу. Так чого ти хотів, Френку?

Террелл розповів.

— Пок Тоголо? Так, я пам'ятаю його: симпатичний, а ще змішував найкраще мартіні у місті. Проблемою став старий розпусник Гансен, який не міг тримати руки при собі, от хлопець і змушений був піти.

— Я так і думав, — сказав Террелл. — А як до нього ставились інші члени «Клубу»?

Бразенштайн знизав плечима.

— Дев'яносто відсотків із них вірять, що усі не білі — дикуни. Особисто мені подобаються індіанці-сеїнолі. Але більшість членів клубу вважають їх мавпочками на побігеньках.

— У Тоголо колись виникали суперечки з місіс Данк Бровлер?

— Якщо подумати, то — так, — відповів Бразенштайн, примружившись. — Вона була старою непривітною сукою. Тільки й думала про свою собаку та бридж. Пригадую, я грав за іншим столиком... це було десь із три місяці тому... можливо, більше... Я забув. Менше з тим, Тоголо подавав напої, а місіс Бі наказала йому вивести її собачку надвір, справити нужду. Тоголо відповів, що йому не можна залишати бар. Я усе це чув. Та, мабуть, він повівся не так услужливо, як цього очікувала місіс Бі. Щоб там не було, вона назвала його нікчемним рабом.

— Що сталося потім?

— Інші троє гравців, що сиділи з нею, звеліли Тоголо вивести собаку і не нахабніти. Тож він повів собаку на двір.

— А хто були ці інші гравці?

— Ріддл, Маккуїн і Джефферсон Лейсі.

Террелл замислився.

— Із цього вже дещо вимальовується, правда ж? — зрештою промовив він. — Маккуїн, Ріддл і його коханка та місіс Бровлер мертві. Я би хотів поговорити з Джефферсоном Лейсі.

Бразенштайн кивнув.

— Гаразд. Він один із наших особливих членів. У нього кімната в цьому клубі. Хочеш, щоб я представив тебе?

— Це б не завадило.

Та коли Бразенштайн запитав у порт'є в холі, чи можна поговорити із містером Лейсі, йому відповіли, що містер Лейсі поїхав зо три години тому.

Ні Бразенштайн, ані Террелл не могли навіть подумати, що тієї миті у телефонній будці на залізничному вокзалі Парадайз-Сіті Джефферсон Лейсі, із перекошеним від панічного страху обличчям, чіпляв до дна телефону-автомата конверт із п'ятьма стодоларовими купюрами.

***

Готель «Ексельсіор» був розрахований на туристів другого класу. Коли Мег увійшла до готелю, хвилювання її вже минулось. Напередодні ввечері Чак сказав, що наступного ранку їй треба буде зібрати п'ять конвертів із п'яти різних телефонних будок.

— Нарешті в нас з'являться грошенята, крихітко, — говорив Чак. — Усвідом, що ти зробила величезне відкриття. Знаєш, яке?

Мег сиділа на ліжку, втупивши погляд у почовганий килим. Вона не відповідала нічого.

— Лялю, тобі що, вуха позакладало?

Вловивши у його голосі погрозу, Мег підвела погляд.

— Яке відкриття? — байдуже запитала вона.

Чак схвально кивнув.

— Ти зробила відкриття, як той Колумб, чи як там його... Ти дійшла до Землі Обітованої. Витягла щасливий білет.

Мег дивилась у вікно позаду Чака, де у променях призахідного сонця рожеві хмаринки поволі забарвлювалися багрянцем.

— То ось що ти таке? — запитала вона.

— Так. Саме так, — вишкірився Чак. — Кожна дівка у цьому клятому світі шукає свій щасливий білет, а ти зірвала цілий джек-пот. Ти знайшла свій щасливий білет — мене!

Мег не відводила очей від хмар: тепер у променях поміраючого сонця вони стали криваво-червоними.

— Он як це називається! Я, ризикуючи усім, віддаю тобі гроші, а ти ще називаєш себе щасливим білетом? — відповіла дівчина.

Чак запалив ще одну сигарету.

— Твоя проблема, що у тебе між вухами нічогісінько немає — суцільна порожнеча. Добре, хоч у мене мозок на місці. Завтра ти підеш до п'яти телефонних кабінок і збереш по п'ятсот доларів із кожної. І скільки грошей у нас буде? Давай, скажи мені!

— Яка різниця? — проказала Мег, знизавши плечима. — Мені це байдуже.

Чакові руки налились від злості. Вже наступної миті Мег пластом упала на ліжку, обличчя пашіло від ляпасу, який Чак зацідив їй.

— Ну ж бо, скажи мені, — злісно прошипів він. — Розв'яжи приклад!

Вона торкнулась щоки і втупила погляд у Чака. На білій шкірі проступили сліди його пальців.

— Не знаю і знати не хочу, — сказала Мег і заплющила очі.

Другий ляпас ледь не розтрощив їй голову.

— То скільки це буде, лялю?

Вона лежала, міцно заплющивши очі, й тремтіла в очікуванні наступного удару

— Ну й нехай! Нехай, якщо ти настільки тупа! — мовив із відразою Чак. — А знаєш що? Ти мені набридла. У тебе жодних амбіцій. Завтра ти забираєш дві тисячі п'ятсот доларів? Чуєш мене? Дві тисячі п'ятсот доларів! А потім ти і я, ми валимо до біса звідси! Із усіма цими грошима ми — в шоколаді!

Раптом дівчина зрозуміла все, що він говорив, значення його слів і відчула слабкий промінь надії.

— А як же він? — запитала Мег, розплющивши очі.

— То все ж у тебе не так пусто між вухами, — Чак глузливо похитав головою. — Знаєш що? Це перша розумна річ, яку ти сказала, відколи я знайшов тебе.

Знайшов мене?

Мег звела очі до брудної стелі. Знайшов мене... наче загублену собаку або прибудне кошеня. Авжеж, саме такою вона й була... геть загублена.

— То ти припиниш поводитися, наче зомбі, і послухаєш мене? — запитав Чак.

Мег подобалося лежати горілиць на ліжку, відчувати на своєму розпашілому обличчі, яке ще саднило від удару, вечірній бриз, що подував крізь прочинене вікно. Для цього не потрібно було жодних зусиль. Навіть для того, щоб слухати різкий голос Чака, не потрібно зусиль.

— Цей індіанець хворий на всю довбешку... Він псих, — провадив своє Чак. — Я ніколи не розповідав тобі, але він міг убити мене. Перший раз, коли ми зустрілись... пам'ятаєш? Коли ми пішли плавати.

Мег дивувалась, нащо він розповідає їй про це зараз. Це була не новина. Вона вже казала йому, що індіанець хворий.

— Він псих, — не вгавав Чак, — але він одержимий ідеєю швидких грошей, а нам це на руку. Ось чому я піду з ним, але щойно ми отримаємо гроші, ці дві тисячі п'ятсот баксів, ми позбудемося його.

Мег пригадала свій дім. Раптом вона дуже ясно побачила своїх маму і тата, які дивляться у пошарпаній вітальні на миготливий екран телевізора. Вона могла розгледіти безформне тіло матері, що розпласталось у кріслі. Батька, який мав звичку знімати язиком зубні протези, а потім ставити їх на місце так, щоб вони клацнули. А ще мати завжди скидала черевики, коли дивилася телек, ступні її були великі й укриті якимись наростами.

— Лялю!

Голос Чака висмикнув її назад у похмуру кімнату, з мокрими плямами від плісняви і портовим гамором, що долітав крізь відчинене вікно.

— Я слухаю!

— Щойно ми зберемо гроші, — сказав Чак, — то візьмемо його тачку і вшиємося. Він нічого не зможе нам заподіяти! Дві тисячі п'ятсот баксів!

Мег пригадала його слова:

«Якщо ти вже сплуталась із божевільним індіанцем, то ти вляпалась по самі вуха. Добре, нехай ти дістанешся аж до Маямі. Що хорошого в тому, щоб, приїхавши у Маямі, закінчити з ножем у животі або кулею в голові?»

І цієї миті Мег перестала боятися смерті, болю, поліції та взагалі будь-чого.

Бо це раптом більше не мало значення. Та й що в цьому світі взагалі мало значення?

...Вестибюль готелю «Ексельсіор» був переповнений туристами, які покійно чекали на автобус, що мав відвезти їх до іншого похмурого готелю із такою ж статусною назвою.

Ніхто з туристів не звернув уваги на Мег, яка пройшла до ряду телефонних будок. Третя будка виявилась не зайнятою. Мег одним рухом відчинила двері, увійшла й пірнула під телефон-автомат. До його дна скотчем було приклеєно конверт. Мег різко відірвала його і поклала до сумочки. Вона навіть не намагалася зробити вигляд, що використовує телефон. Обережність? Їй просто було байдуже.

Мег вийшла з готелю і пішла бульваром, відчуваючи на обличчі промені гарячого сонця.

Сівши у «б'юїк», вона відкрила сумочку і жбурнула конверт Чакові на коліна.

— Проблем не було?

Мег помітила, що погляд його був прикутий до готелю. Помітила, як бігають його маленькі очка, ніби

у пацюка, що потрапив до пастки. «Він хвилюється», — подумала Мег. Чак боявся, вона ж натомість розгубила весь свій страх. Тепер Мег була на крок попереду нього і відчула переможний тріумф.

Вона спостерігала, як напарник розриває конверт, рахує гроші, чула, як швидко він дихає. Бачила на його засмаглому обличчі страх, жадобу, незрілість. Перспектива безрадісного майбутнього з ним огорнула дівчину, наче саваном.

— Тепер на залізничний вокзал, — сказав Чак. — Телефонна будка 8. Я не зможу там припаркуватися — об'їду й підберу тебе.

Він їхав бічними вулицями, уникаючи жвавого трафіку на бульварі. Мег увесь час сиділа спокійно, затиснувши руки між колінами, і сліпо дивилась крізь запилюжену шибку автомобіля.

— Приїхали, лялю!

Думками Мег була далеко звідси — у минулих спокійних днях, і пробудилась від свого трансу, тільки коли Чак грубо трусонув її плече.

Дівчина увійшла до вокзалу, пробралася крізь натовп до телефонної будки номер 8. Вона забрала конверт, причеплений під телефоном, поклала його до сумочки, потім рушила до виходу з вокзалу і зупинилась там, чекаючи машину.

Трохи більше ніж за хвилину перед нею загальмував «б'юїк», дівчина сіла в автівку, і Чак поїхав далі.

— Проблем не було?

Мег знову подивилась на його спітніле обличчя і метушливі очі.

— Ні.

Він злегка присвиснув.

— Чорт забирай! Та це наче збирати вишні.

Вони їхали, доки не знайшли місце для парковки, і Чак заглушив двигуна.

— Давай.

Мег простягнула йому конверт, і поки Чак розривав його, дівчина спостерігала за полірованими, дорогими машинами, що пропливали повз них. Вона дивилась на вгодовані обличчя: жінки у жахливих капелюшках, чоловіки з ламаною павутинкою вен на щоках. Вона думала, що ці люди живуть у безпеці. Та хіба безпека в тому, аби мати великі машини, опасисті тіла, багряні обличчя і квітчасті капелюшки?

— Вже розжилися на тисячу баксів, — сказав Чак і поклав конверт у бардачок. — От бачиш, що я тобі казав — золотий щасливий білет.

Мег кивнула, хоч майже не чула його слів.

Чак дістав зі своєї кишені шматок папірця, знайдений на дні пакунка з апельсинами, який йому дав Пок.

— Отже, далі... готель «Адлон». Телефонна будка 4. — Чак завів двигуна. — Готель «Адлон»? Це вже третє місце, так?

— Я не знаю.

— Ти хоч щось знаєш? — гарикнув Чак. — Чи мені треба пояснювати тобі кожну клятву річ?

За десять хвилин Мег вже вийшла з готелю «Адлон» і чекала «б'юїк». Вона сіла, Чак, очі якого й досі неспокойно бігали, поїхав геть.

— Проблем не було?

— Ні.

— А цей пришелепок вигадав чудову ідею! — сказав Чак, кермуючи до іншої парковки, там він зупинився і відкрив конверт.

— Тисяча п'ятсот, — пробурмотів Чак. — Ще дві будки й ушиваємося. — Він перевірів список. — Цього разу аеропорт. Будка С. Потім автовокзал у Грейгоунді. Будка номер 5.

Чак знайшов паркувальне місце недалеко від входу до аеропорту.

— Поквапся, лялю. Я чекатиму тут.

Мег швидко перебігла шосе й увійшла до зали очікування в аеропорту. Їй було плювати, спостерігають за нею чи ні. Вона одразу рушила до ряду телефонних будок. Із будки С щойно вийшов чоловік. Він зиркнув на неї, і Мег встигла помітити зневагу в його погляді. Це був бездоганно одягнений чоловік середнього віку з акуратним круглим черевцем. Вона терпіти не могла таких типів. Мег прошмигнула повз нього у телефонну будку. Вона навіть не подумала зачинити за собою дверцята чи озирнутись, аби пересвідчитися, чи не спостерігає за нею той чоловік.

Дівчина опустила руку під телефон і відчула метал. Вона завмерла, потім ще раз провела рукою. Під телефоном-автоматом не було конверта!

Мег похапцем озирнулася через плече на скляні дверцята. Помилки не було. Це будка С.

— То ти збираєшся користуватись телефоном чи просто від дощу сховалась? — уїдливо запитав якийсь чоловік.

«Ще один чепурний пузань», — подумала дівчина, виходячи з будки. Господи! Вона ненавиділа цих успішних виродків із їхнім самовдоволенням, всезнаючим виразом обличчя!

Мег швидко повернулася до припаркованого «б'юїка» й сіла досередини.

— Все в порядку? — запитав Чак, запускаючи двигун.

— Ні.

Його рука зависла над перемикачем передач.

— Як це ні?

— Ти сказав будка С?

— Так, ти ж чула, що я сказав!

— Там нічого не було.

На Чаковому обличчі промайнула підозра.

— Намагаєшся ошукати мене, тупа суко?

Вона шпурнула йому на коліна свою сумку.

— Перевір. Піди туди і сам подивись. У будці С нічого немає.

Чак пожбури́в сумку їй назад.

— Повертайся і переві́р кожну будку! Могла трапитися помилка.

— От сам і подиви́шся.

Чак упері́щив кулаком дівчині по коліну. Біль проїняв усе тіло. Вона зігну́лась, обхопивши руками ногу.

— Піди й переві́р! — прореві́в Чак.

Меґ вийшла з машини і поверну́лась до зали аеропорту. Коліно саднило так сильно, що дівчина навіть накульгувала. Більшість телефонних будок були зайняті. Але їй вже було байдуже, що трапиться далі.

Дівчина відчиняла кожні дверця́та і, якщо усередині хтось був, відштовхувала його, мацала під телефоном і йшла до наступної будки. У її білому обличчі, у широко розплю́чених очах було щось таке, що гамувало всякий протест.

Меґ знадобило́сь менше п'яти хви́лин, щоб обійти усі будки й переко́натись — конверта ніде не було. А люди вже починали витрі́щатись на неї.

В останній будці́ був пещений чолов'я́га у твідовому капелю́сі, з цигаркою між зубів. Він притисну́вся до стінки, коли Меґ нахили́лась, шукаю́чи навпома́цки конверт.

— Щось за́губила, кралю? — за́питав він, розпливаю́чись у широ́кій посмі́шці.

— Не тебе, придурку, — відпові́ла дівчина й поквапи́лася до «б'ю́ка».

— Нічо́го, — повідо́мила Меґ, щойно сі́вши в авто.

— Чорт забира́й! Що ж пі́шло не так? Думає́ш, якийсь паску́дник знайшо́в їх до тебе?

Меґ поте́рла коліно́, яке й до́сі боли́ло.

— Я не знаю́.

— Це все, що ти може́ш сказа́ти? — гарикну́в Чак. — П'ять соте́нь баксі́в!

Від аеропорту вони руши́ли до автобусно́ї ста́нції у Грейгоунді. Усю доро́гу Чак щось бурмоті́в собі під носа́ й час від часу́ бив кулака́ми по керму́.

— Тобі геть насрати? — нервував він. — Тупе зазобоване стерво!

Мег нічого не відповідала. Відкинувшись на сидінні, вона терла коліно, що нило від болю, а погляд її загублено блукав.

Біля автобусної станції у Грейгоунді Чак побачив, що місця на паркувальному майданчику не лишилось. Він трохи загальмував і, перехилившись через Мег, відчинив бічні дверцята.

— Будка номер 6. Вперед. Я за тобою повернусь.

Мег вийшла з машини й рушила до переповненої зали очікування. Чак поїхав далі.

Шоста будка виявилася зайнята якоюсь дівчиною, і Мег зрозуміла, що доведеться почекати. Дівчина та мала мармурове обличчя, довге біляве волосся і нігті, більше схожі на пазурі. На ній був дорогий одяг. Розмовляючи, вона розмахувала вільною рукою, на якій було одразу три каблучки з діамантами.

Дівчина все говорила й говорила, але згодом відчула присутність Мег, і рука її почала розмахувати значно менше.

Її відволікав дивний супокій Мег, її брудний светр, засмальцьовані джинси і довге сплутане волосся, тож дівчина повсякчас губила нитку розмови. Врешті вона поклала слухавку, вийшла з будки, тримаючись подалі від Мег.

Мег увійшла в будку й опинилась у хмарі дорогих парфумів. Під телефоном-автоматом вона одразу знайшла конверт і вийшла з будки.

Їй посміхнувся молодик у жовтій водолазці та білих широких штанях, довге волосся спадало йому на комір, бакенбарди виразно підкреслювали вилиці.

— Полюєш за скарбами? — запитав він.

Раніше такий хлопець викликав би в неї захват. Тепер же Мег бачила у ньому лиш символ сексу і проблем.

Вона зиркнула на нього і пройшла повз із кам'яним виразом обличчя. Мег знала: такі чоловіки, як цей — охайні, забезпечені, романтичні, красиві — були тепер не для неї. Ідучи геть від того красеня, Мег здавалося, що вона помирає.

У машині дівчина віддала конверт Чакові, й той одразу перевірів, чи на місці п'ять стодоларових купюр.

— Дві тисячі, — промурмотів він після довгої паузи. Чак поклав конверт у бардачок. — Цього досить. Ми забираємося звідси, лялю. Дві тисячі — краще, ніж нічого. Зараз повернемося, зберемо речі й гайнемо до Лос-Анджелеса.

На зворотному шляху до Парадайз-Сіті Мег не відводила погляд від вікна. Повз них проїжджали машини, пропливали обриси відпочивальників, які розважались на пляжі, миготіли фруктові ятки у порту.

Чак дістав із бардачка конверти й заховав їх за пазуху.

— Ходімо. Треба спакувати речі, — наказав він. У голосі його вчувалися нервові нотки. Чак поглянув на годинник. Була рівно 12:45. Ранок видався довгим. Вже за пів години вони мчатимуть Двадцять п'ятим шосе — Бель Глейд, Відден, Букінгем, Нокейтт, а потім виїдуть на Сімнадцяте шосе.

Дві тисячі доларів — краще, ніж нічого!

Залишивши машину в порту, вони пішки дісталися смердючого провулку й увійшли до будинку, де орендували кімнату.

Товстий індіанець сидів за столом. Він широко посміхнувся, коли вони пройшли повз нього і піднялись сходами до кімнати. Дві тисячі доларів! Чак тільки про це й міг думати, ідучи за Мег. Про це і про машину. Той божевільний індіанець не наважиться навіть писнути поліції про викрадення авто. Щойно вони виїдуть на шосе із двома тисячами доларів у кишені, можна забути про червоношкірого!

Мег зупинилась перед дверима.

— Ну, ворушись! Ворушись! — роздратовано гаркнув Чак, обійшов її і відкрив двері до кімнати.

На ліжку сидів Пок Тоголо й смакував апельсин. Чак так і застиг на порозі, а Пок виплюнув апельсинову кісточку собі під ноги й запитав:

— Скільки ви зібрали? — У чорних очах індіанця горіли вогники.

***

У той час, як Мег чекала, доки дівчина з діамантовими каблучками закінчить телефонну розмову, капітан Террелл нарешті вирішив, що індіанець на ім'я Пок Тоголо й був Карателем.

Поклавши на стіл останній звіт, він одкинувся в кріслі й розкурив люльку.

— Це наш хлопець, — сказав він Бейглерові. — Тепер треба знайти його. — Остаточо Террелла переконав звіт відділку вбивств. У кімнатці мотелю «Ласкаво просимо» знайшли не лише відбитки Пока, які повністю збіглися з відбитками із маленької задньої кімнатки, де Пок жив зі своїми батьками, а ще й незаперечні ознаки того, що під матрацом у цій кімнаті зберігали гвинтівку. Про це свідчив не лише відтиск зброї, який ще лишився на витовченому матрацові, а й сліди збройового мастила.

Крім того, опис Пока, наданий місис Бертою Гарріс, повністю збігся з описом, який Лепські отримав від доктора Ваннікі.

Доктору Ванніку було вже за вісімдесят, і він почав втрачати зір. Хоча Лепські здалося, що разом із зором старий втрачав і здоровий глузд. Він усе ще міг лікувати легкі недуги, а індіанці-семіноли ходили до нього, бо до нього ходили їхні дідусі.

— Пок — непоганий хлопчина, — запевняв Ваннікі. — Трохи запальний, можливо, але всі молоді люди запальні. Психічно хворий? — Старий чоловік почухав колюче підборіддя. Того ранку він забув поголитися. — Знаєте, зараз багато людей психічно хворі. Я не сказав би, що Пок... — він зупинися на півслові, уражений, наче громом, раптовою думкою, що раніше ніколи не приходила йому в голову, і схвильовано поглянув на Лепські. — У нього був дуже запальний характер.

Лепські розпитував і перепитував, але не зміг витягти зі старого нічого, окрім опису чоловіка, який збігся із описом пожилця з мотелю «Ласкаво просимо».

— Тож нам відомо, хто він, — сказав Террелл. — Але мотив мені досі не зрозумілий. Навряд чи цей хлопець убиває всіх через те, що якась стара обізвала його рабом.

— Наш убивця — псих, — відповів Бейглер. — Він жадає крові, змушує багатіїв нервувати. Ніколи не вгадаєш, що керує божевільним.

— Тепер лишається знайти його.

— Так, — Бейглер до цього підготувався. — У місті зареєстровано сто п'ятдесят два індіанці-семіноли. Половина з них підходять під наш опис. Друга половина теж схожа, але вони старші. Краще зробити заяву, що ми хочемо поговорити з Поком Тоголо, нехай про це скажуть по радіо, по телебаченню, напишуть в газетах. Як думаєте, мер погодиться призначити винагороду за Тоголо? Якщо вона буде досить великою, убивця швидко опиниться у нас.

Террелл замислився.

— Індіанці міцно тримаються разом. Наш хлопець досі не знає, що ми напали на його слід, — він зробив паузу, запалюючи люльку. — Щойно Тоголо про це дізнається — заляже на дно. Мені здається, що зараз він почувається достатньо безпечно, щоб діяти відкрито. Якщо ж він почне переховуватись, знайти його буде до біса складно.

— Не в тому випадку, якщо винагорода буде достатньо великою, — заперечив Бейглер, який вірив у силу грошей.

— Наші хлопці працюють безупинно, перевіряють усіх індіанців міста. І який результат?

— Купа паперу, якого вистачить, щоб потопити корабель.

— І де ж ця купа?

— Передали Джекові Гатчі.

Крізь тютюновий дим Террелл мружився на Бейглера.

— Чудова ідея, Джо.

— Бувають у мене й такі, — самовдоволено відповів Бейглер. — Якщо він не зможе дістати бодай щось із цих звітів, ніхто не зможе.

Джек Гатчі був єдиним індіанцем на службі в поліції Парадайз-Сіті. Він уже багато років працював у архіві та славився своєю неймовірною пам'яттю.

— Перевір, чи не дізнався він щось уже.

Бейглер похитав головою.

— Він скаже нам. Йому треба осилити тонни паперів, а він не з тих, кого можна підганяти. Краще лишити його в спокої. Я сказав йому, що справа термінова.

Террелл затягнувся люлькою. Він надовго замислився, потім почав порпатися у звітах на столі, доки не дістав два аркуші. Начальник поліції уважно вивчав їх, доки Бейглер запалив сигарету.

— Ми почекаємо, доки Джек щось наріє, — врешті мовив Террелл. — Я певен, якщо оголосимо Тоголо в розшук, він сховається, наче за пеленою туману, і ми його не знайдемо. — Він постукав по звіту, який тримав, мундштуком від люльки. — Але в нас є ці двоє: містер і місіс Джек Аллен. Ми знаємо, що з Поком хтось працює. Згідно зі свідченнями місіс Гарріс чоловік і жінка приїхали до мотелю разом із Поком. Готовий заклас-тися, що саме ці двоє допомагають Покові. У нас є їхній опис та опис їхньої машини. Тож, Джо, шукатимемо їх. Упіймаємо їх — і вони приведуть нас до Пока. Нехай хлопці попрацюють над цим. — Він передав два папірці

Бейглерові. — Вони мали десь зупинитись. Перевірте кожен дешевий готель, кожен прибутковий дім, і шукайте «б'юк». Знайдемо цих двох, знайдемо Пока.

Задзвенів внутрішній телефон. Террелл натиснув перемикач.

— Начальнику?

Це був сержант Таннер.

— Що сталося, Чарлі?

— У мене тут леді... каже, що хоче поговорити з вами. Місіс Матильда Добі. Я сказав, що ви зайняті, але вона говорить, що теж зайнята і що це важливо.

— Ти запитав її, про що вона хоче поговорити?

— Так... вона сказала, що це не моя справа, — понуро відповів Таннер.

Террелл вагався, але потім знизав плечима.

— Гаразд... Нехай підіймається.

Він глянув на Бейглера.

— Джо, тобі щось говорить ім'я місіс Матильда Добі?

— Навіть якщо так, я би цього не визнав, — сказав Бейглер, підвівшись. — Піду, дам хлопцям завдання.

Він вийшов із кабінету начальника й рушив до кімнати детективів.

За кілька хвилин до Террелла постукав, а потім зазирнув сержант Таннер.

— Місіс Добі.

Террелл відсунув купу паперів на столі й суворим тоном проказав:

— Впусти її, Чарлі.

Місіс Матильда Добі виявилась тендітною жіночкою, далеко за сімдесят. Одягнена вона була охайно, але бідно, й в усе чорне. Вона мала сніжно-біле волосся і тривожні блакитні очі.

— Ви начальник поліції? — вимогливим тоном запитала вона, зупиняючись перед столом Террелла.

Террелл підвівся, тепло й приязно усміхнувся до жіночки.

— Саме так, місіс Добі.

Він обійшов стіл і підсунув їй стілець.

Місіс Добі подарувала йому схвальний погляд.

— Дякую. Я вже не така молода, як колись, але й ста-рою себе ще не вважаю.

— Бажаєте кави, місіс Добі? — запитав Террелл, по-вернувшись назад у своє крісло.

— Ні, дякую. У мене багато справ. Я й так загаялася. Треба ще повернутися, щоби приготувати містерові Добі обід. Він хвилюватиметься за мене.

— То що сталося? — запитав Террелл, склавши руки поверх завалів паперу на столі.

— Я щойно з аеропорту. Проводжала онука. Хотіла за-телефонувати доньці, сказати, що все гаразд і Джеррі — це мій онук — полетів, — місіс Добі замовкла. — Не хочу, щоб у вас склалося враження, ніби я розводжу пустопорожні теревені, але ж я знаю, що коли говориш із офіцером по-ліції, то треба повідомляти усі факти... правильно?

— Саме так, — відповів Террелл. Терпіння було його головною чеснотою і однією з причин, чому він уважався хорошим начальником поліції.

— Моя донька працює в офісі. За Джері наглядає моя сестра з Маямі... але вам це не цікаво. Я погодилася від-везти Джеррі, бо донька була дуже зайнята в офісі... для цього ж і потрібні бабусі, хіба ні?

Террелл затягнувся люлькою і кивнув.

— Думаю, ви маєте рацію, місіс Добі.

— Моя донька сприймає це як належне, але молоді люди все так сприймають. Я не зважаю. Не думайте, що я скаржусь.

Террелл витрусив попіл із люльки.

— То ви телефонували доньці? — запитав він, наби-ваючи свою люльку знову.

— Так. Я увійшла до телефонної будки в аеропорту. Так трапилось, що я впустила свій гаманець. — Її живі очі допитливо дивились на Террелла. — Можете вважати,

що це все старість, якщо вам так завгодно, але таке могло статися з кожним.

— Так, цілком згоден, — відповів Террелл. — Я й сам частенько щось впускаю.

Місіс Добі дивилась на нього з підозрою.

— Не слід говорити цього просто з увічливості.

— То ви впустили гаманець?

Вона посміхнулась. Це була приязна розуміюча посмішка.

— Моя біда, що я багато говорю. Вибачте, — місіс Добі зручніше вместились на стільці й продовжила: — Я нахилилась, щоб підняти свій гаманець, і побачила під телефоном цей конверт... приклеєний клейкою стрічкою. — Вона відкрила потерту сумочку й дістала звідти конверт. — Я подумала, що це дуже дивне місце для конверта, — говорила вона, дивлячись просто в очі Терреллові. — Можливо, я вчинила неправильно, але я відкрила його. Та якби я його не відкрила, як би я довідалась, що там усередині? Можливо, слід було підійти до першого зустрічного офіцера поліції і віддати йому конверт, не відкриваючи. Це було би правильно?

— А що ви знайшли в конверті? — запитав Террелл, уникаючи прямо відповідати старенькій.

— Гроші... багато грошей, — місіс Добі зосереджено дивилась на Террелла. — Щойно зазирнувши досередини і побачивши усі ці гроші, я знала, що не треба було його відкривати. Я зрозуміла, що треба йти саме до вас, а не віддавати його першому ліпшому офіцерові. Так багато грошей — велика спокуса, тим паче, що офіцери поліції далеко не мільйонери.

Террелл відкашлявся.

— Можна мені конверт, місіс Добі? Я напишу вам розписку за нього.

— Мені не потрібна розписка, — сказала жінка, протягаючи йому конверт. — Я просто хочу додому, щоби встигнути з вечерею для містера Добі.

Пок Тоголо кинув недоїдену половинку апельсина на підлогу і копнув її під ліжку. Витерши об джинси липкі пальці, він простягнув руку.

— Скільки ви зібрали? — запитав індіанець.

Чак зробив обережний крок до кімнати, ніби знав, що підлога прогнила і може будь-якої миті обвалитися під його вагою.

Раптова поява індіанця в кімнаті паралізувала його думки. Ще десять секунд тому Чак уявляв себе у машині, разом із Мег і двома тисячами доларів у кишені. Цей раптовий виверт долі притлумив його рефлекси, ніби хтось разом обірвав усі нервові зв'язки між клітинами мозку.

— То скільки ви зібрали? — повторив Пок.

Чак опанував себе, частина його мозку почала працювати.

«Чи запідозрив щось цей божевільний індіанець?» — запитував себе Чак.

Він придивився до Пока, до його смаглявого обличчя, на якому були відсутні емоції, до його блискучих чорних очей, але ніщо не видавало, чи здогадувався Пок, що його ледь не зрадили.

— Один із них не заплатив, — швидко відповів Чак.

Він згадав, що позаду нього стоїть Мег і підійшов ближче, аби й вона змогла увійти.

Дівчина одразу рушила до вікна, навіть не глянувши на Пока, і сіла на єдиний вцілілий стілець, а потім таким байдужим рухом відкинула волосся з плечей, що Чакові захотілось її вдарити. Вона нахилилась і, виклавши лікті на підвіконня, задивилась на гамірний порт.

— Думаєш, я повірю в це? — запитав Пок, упритул дивлячись на Чака.

Чак облизав сухі губи.

— Питай у неї. Вона збирала конверти.

— Я в тебе запитую, — відповів Пок.

Повільно і знехотя Чак витягнув зі своєї сорочки чотири змокрілі від поту конверти й пожбував їх на ліжко.

— Один із них не заплатив... той, що з аеропорту. Я відправив її назад. Вона перевірила кожну будку.

— Аеропорт! — обличчя Пока розслабилося. — Гансен... так... Я з цим розберуся. Гансен не захотів платити, але заплатить.

Чак не розумів, про що говорить індіанець. Він прихилився до стіни й спробував розслабитись. Пок тим часом відкрив конверти й перелічив гроші. Шість стодоларових купюр він тицьнув Чакові.

— Ще п'ятсот завтра, — сказав Пок. Дістав шматок папірця і кинув на ліжко. — Наче корову доїти, правда ж?

— Так, — погодився Чак, спостерігаючи, як індіанець кладе залишок грошей до кишені. — Саме так.

Пок підвівся і рушив до дверей, минувши Чака.

— Можливо, не всі заплатять, але більшість — точно. — Його чорні очі нерухомо зупинились на Чакові. — Вони налякані. А коли люди налякані, вони роблять усе, що їм велять, — з цими словами він пішов.

Запала довга мовчанка, а тоді Мер, навіть не озираючись, запитала:

— Хочеш, щоб я спакувала речі?

— Ти чула, що він сказав, тупа суко? — заревів Чак. — Ми зробимо це ще раз завтра.

— Правда?

У голосі дівчини щось змінилось, і Чак пильніше придивився до неї. Вона продовжувала визирати з вікна. Волосся закривало її обличчя, але від її голосу Чак почував неспокій. Він раптом зрозумів, що йому ніколи не стало би духу піти у ті будки й зібрати гроші. Він ніколи не зміг би присилувати себе до цього. Це ж бісова пастка. Сама думка про те, що копи можуть накрити його в той момент, коли він діставатиме захований конверт, змушувала його заливатися потом.

Чак підняв папірець, який лишив Пок, і прочитав:

Аеропорт, будка Б

Автобусна станція у Грейгоунді, будка 4

Залізничний вокзал, будка 1

Готель «Ексельсіор», будка 2

Готель «Адлон», будка 6

«Гаразд, — думав Чак, — нехай лише троє з них заплатять — тисяча п'ятсот доларів, плюс ті шістсот, які дав йому Пок! Але цього разу вони не повернуться до цієї діри. Щойно усі конверти будуть у них, вони поїдуть геть. Божевіллям було б знову повертатися за речами».

— Слухай, — заговорив він, — завтра ми забираємо гроші і їдемо. Цього разу не повертатимемось. Ось де я проколовся. Завтра, коли гроші будуть у нас, поїдемо геть. Доки індіанець дізнається про це, ми вже будемо за кілометри звідси.

Мег озирнулась на нього.

— Не такий уже ти й важливий, га, Чаку? — тихо запитала вона. — Я думала, ти хтось. Напевно, я ідіотка. Що я тепер маю? Нічого. Менше, ніж нічого.

— Ти розділиш зі мною дві тисячі доларів, дурепо! Це, по-твоєму, менше, ніж нічого? — сердито запитав Чак. — Завтра ми з цим покінчимо. Ти зробиш усе, що треба, правда ж?

Мег відвернулася, задивившись у вікно. Човни, навантажені морськими губками, причалювали до берега. Троє чоловіків намагалися підняти півсоткілограмову черепаху. Індіанці розмахували апельсинами, зазиваючи різних покупців.

Чак підвівся й підійшов до неї. Він відтягнув Мег від вікна. Гарячі, спітнілі руки міцно ухопили її за плечі й трусонули.

— Ти зробиш усе, що треба? — з притиском запитав він.

— Я все зроблю. — Порожній погляд дівчини змусив Чака послабити хватку. — Мені нема чого хвилюватися, бо ти ж мій щасливий білет.

Доки Чак із Мег з'ясовували стосунки в кімнаті, Пок стояв перед столом товстого усміхненого індіанця, якому належав цей прибутковий будинок.

Звали цього індіанця Осіда. За його товстим простодушним обличчям ховався злочинний геній. Прибутковий дім був лише прикриттям для багатьох інших його занять. Він був серйозною людиною. Мав банківський рахунок у Швейцарії. Був головою ватаги контрабандистів, що приторговували ЛСД. Контролював двадцять шість повій, які платили йому чверть прибутку. Він мав зв'язки з мафією, тож йому належали два відсотки від продажу всіх фруктів на ринку. Один відсоток йому платили виробники черепахового супу, бо на їхніх фабриках працювало багато індіанців, а Осіда контролював більшість індіанської праці. А ще три відсотки йому віддавали за паркувальний майданчик у порту, бо доки Осіда не отримував свою частку, машини повсякчас зіштовхували у воду.

Постать Осіди стояла за більшістю розбійних нападів у порту, а що він був розумний, то продовжував триматись у тіні.

Він почувався абсолютно щасливим, сидячи за письмовим столом у цьому полущеному прибутковому будинку, усміхаючись, длубаючись у зубах і рахуючи у голові прибутки. На нього працювали інші люди. Гроші самі текли до рук. Причин для хвилювання не було. Усі фінанси з Парадайз-Сіті переправлялись у Швейцарію, в місто Берн. Для Осіди гроші були все одно, що картини Пікассо для поціновувача мистецтва. Ти ними володієш, оберігаєш їх, обожнюєш — і цього досить для щастя.

Пок Тоголо подобався Осіді. Він знав, що хлопчина небезпечний, але якщо хочеш вижити у цьому дурному паскудному світі, треба бути небезпечним.

Осіда знав, що Пок і був Карателем, як знав усе про всі злочини у місті. Ідея поквитатись з білими багатіями видалась йому досить винахідливою. А він завжди захоплювався неординарними ідеями. А ще Осіда знав, що Пок трохи хворий на голову. Що ж, багато важливих речей зробили люди, хворі на голову. Будь-хто, байдуже, хворий чи ні, якщо він придумав, як залякати білих багатіїв і витрусити з них гроші, заслужив би схвалення Осіді.

Тож побачивши Пока перед собою, Осіда натягнув свою найширшу посмішку.

— Мені потрібна зброя, — тихо мовив Пок.

Осіда нахилився й вибрав зубочистку із коробки, що стояла на дальньому кінці столу. Товстий індіанець запахав зубочистку між двох золотих зубів, уважно вивчаючи Пока.

— Яка саме зброя тобі потрібна? — запитав він.

— Хороша і точна... Автоматичний пістолет 38 калібру, — відповів Пок.

Осіда витягнув зубочистку, обтер її об рукав своєї сорочки і поставив назад до коробки.

— Зброя коштує грошей. У тебе є гроші, Поку?

— Заплачу сотню доларів.

Осіді подобались ті, хто не боявся його. Пок був одним із цих небагатьох.

— Чекай.

Осіда вийшов з-за столу і потягнув своє важке тіло до задньої кімнати. Хвилин за десять він повернувся із коричневим паперовим згортком, перев'язаним мотузкою. Осіда поклав згорток на стіл. Пок поліз до кишені штанів, але Осіда похитав головою.

— Мені це дісталось безкоштовно, тож чому ти маєш платити?

Пок виклав на стіл стодоларову купюру і взяв згорток.

— Я завжди плачу за свої забаганки, — коротко відрізав він і вийшов на палюче сонце.

Звична посмішка зійшла з обличчя Осіди. Він витріщився на купюру, потім поклав її у кишеню сорочки.

Осіда був переконаний: ніхто не повинен платити без крайньої потреби. Така була його життєва філософія.

Він потер свою масивну щелепу.

Можливо, хлопчина був більше хворий, ніж він думав.

***

Сержант Бейглер повернув Терреллові записку з вимогами.

— Тож тепер нам відомий мотив.

— Справа не лише у старій жінці, що назвала його рабом, — погодився Террелл. — Цікаво, скільки ще членів «Клубу П'ятдесят» отримали такі ж листи? Розумієш, про що я? Ці люди з «Клубу» до чортиків налякані усім, що сталось. Отримавши вимогу заплатити за порятунок власної шкіри, могли віддати гроші й не заявляти до поліції.

Бейглер запалив іще одну сигарету.

— Не скажу, що звинувачую їх. Якщо це справа його рук, то він провернув усе дуже розумно. Трьох із них вколошкали — і це залякало інших, а ми не надто переймалися тим, щоб забезпечити нашим шановним стариганям достатній захист, хіба ж ні?

Террелл кивнув.

— Поїду до Гансена. Треба захистити його, і тепер захист йому дійсно потрібен. Він відкупився, але Пок грошей не отримав, тож може вирішити, що Гансен не платив, і тоді зробить крок у відповідь. Нехай пара надійних людей охороняють передній і задній входи до клубу. Кожного індіанця, який входитьиме чи виходитиме з клубу, повинні перевіряти.

Бейглер рушив до кабінету детективів, а Террелл спустився у двір, де була припаркована його машина.

Бейглер увійшов до порожнього кабінету детективів. Усі вільні співробітники розшукували пару, яка назвала себе містером і місіс Аллен. Розуміючи нагальність потреби забезпечити Гансена охороною, Бейглер неохоче зателефонував капітанові Геммінгу з поліції Маямі.

— Я вже відправив вам п'ятнадцятьох своїх хлопців, — нагадав Геммінг. — Думаєте, у нашому місті злочинів немає?

— Я був би дуже вдячний, якби ви змогли позичити мені ще двох людей, — сказав Бейглер. — Я відправляю їх назад, щойно бодай двоє з моїх хлопців звільняться.

— Знаєш, Джо, якби я займався вашою справою, цей червоношкірий вже сидів би за ґратами. Френк неправильно підійшов до цієї справи, але це ж ваша територія, то хто я такий, щоби втручатись?

Бейглер заледве стримував обурення.

— Сер, капітан Террелл знає, що робить.

Здавлений голос сержанта нагадав Геммінгу, що він критикує начальника Бейглера.

— Звісно, — поспішно погодися Геммінг. — Гаразд, я відправляю до вас кількох людей. Напевно, якщо у нас тут прокотиться хвиля злочинів, ви нам допоможете, правда ж? — він коротко й різко гиготнув. — Якщо раптом нам знадобиться ваша допомога, хоча вона й не знадобиться.

— Сподіваюсь, що ні, сер.

Бейглер хотів би зараз ковзнути телефонними дротами, дати копняка товстозадому Геммінгу і перенестися назад за свій стіл, але дива не трапляються.

— Мої хлопці прикриють вас за годину, — пообіцяв Геммінг.

Але прикриття приїхало надто пізно. Доки Террелл лютував, пробираючись крізь вуличні затори, а Геммінг

проводив інструктаж для двох детективів, перш ніж відправити їх до Парадайз-Сіті, Пок Тоголо завдав удару.

Вбити Елліота Гансена було не складно. Звісно, виникали певні ризики, але Пок був готовий ризикувати.

Була 14:30, обід у «Клубі П'ятдесят» вже закінчився. Дві третини відвідувачів повертались у таксі на роботу, а та третина, що залишилась, дрімала у кімнаті відпочинку. Співробітники спустились до просторої кухні в підвалі будинку, щоб і собі пообідати. Пок добре знав усе це. А ще він знав, що у цей же час Елліот Гансен йшов до свого офісу й розтягувався на канапі, щоби подрімати хвилин сорок. Оскільки Гансен мав чутливий слух, він власним кошом зробив кабінет звукоізольованим. І це Пок теж знав.

Він опинився перед службовим входом до клубу в той самий час, коли двоє знуджених інструктажем офіцерів виїхали до Парадайз-Сіті, а капітан Террелл різко загальмував на червоний сигнал світлофора десь за пів кілометра від «Клубу П'ятдесят».

Пок тихо просувався коридорами, дослухаючись до розмов із кухні, де обідала обслуга. Він зняв із вішака один із білих кітелів, що висіли там, і вдягнув. Китель виявився трохи завеликим, але це було не важливо. Пок пройшов повз відчинені двері кухні непоміченим. Через їдальню він вийшов у коридор і рушив далі повз бар. Біля входу до бару він уповільнив крок. За стійкою він побачив батька, що з терпінням і завзяттям, які завжди так сердили Пока, мив брудні склянки. Він зупинився так, щоб його не було видно з бару, і довго дивився на старого, аж раптом відчув нестримне бажання увійти до великої кімнати й обійняти батька. Та Пок знав, що не може дозволити собі такої розкоші, тож рушив далі.

Двоє членів клубу — випещені, вгодовані чоловіки з сигарами у руках — пройшли повз Пока. Вони не помі-

тили його. Хто ж звертає увагу на мавпу в білому кітелі? Для них він був такий же безіменний, як муха на стіні.

Біля кабінету Гансена Пок навіть не озирнувся, щоб перевірити, чи ніхто за ним не стежить. Він обережно повернув ручку й увійшов до кімнати. Двері з тихим зітханням зачинились, жоден звук із кабінету не міг пробити звукоізоляції.

Елліот Гансен сидів за столом. Зазвичай о такій годині він вже спав, але цього разу був надто наляканим, щоб заснути. Світ, який він збудував навколо себе, почав руйнуватись і, здавалось, скоро обрушиться на нього.

Коли Гансен підвів погляд і побачив індіанця у білому кітелі, він роздратовано замахав на нього:

— Я не кликав тебе! Забирайся! Що ти собі дозволяєш, так просто приходити... — Аж тут він упізнав Пока і, задихаючись, втиснувся у спинку крісла.

Пок підняв зброю. Коли індіанець натиснув на гачок, обличчям його промайнула легка посмішка.

Від першої кулі на правому плечі Гансена розквітла кривава рана, і Пок зрозумів, що приціл пістолета трохи збитий праворуч. Друга куля поцілила Гансенові у рота, розкришивши його прекрасні білі зуби. Третя куля розбризкала його мозок по книзі для записів.

Таким Гансена й знайшов капітан Террелл, який приїхав за десять хвилин.

***

Коли сержант Бейглер увійшов до кабінету Террелла, піт стікав із нього струмками, а очі несамовито палали гнівом. Террелл доручив йому невдячну справу — вгамувати пресу, не розголошуючи нових фактів. Реакція преси на це виявилась занадто бурхливою для артеріального тиску Бейглера.

— Знаєш, які ті сучі діти називають нас? — запитав він, стискаючи і розтискаючи свої кулачища. — Поліцейськими з Кейстоуна*! Кажуть...

— Нехай собі, Джо, не зважай на них, — Террелл щойно говорив телефоном з мером Гедлі, який вже був на межі істерики. Начальник поліції мав певність, що правильно розіграє всі карти, і тому ніякі істеричні крики не могли вивести його з рівноваги. — Сядь... випий кави.

Бейглер сів і налив у паперовий стаканчик свіжої кави.

— Завтра нам треба виступити перед пекельною навалюю преси, — сказав він, намагаючись заспокоїтись. — А сьогодні у теленовинах... це буде щось!

— Ти сказав їм, що в нас немає зачіпок?

Бейглер здригнувся від самої згадки про це.

— Сказав.

Террелл заходився набивати люльку.

— Добре. Скількох людей ти залучив?

— Шістьох. Чекають за дверима.

— Нехай заходять.

На чолі з Лепські до кабінету Террелла увійшли п'ятеро. Це були Макс Джейкобі, Дейв Фаррелл, Джек Волленс, Енді Шилдс та Алек Горн.

— Візьміть стільці, — сказав Террелл, — й сідайте.

Кілька хвилин метушні — й усі шестеро детективів розсілися по місцях.

— Ви знаєте, яка в нас ситуація, — почав Террелл. — Ви всі читали звіти. Наш підозрюваний номер один — Пок Тоголо. Ті двоє, що називають себе містером та місіс Аллен, працюють із ним і можуть привести нас до нього. Опис у вас є. Їх буде не важко знайти, бо вони не підозрюють, що ми вийшли на них. Ось чому ми терпимо нападки журналістів. Ми згодували пресі, що не маємо жодних

---

* Поліцейські з Кейстоуна — некомпетентні поліцейські з комедійного серіалу Мака Сеннетта.

зачіпок, і доки нас називатимуть копами з Кейстоуна, ці троє почуватимуться розслабленими, і я хочу, щоб саме так вони почувались, — розслаблено. — Террелл перервався, щоб запалити люльку, й продовжив: — Я впевнений, що в багатьох членів «Клубу П'ятдесят» вимагали грошей, і так само я впевнений, що вони заплатили, але жоден із них не визнає цього. Вони — купка безхребетних, а вбивство Гансена налякає їх до нестями. Гансен заплатив, але хтось знайшов гроші, перш ніж Пок зробив це, тож він убив Гансена. Загалом, розумна ідея — клеїти конверт з грошима до телефону-автомата в публічних місцях. Телефонними будками користуються часто, тож помітити, хто забирає конверт, майже неможливо. От тільки в нас є опис цих трьох, а вони про це не знають, та й не повинні. Нам відомо, що вони використали телефонну будку в аеропорту, а оскільки ці негідники й не підозрюють, що ми полюємо на них, можуть використати її ще раз. Макс, Дейв і Джек, ви просто зараз поїдете до аеропорту. Зайдіть у кожну телефонну будку й перевірте під кожним телефоном-автоматом. Якщо знайдете конверт, лишіть його на місці й зателефонуйте мені. Це займе трохи часу. Ви повинні поводитись, нібито просто хочете зателефонувати. Пам'ятайте, що за вами можуть стежити, й один невірний рух спаскудить усю операцію. Мені не треба про це нагадувати, правда ж?

Троє чоловіків кивнули.

— Якщо на місці ви помітите когось із цих трьох, слідкуйте за ними. Ви будете на радіозв'язку з Лепські. Ми хочемо арештувати їх усіх разом. Якщо побачите усіх трьох підозрюваних, оточуйте їх, але будьте обережні — вони небезпечні. Готовий закластися, що за конвертом прийде хтось один, можливо, дівчина. Якщо з'явиться лише один підозрюваний, прослідкуйте за нею або ним і продовжуйте доповідати. Все зрозуміли?

Троє чоловіків знову кивнули.

— Добре. Рушайте.

Джек Волленс був саме тим, хто знайшов конверт під телефоном-автоматом у будці В у залі очікування аеропорту. Він відчув легкий прилив адреналіну, коли, нахилившись до телефону-автомата, закрив його від сторонніх очей. Лівою рукою детектив обмацував дно телефону, а правою набирив номер — збирався перекинутися кількома словами із дружиною. Та щойно він намацав конверт, негайно відбив дзвінок і перенабрив номер Террелла.

— Начальнику, я знайшов, — доповів він. — Будка В.

Террелл глибоко вдихнув — його гра почала приносити свої плоди! — Чудово, Джеку. Йди з аеропорту й повідом Лепські.

Воллес повішав слухавку та вийшов з будки, зиркнувши на стареньку жінку, яка нетерпляче очікувала, щоб зайняти його місце.

Лепські сидів у машині, коли увімкнувся радіопередавач і голос Террелла вивів його із задуми.

— Джек знайшов конверт у будці В, — повідомив Террелл. — Займись цим, Томе. Вся операція твоя і... щастя тобі.

Лепські засунув руку до кишені піджака і торкнувся руків'я свого службового револьвера, потім відповів:

— Слухаюсь, начальнику. Я повідомлю, коли щось станеться, — і вимкнув зв'язок.

Волленс з'явився біля машини Лепські.

— Попередь інших про готовність номер один, Джеку, — наказав йому Лепські. — Я піду досередини і роздивлюсь.

Він вийшов із машини й, перетнувши широку парковку, увійшов до аеропорту. Він рухався спокійно, пробираючись крізь натовп роззяв. Проминув ряд телефонних будок, зиркнувши на стареньку, яка була в будці В, й рушив сходами на другий поверх, де розташовувався

контрольний пункт і звідки було видно залу очікування. Будка В звідти була як на долоні.

— Перепрошую, сер, — заговорила до нього якась дівчина, — та вам не можна тут перебувати. Це тільки для співробітників аеропорту.

Лепські озирнувся й зміряв її поглядом.

Дівчина була невисокою, гарненькою брюнеткою, у жовтій блузці та чорній мініспідниці — уніформа авіаліній Парадайз-Сіті. Очі детектива надовго затрималися на її ніжках, але коли дівчина знічено захихотіла, Лепські повернувся в образ справжнього копа.

— Хто тут головний? — запитав він, пред'являючи посвідчення.

За кілька хвилин він уже сидів у кабінеті контрольного пункту з рацією наготові й, непомітний для сторонніх, спостерігав крізь вікно за залом очікування і будкою В.

Лепські був навчений чекати. Це була робота поліції. Перші чотири години повільно проминули. Щогодини хтось із його людей заходив до будки перевірити, чи конверт ще на місці. За цей час будкою скористались п'ятдесят три людини. Лепські рахував їх, щоб зайняти час, але жоден із них не підпадав під опис тих трьох, на яких вони чекали. Через п'ять годин його змінив Макс Джейкобі, а Лепські закимарив на розкладачці, позиченій у наглядача аеропорту.

Йому снилась стюардеса. Її витівки уві сні здивували Лепські, а здивувати його було не так вже й легко. Та коли він прокинувся, всі ілюзії розвіялись.

***

Першим ділом після ранкової кави Чак пішов перевірити «б'юк». Він одвів машину на станцію технічного

обслуговування, заповнив бак, перевірів шини, зарядив акумулятор. У гаражі йому сказали, що треба замінити два циліндри, тож Чак замінив їх. Після того, як він збере усі гроші, на нього чекатиме довга дорога, тож треба перевірити кожну дрібницю. Це був завершальний етап операції. Дві тисячі доларів і машина на додачу означали для нього нове життя. Чак був надто вузьколюбим, щоб подумати, що ж буде, коли всі гроші витратяться. Він жив сьогоднішнім днем. Навколо достатньо грошей, і їх можна легко роздобути, варто лише підшукати якийсь прибуткове дільце. То нащо хвилюватись про завтра?

Машина була у кращому стані, ніж будь-коли, і Чак задоволено поїхав до порту. Він перевірів час, на годиннику була 10:43. За пів години вони розпочнуть операцію. Стоячи під палючим сонцем, він вивчав папірець із інструкціями Пока. Чак вирішив лишити аеропорт наостанок. З аеропорту можна було виїхати на Двадцять п'яте шосе і звідти чкурнути прямісінько до Лос-Анджелеса. Тож першою зупинкою буде готель «Адлон».

Коли Чак ішов, Меґ ще лежала в ліжку. Він сказав, що чекатиме її у порту. Запаливши сигарету, Чак підійшов до швартової тумби й сів на неї. Ця частина порту була порожньою. Усі човники були в морі. На іншому боці порту можна було розгледіти яхти, моторні човни та вітрільники багатіїв. Чак струсив попіл у брудну від мастила воду, потер тильною стороною долоні гострого носа й спробував розслабитися.

Чак ніколи не читав газет, не слухав радіо. Він жив у власному маленькому обмеженому світі. Тож він нічого не знав ні про вбивство Гансена, ні про те, який крик здійняла преса.

«Наче корову подоїти, каже Пок, — Чак неспокійно усміхнувся. — Та не зовсім, але схоже. Корова теж може бути небезпечною». Йому стало цікаво, як відреагує індіанець, коли дізнається, що сам він і був тією дійною коровою.

Було трохи по 11:00, коли Чак повернувся до машини.

О цій порі в порту було повно народу: індіанці, рибалки, туристи з камерами та екіпажі розкішних яхт. Люди сунули до барів — випити першу чарку за день. Натовп туристів спостерігав, як вивантажували лобстерів з човна.

Мег пробралась крізь юрму й ковзнула на пасажирське сидіння в «б'юїка». На ній був брудний светр і поношені джинси, довге пряме волосся спадало їй на плечі.

Чак сів за кермо. Він повернув ключ запалювання, запустив двигун.

— Час настав, лялю.

Чак намагався, щоб його голос звучав упевнено, та він був надто знервований. Наступні дві години могли виявитись небезпечними. Йому стало цікаво, чи стояв зараз Пок за фруктовим прилавком. Він неспокійно розглядав натовп.

Мег нічого не говорила. Вона здавалась зовсім розслабленою. Чак поглянув на її руки і не помітив ані найменшого тремтіння. Це розізлило його. Вона була аж занадто спокійною, подумав він, і зрозумів, що їй просто було байдуже. Це вже ставало небезпечним. Коли людині байдуже, вона готова на будь-який ризик. Він відчув напад страху, уявивши, що станеться, коли її зупинить якийсь коп.

— Щойно ми отримаємо гроші, то вшиємось звідси, — заговорив він. — Поїдемо до Лос-Анджелеса... Це класне місто. З двома тисячами баксів ми там заживемо.

Мег все ще нічого не говорила. Вона втупила своє бліде обличчя у вікно, і Чак відчув непереборне бажання зробити їй боляче, але зараз не був слухний час.

Йому пригадалась минула ніч. Він хотів, він потребував її, а вона лежала під ним, наче труп. Що б він не робив, вона ніяк не реагувала, і, втамувавши хіть, Чак скотився з неї із відчуттям відрази.

Чак розвернувся до заднього скла, щоби здати назад до виїзду з парковки, і раптом відчув, як йому остогиділа ця дівка. Він кине її, як і того індіанця. Щойно Мег збере всі конверти й вони опиняться на Двадцять сьомому шосе, він викине її геть. З двома тисячами доларів, чи скільки б там вони не зібрали, він знайде дівчину, яка не буде поводитись, наче клята зомбі. Менше, ніж нічого! Так вона про нього сказала? Гарязд, він відпустить її, але спершу нехай дістане конверти!

— Зараз їдемо до «Адлона», — заговорив він до Мег. — Будка номер 6. Ти хоч слухаєш?

— Так, — відповіла вона.

Поки Чак їхав багатолюдною набережною у напрямку бічних вулиць, якими можна було виїхати на головний бульвар, патрульний офіцер О'Грейді зайняв позицію на розі вулиці, що виходила саме на бульвар.

Кожен патрульний отримав інструкції та опис. Інструкції були категоричні: не арештовувати, доповідати. Помітивши запилужений «б'юік», О'Грейді насторожився. Машина повільно проїхала повз нього, він глянув на Чака, потім на Мег й одразу впізнав їх за описом, який уже вивчив напам'ять. Надзвичайною спокуюсою було зупинити машину й арештувати їх просто зараз. Патрульний вже уявив своє фото в усіх газетах і навіть інтерв'ю на телебаченні, але одна лише думка про гнів Бейглера остудила цей запал. Він спостерігав за машиною, доки та не влилась у жвавий потік транспорту на бульварі, а тоді увімкнув рацію.

Бейглер чекав цього повідомлення й одразу ж оповістив патруль четвертої машини.

Офіцери поліції Гам та Джейсон патрулювали бульвар. Вони негайно зреагували на суворий голос Бейглера з рації:

— Х.50. Темно-синій «б'юік» 1963 року, номерний знак 55789 прямує до вас. Повторюю: Х.50. Прослідкуйте за

ними, якщо зможете, але знімайтеся, щойно запідозрите, що вас можуть помітити. Чоловік і жінка. Повторюю, знімайтеся, як тільки виникне хоч найменша загроза, що вас помітять.

Кодовий сигнал Х.50 означав, що почалась операція, пов'язана з Карателем. Гам запустив двигун машини. Рация лишилась увімкненою, тож він чув, як Бейглер підіймав по тривозі інші патрулі.

— Он вони, — сказав Джейсон — і Гам підкотив машину до виїзду на бульвар.

Повз них проїхав «б'юїк», й обидва офіцери змогли добре роздивитися Чака і Мег. Гам втиснув машину між «роллс-ройсом» і «кадилаком». Водій «роллс-ройса» натиснув було на клаксон, але вчасно зрозумів, що виявляє неповагу до поліцейської машини. Тож коли Джейсон озирнувся на нього, той завбачливо зробив вигляд, що торкнувся клаксона випадково.

«Б'юїк» проскочив на світлофорі, а Гам, сиплючи прокляттями, змушений був зупинитись.

— Ми загубили їх, — доповів він Бейглерові. — Єдина можливість протиснутись крізь цю навалу машин — увімкнути сирени. Вони поїхали. Ми втратили їх із поля зору.

Не підозрюючи, що за ними слідкують, Чак повернув на наступному перехресті праворуч і зупинився біля готелю «Адлон».

— Давай, лялю. Я почекаю тут.

Мег увійшла до готелю і забрала конверт з будки номер 6. Потім повернулася до машини й поклала конверт у бардачок. Від готелю «Адлон» вони поїхали до готелю «Ексельсіор», і там Мег знову без проблем забрала конверт.

Чак, відчуваючи бурхливу радість, дивився, як Мег поклала черговий конверт до бардачка. Далі пара поїхала до залізничної станції.

— Чорт забирай! — бурмотів Чак до себе. — Це справді, наче корову доїти! Тисяча баксів попереду! Ще три зупинки — і готово!

Патруль шостої машини доповів, що «б'юїк» проїхав повз них у зворотному напрямку. На дорозі було занадто багато машин, тож вони не змогли розвернутись і випустили «б'юїк» із поля зору.

Бейглер подивився на величезну мапу, розгорнуту перед ним на столі. Шпильками він позначив місця, де було помічено «б'юїк», і повідомив патрульним першої і другої машин, що підозрювані можуть рухатись у напрямку до них.

Але Чак їхав до залізничного вокзалу бічним вулицями, тож патрульні машини проґавили його.

На парковці не було вільного місця, тож Чакові довелось намотувати кола довкруг вокзалу. Його це розтривожило. Який-небудь доскіпливий коп міг зупинити машину й запитати, чого він тут кружляє. Він об'їхав вокзал чотири рази, перш ніж Мег вийшла надвір.

Геть мокрий від поту, Чак загальмував.

— Господи! Це тривало до біса довго! — гарикнув він, щойно Мег сіла в автівку й вони поїхали. — Дістала?

— Так, — Мег відкрила бардачок і поклала туди третій конверт.

— Хух! — Чак витер обличчя тильною стороною долоні. — На якусь мить... — та він не наважився говорити далі й тільки силувано посміхнувся. — Півтори тисячі баксів! Тепер у Грейгоунд!

Зрізавши шлях бічною вулицею, він виїхав на приморський бульвар. Патрульний офіцер на бульварі був на сторожі. Помітивши «б'юїк», який повільно їхав серед купи автомобілів, він негайно доповів Бейглерові. Сержант Бейглер передав сигнал другій патрульній машині, але вона безнадійно застрягла в заторах. Водій не міг нічого вдіяти, не увімкнувши сирени. Бейглер, лаючись,

погодився, що цього краще не робити. Його бісило, що бульвар аж кишів водіями-неробами, які хизувалися своїми автівками й собою, витріщаючись на каперські судна і відпочивальників на пляжі.

Мег вийшла з «б'юїка» й рушила до автобусної станції у Грейгоунді.

Будка номер 4 була зайнята.

У ній була молода жінка, ледь за тридцять. Вона належала до того типу жінок, яких Мег ненавиділа та зневажала: заміжня, з дешевою зачіскою, у не надто хорошій сукні, у біжутерії, дібраній із несмаком. Вона, звісно ж, народить дитину й буде невпинно торочити про неї, приховуючи той факт, що дитя її — справжній монстр без жодного натяку на дисципліну, який робить її життя жалюгідним. Та й одружена вона з якомось занудою, котрий говорить тільки про гроші та спорт і до безтями боїться втратити роботу.

Мег спостерігала, як вона говорить, розмахуючи руками, й ненавиділа її... бла...бла...бла. Різкий сміх пробивався крізь засмальцьоване скло дверей. Бла...бла...бла.

Мег втратила терпіння, тож розчахнула дверцята телефонної будки, відпихнула жінку, навпомацки знайшла під телефоном-автоматом конверт, віддерла його, поклала до сумочки.

— Гей! Перепрошую! — крикнула жінка, вирячивши очі.

— Та пішла ти, — відповіла Мег і рушила до виходу, де чекав Чак.

— Проблем не було? — запитав Чак, коли Мег поклала конверт у бардачок.

Дівчина холодно зміряла його поглядом.

— Думаєш, я сиділа би тут, якби вони були?

Чак глибоко вдихнув.

Дві тисячі доларів!

— Та що це з тобою? — розлючено запитав він, щойно машина виїхала на шосе. — Просто скажи, що, в біса, з тобою відбувається?

— Хотіла б я сама це знати. О, якби ж я знала!

Нехай, скоро він спекається її, говорив собі Чак. Вона така ж божевільна, як і той індіанець! Але це не мало значення, доки він був у зв'язці з ними обома. Наступна зупинка — аеропорт! Навіть якщо там немає конверта, в нього вже дві тисячі доларів! Чорт! Та з цим баблом можна так зажити!

Вони прибули до аеропорту, коли стрілки великого годинника у залі очікування показували 12:15.

Чак знайшов вільне місце серед багатьох машин, розставлених рівними рядками на парковці. Затягуючи ручне гальмо, він відчув запах власного поту.

— Ось і приїхали, лялю... Останній захід! Давай... давай, ворущись!

Мег вийшла з автівки й рушила до аеропорту.

Чак озирнувся, чи не було когось поблизу, дістав конверти з бардачка й розрізав їх ножем. Гроші висипались йому на коліна.

Перерахувавши все, він склав наявні банкноти в один конверт, а інші три зіжмакав і кинув на заднє сидіння. Потім поклав набитий ущент конверт до бардачка.

Якщо цей останній конверт виявиться на місці, в нього буде три тисячі сто доларів!

Чорт! Чорт! Чорт!

Він замолотив кулаками по керму.

«Давай же! Давай! — думав він. — Давай, зазомбоване стерво! Виходь, до біса, звідти!»

Потім він уявив ту мить, коли зупиниться на шосе, відкриє бічні дверцята й викине її геть.

Чак уявляв, як вона стоятиме на узбіччі шосе й дивитиметься йому вслід.

Чорт забирай! Це буде така мить!

Лепські був на чергуванні з 11:00. Джейкобі сказав, що поки доповідати нема про що. Конверт все ще був на місці. Детективи на інших позиціях знову змінили одне одного.

— Ми можемо тижнями тут чекати, — понуро констатував Лепські, влаштовуючись на стільці.

— Сходжу за кавою, гаразд? — Джейкобі рушив до дверей.

Раптом із рації прозвучав голос Бейглера. Двоє детективів завмерли, зосереджено слухаючи.

Бейглер повідомив, що чоловіка й жінку, без індіанця, помітили на шляху до аеропорту. На жаль, патрульна машина втратила їх із поля зору.

— Спускайся в залу, Максе, — наказав Лепські, коли Бейглер відключився. — Починається.

Але нагорода за довге очікування з'явилась лише о 12:15. Першим дівчину помітив Джейкобі, Лепські побачив її, коли вона вже цілеспрямовано крокувала до ряду телефонних будок.

Він прискіпливо роздивився підозрювану: висока, хворобливо бліда дівчина з довгим прямим білявим волоссям та відсутнім виразом обличчя. Коли вона рвучко відчинила дверцята будки В, Лепські остаточно переконався, що це саме та, на кого вони чекають.

Він натиснув кнопку зв'язку на рації.

— Схоже, вона на місці! Білявка у білому светрі та синіх джинсах-гіпстерах. Вона зараз у будці. Не оточувати... стежте на відстані! — Лепські вимкнувся.

Сам детектив вийшов із кабінету й поспішно спустився у залу очікування.

Дівчина вже йшла геть, розмахуючи сумкою. За нею стежив Джейкобі.

Лепські стрімголов кинувся до телефонної будки, коли опасистий кремезний чоловік вже відкрив її дверцята.

— Поліція! — гаркнув Лепські своїм фірмовим голосом копа, відштовхнув плечем чоловіка й перевірів телефон-автомат. Конверт зник! Лепські відступив, пропускаючи товстуна, що увесь цей час витріщався на нього, й швидко пішов за Джейкобі.

Це була саме та жінка!

Лепські увімкнув рацію.

— Це вона! Вона виходить! — Він вибіг на вулицю, коли дівчина вже йшла до паркувального майданчика. Лепські схвально кивнув, побачивши, як Джейкобі збочив і рушив до своєї машини. — Вона йде парковкою, Дейве! Їдьте до північного виходу й чекайте. «Б'юїк» 55789. Хапайте їх, щойно вони з'являться біля виїзду. Енді! Перекрий південний вихід. — Вимкнувши рацію, Лепські побіг до машини Джейкобі, заскочив у неї. У Джейкобі рація була увімкненою й передавала інструкції шістьом патрульним машинам, які стояли в оточенні десь за кілометр від аеропорту.

Водії патрульних машин знали, що робити. Автівки були розкидані так, щоб перекривати кожен виїзд із Парадайз-Сіті. Це було їхнє завдання. Три поліцейські машини в аеропорту мали би переслідувати «б'юїк», якщо він поїде назад до міста.

На зв'язок вийшов Дейв Фаррелл.

— Північний вихід, Томе. Вони прямують до міста. Я за ними.

— Поїхали, — сказав Лепські — й Джейкобі завів автівку.

***

Девід Джексон-молодший ліг спати п'яним, п'яним і прокинувся. Цього ранку він мав зустрічати в аеропорту матір, яка прилітала в гості з Нью-Йорка. Він

обождував матір, але як же сильно він хотів, щоб вона не вирішила приїхати до Парадайз-Сіті саме тоді, коли в нього напередодні був гульбан ув «Іспанському готелі». Мама була важливою для нього. Вона була його рятувальною соломинкою, і він часом цінував її. Вона була місточком між Девідом та батьком. Мати постійно та невтомно клопотала за нього, і якби не це, Девіда Джексона-молодшого давно би позбавили спадку. А що його батько мав статок у п'ятнадцять мільйонів доларів, то сама лише думка про втрату спадщини лякала Девіда Джексона-молодшого більше, ніж будь-що з пізніх творів Деймона Раніона.

Тож, прокинувшись по обіді, він виштовхав себе з ліжка, розуміючи: найменше, що зараз слід зробити, — приїхати вчасно в аеропорт і зустріти матір, навіть якщо вона вб'є його на місці. Від похмілля він почувався, ніби перемелений через м'ясорубку. Щойно сівши за кермо спортивного «ягуара», Девід Джексон-молодший зробив добрячий ковток шотландського віскі, пляшку якого завжди тримав у машині. Це бодай трохи полегшило нестерпний головний біль.

Поглянувши на золотий годинник, Девід зрозумів, що має усього п'ятнадцять хвилин, аби домчати до аеропорту, перш ніж літак його мами приземлиться.

Підбадьорений алкоголем, він прийняв цей виклик і помчав униз бульваром до аеропорту на швидкості пілота Формули-1 з навичками малої дитини.

Від трьох зіткнень його автомобіль врятувала лише вправність інших водіїв. Виїхавши з потоку міського транспорту на шосе, Девід втиснув педаль газу в підлогу. Машина рвонулась уперед. Він поглянув на годинник. Була 12:30. Коли їдеш на швидкості 177 кілометрів на годину, відволікатися від дороги нерозумно, а дивитися на годинник — фатально.

Продовгуватий капот «ягуара» врізався у бік запи-
ложеного синього «б'юїка», який зненацька вилетів на
шосе з дороги, що вела до аеропорту.

Сила удару розвернула «б'юїк» упоперек шосе. Третя
машина, не в змозі зупинитися, врізалась у нього й за-
глухла.

«Ягуар» знесло з дороги, він перекинувся, впав на
дах і вибухнув. Девід Джексон-молодший помер ще до
того, як полум'я перетворило його тіло на обвуглений
шмат м'яса.

Чак бачив, як на нього нісся «ягуар», але нічого не міг
вдіяти. Він відчув поштовх удару, а вже наступної миті
уламки вітрового скла полетіли в нього шрапнеллю.

Потім, з якогось дива, дверцята машини розчахнулись
і якась сила вирвала їх геть. Чака викинуло з машини,
і він упав долілиць на дорогу.

Чак так і залишився лежати, із жахом спостерігаючи,
як навколо нього утворюється калюжа крові, усвідомлю-
ючи, що то його власна кров. Навіть зараз, попри біль,
страх та розуміння, що він заживо стікає кров'ю, Чак
не міг думати ні про що інше, окрім грошей з бардачка
«б'юїка». Йому заледве вдалося підвестись. Хлопець чув
приглушені завивання сирен і вигуки голосів. Байдужий
до всього, він, нетвердо ступаючи, дійшов до розбитого
«б'юїка» і потягнувся за грішми.

Річка палаючого бензину з «ягуара» сповзала схи-
лом дороги, наче помаранчево-червона змія, і дісталася
«б'юїка» саме тієї миті, коли закривавлені пальці Чака
намацали конверт у бардачку.

Протікаючий бензобак «б'юїка» вибухнув.

Чака підняло в повітря, одяг на ньому спалахнув,
а його самого кинуло на перевернутий догори колесами
«ягуар».

Полум'я від вибуху вже охопило третю машину, Лепські та Джейкобі силою прокладали собі шлях крізь натовп глядачів, чорний дим приховав мертве тіло Чака. У цей момент смаглява рука міцно вхопила Мег за зап'ясток і висмикнула з полум'я та диму.

Дівчина була в стані шоку.

Їй вдалось уникнути уламків скла, але удар від зіткнення був настільки сильний, що їй здавалось, ніби мозок усередині відірвався від черепної коробки. Мег лише усвідомлювала, що її тягнуть від машини, і могла тільки перебирати ногами. Осліплена, вона тремтіла, відчуючи, як вривається в інших, коли індіанець тягнув її крізь натовп. Люди зиркали на неї, але швидко повертали погляди до палаючої машини.

Коли вибухнув бензобак третьої машини, увесь натовп відсахнувся, і Мег впала на коліна. Вона відчула, як хтось рвучко підняв її на ноги, відчула міцні руки, що тримали її, а потім знепритомніла.

Індіанець, який притримував дівчину, підхопив її тіло і перекинув на плече. Низько схиливши голову, він пробрався крізь натовп. Чорний дим виривався з палаючих машин, приховуючи його фігуру.

Усі, хто помічав дивну пару, були переконані, що індіанець рятує дурненьку дівчину, яка зомліла. Запах смажених тіл, нестримні язики полум'я і густий дим були значно цікавішими за якогось індіанця із брудною гіппі на плечі. Натовп пропустив їх, а потім подався вперед, бо саме починало горіти тіло Чака.

Дейв Фаррелл спостерігав за зіткненням зі своєї поліцейської машини на північному виїзді з аеропорту і повідомив про все Бейглерові.

— У нас тут масштабна автотроца, — доповів він. — Шосе повністю заблоковано. Нам потрібна допомога.

«Б'юїк» 55789 теж причетний. Пожежна бригада з аеропорту вже працює. На шосе довгий затор. Повторюю! Нам потрібна допомога.

У цей час Лепські, а за ним Джейкобі пробилися крізь натовп і дим до палаючого «б'юїка». Двоє детективів побачили язики полум'я навколо Чака, тіло якого лежало згори на півобгорілих колесах перевернутого «ягуара». Спека була такою, що вони не могли підійти до палаючого тіла ближче, ніж на кілька метрів.

Із завиванням сирен приїхала пожежна бригада з аеропорту і почала заливати піною три палаючі машини.

Хвилин через десять Лепські вже доповів Бейглерові. Вислухавши його звіт, Бейглер наказав повертатись в управління, а інших детективів лишити, щоб допомогли розрулити затор.

Індіанець, котрий витягнув Мег із розтрощеного «б'юїка», сидів у високій кабіні своєї п'ятнадцятитонної вантажівки, склавши руки на кермі. Він терпляче очікував, доки поліція врегулює затор і можна буде поїхати геть.

Мег, прихована від сторонніх очей, лежала на підлозі кабіни. Вона все ще була не при тямі, й індіанець, якого звали Манаті, невпевнено поглядав на неї.

Манаті був худорлявим індіанцем із вузькими очима та коротко підстриженим чорним волоссям, схожим на щітку. У свої двадцять сім він був одружений та мав чотирьох дітей. Манаті жив скромно: кермував однією з вантажівок Осіди, возив кошики апельсинів з ринку до аеропорту. Три роки він тяжко працював на фермі державної в'язниці, куди потрапив за розбійний напад. Якби не Осіда, котрий знав, за які ниточки треба смикати, Манаті нізащо не отримав би ліцензії на водіння вантажівки, і вся його сім'я померла би з голоду. Манаті чудово розумів, яку послугу зробив йому Осіда, і був безмежно вдячний. Між індіанцями у порту не було

жодних секретів — більшість з них знали, що Пок Тоголо знайшов прибуткову справу, залякуючи білих багатіїв із «Клубу П'ятдесят». Багато хто теж залюбки учинив би так, якби стало на це мізків, креативності й духу. Той факт, що Пок мав справи з Осідою і був другом Юпітера Люсі, в якого Манаті купував апельсини, автоматично робило його другом Манаті.

Манаті упізнав у «б'юїку», що виїхав із аеропорту, машину Пока. Він чув, що Тоголо працює з двома білими, тож подумав, що водій та дівчина поруч із ним і були тією парою, про яку він чув.

Коли трапилась аварія, вантажівка Манаті була на стоянці. Він закінчив розвантажувати дві сотні кошиків з апельсинами і зробив перерву, щоб викурити сигарету й трохи перепочити. Індіанець вжахнувся, коли побачив, як спалахнула машина Пока. Манаті помітив, як із авто випала дівчина. Він діяв швидко й інстинктивно.

Тепер ця дівчина лежала біля його ніг. Виснажене, безкровне обличчя, заплющені очі.

Манаті почав сумніватися, чи правильно він учинив. Можливо, не слід було втручатись. Можливо, дівчина тяжко поранена. Можливо, їй треба до лікарні.

Взявши дівчину за плечі, він злегка потряс її. Мег розплющила очі. Вона здивовано витріщилася на індіанця. На мить Мег подумала, що чоловік, який схилився над нею, — Пок, але потім зрозуміла, що це незнайомиць. Вона відчула, що напівлежить на підлозі kabіни, й спробувала підвестися. Мег раптом пригадала зіткнення та обличчя Чака, зрешечене уламками скла.

— Ви в порядку, леді? — запитав Манаті. — Вам боляче?

Чи було їй боляче? Мег поворухнулась, та болю не відчула.

— Все гаразд. Що сталось із... ним?

— Думаю, він згорів.

Мег здригнулась і знесилено схилилася на брудне сидіння кабіни. Вона заспокоювала себе, що нарешті вільна і може почати все спочатку. Спочатку... Раптом вона почала тремтіти, хвиля шоку накрила її, і Мег затулила обличчя руками.

Манаті помітив, що машини в заторі почали знову рухатись. Ця затримка і так влетіла йому в копійчину. Він завів двигун.

— Хочете, я відвезу вас до лікарні? — запитав індіанець, занепокоєний, що нею аж трусить.

— Ні.

— Я взяв вашу сумочку, леді. Ви впустили її, коли знепритомніли. Вона там, біля вас.

Мег спробувала стримати тремор.

— Не хвилюйтесь. Я висаджу вас у порту. Влаштовує?

— Так... дякую.

Вантажівка влилась у потік транспорту і проплила повз спітнілого, розпашілого патрульного.

***

— Ми їхали за ними, аж тут цей клятий «ягуар» вискочив, наче чорт із табакерки, і спаскудив усю операцію, — доповідав Лепські.

Террелл слухав. Бейглер теж слухав, сидячи на підвіконні.

— Зрозуміло. Чоловік мертвий, але де ж дівчина? — запитав Террелл.

— Вона була в машині. Я бачив, як вона сідала, — відповів Лепські. — Потім трапилась аварія. Густий дим і весь цей рейвах... Тут навколо товклися людей п'ятсот. Певно, вона якось вислизнула. — Лепські розумів, що йому треба вибачатись, і відтягував цей момент.

— Тож ми повернулись у точку А, — підсумував Бейглер. Голос його звучав пригнічено й покірно.

Террелл задумливо набивав люльку, потім розправив широкі плечі.

— Так. Мені зараз треба поговорити з Гедлі. Треба вдаватися до жорстких заходів. Подивимося, чи погодиться мер запропонувати нагороду. Треба оголосити, що ми розшукуємо Пока Тоголо. Необхідно встановити блок-пости на дорогах і прочесати кожен закуток в індіанському кварталі.

Почувся стук у двері, й до кабінету ввійшов Джек Гатчі з архіву.

Гатчі був високим, кремезним індіанцем, волосся його вже почало сивіти. Він мав густі обвислі вуса та проникливі чорні очі думуючої людини. Він був особою, яку детективи навчилися поважати. Якщо назвати йому прізвище, описати метод проведення операції, то він тільки кивне; і рано чи пізно — Гатчі ніколи не поспішав — повертався із повною відповіддю.

У вихорі останніх подій Террелл зовсім забув про нього, тепер же, побачивши Джека Гатчі, він заспокоївся, як заспокоюється пацієнт, коли з'являється компетентний лікар.

— Щось знайшов?

— Я перевіряв усі звіти. Вибачте, що я так довго, але їх там було чимало. Один звіт не збігається. У Юпітера Люсі немає двоюрідного брата.

— Хто такий Юпітер Люсі?

— Індіанець. Має прибутковий бізнес: експортує апельсини і володіє торговою точкою у порту, — пояснив Гатчі. — Він один із великих людей у порту... обачний, хитрий чолові'яга. Прокручує багато незаконних справ, але завжди тримається осторонь серйозних проблем. Коли Лоусон і Додж перевіряли індіанців у порту й дійшли до його ятки, Люсі був із іншим чоловіком. Їм Люсі сказав,

що це його двоюрідний брат — Джо Люсі. У Люсі є брати й сестри, але тільки рідні.

Почувши це, Лепські раптом пригадав, що сказала йому дружина, якій це повідомила стара п'яничка Мегітабель Бессінджер: «Вам треба шукати цього чоловіка серед апельсинів».

А ще раніше стара ворожка побачила у своїй кришталевій кулі, що чоловік, якого вони шукають, — індіанець. І це теж справдилось! Тепер же...

Лепські подався вперед, не зводячи погляду з Гатчі.

— Цей хлопець торгує апельсинами?

Здавлені нотки в його голосі змусили Террелла і Бейглера разом озирнутись.

— У нього нічогенький бізнес на торгівлі апельсинами.

Лепські різко втягнув повітря носом.

— Це він! Я... — детектив затнувся на півслові. Від однієї лиш думки про те, як відреагують Террелл і Бейглер, коли він розповість, що дружина радилась із віщункою, його вкрив липкий піт.

— Щось згадав, Томе? — нетерпляче запитав Бейглер.

— У мене просто чуйка, — викрутився Лепські, присоромлено пойорзавши на стільці. — Я...

Але Террелл та Бейглер вже знов уважно слухали Гатчі. Чуйка їх не цікавила, їм потрібні були факти.

— Гаразд, якщо в Люсі немає двоюрідних братів... ми перевіримо його, — Террелл повернувся до Лепські. — Піди до ятки Люсі й поговори з цим хлопцем, якого він видає за двоюрідного брата.

Лепські тепер був певен, що цей чоловік і був Пок Тоголо. Та стара п'яниця, певно, вже вихлебтала його віскі, але перше її передбачення було точним, тож у правдивості другого він уже й не сумнівався.

— Начальнику... я вважаю, цей чоловік — Тоголо, — сказав Лепські, розпрямивши спину і дивлячись просто

в очі Терреллові. — Я перевірю його, гаразд. Але що це дасть? Я не знаю Тоголо. Ніколи його не бачив. Ніхто з нас його не бачив. А я ж можу навіть спіймати кулю. Добре, якщо це виявиться якийсь шмаркач, щойно з в'язниці, за яким наглядає Люсі, але, якщо це Тоголо, я можу наразитись на неприємності та ще й зірвати всю операцію.

— Він має рацію, — стиха погодився Гатчі. — Якщо це Тоголо — неприємностей не уникнути.

Террелл кивнув. Із того, як раптово начальник поліції насупився, троє детективів одразу зрозуміли: зараз він картає себе, що сам не подумав про таку ймовірність.

— Так.

Террелл надовго замислився, а потім потягнувся до телефону.

— Чарлі... а спробуй дістати мені містера Родні Бразенштайна. Так... Бразенштайн. Пошукай у «Клубі П'ятдесят».

Недовге очікування — і Бразенштайн з'явився на лінії.

— Родні... можна попросити тебе про послугу? Можеш трохи попрацювати для мене поліцейським? — запитав Террелл.

— Заради всього святого! — засміявся Бразенштайн. — Попрацювати поліцейським! Що ти маєш на увазі? Ти про що взагалі?

Террелл пояснив.

— Звісно, — голос Бразенштайна став серйозним. — Я упізнаю Пока Тоголо будь-де. То що треба робити?

— Я зараз відправлю до тебе своїх людей, — сказав Террелл. — Вони покажуть тобі ятку індіанця Люсі. Я хочу, щоб ти просто пройшов повз і перевірів, чи не помітиш десь Тоголо. Будь обережним. Він не повинен запідозрити, що ти впізнав його.

— Зрозумів. Це буде просто прогулянка біля моря! Гарзд, Френку, відправляй своїх хлопців. Я чекатиму.

— Він зробить це, — повідомив Террелл, поклавши слухавку. — Джеку, їдь у «Клуб П'ятдесят» і відвези Бразенштайна до порту. Покажи йому, де розташована ятка Люсі, але сам не висовуйся. Мені не треба пояснювати тобі, що робити. — Потім він розвернувся до Лепські. — Їдь із ним, прикриєш Бразенштайна. Доки ви приїдете туди, я перекрию увесь порт. Ворушіться!

Коли Лепські та Гатчі пішли, Террелл подивився на Бейглера.

— Це може бути ризиковано, у порту завжди купа народу. Якщо це Тоголо, він може влаштувати бійню. Нам відомо, що в нього є зброя. — Террелл відкрив шухляду столу, довго щось шукав, аж доки не дістав велику мапу порту. Десь із хвилину він просто вивчав її, а потім почав ставити олівцем відмітки. — Перекрийте всі вулиці, які я позначив, Джо. Якщо це Тоголо, ми зловимо його — живого чи мертвого.

Бейглер кивнув, узяв мапу і повернувся до свого робочого столу. Увімкнувши рацію, він заходився віддавати накази своїм людям, утворюючи з них широке напівколо, що мало оточити і перекрити порт.

***

Родні Бразенштайн вийшов із поліцейської машини у супроводі Лепські та Джека Гатчі.

— Гарзд, хлопці, — заговорив Бразенштайн, який, здавалось, цілком контролював операцію, — просто покажіть мені, де на вашу думку цей індіанець, і лишіть це мені. Я знаю, що потрібно вашому начальству. Якщо це Тоголо, я витягну хустку й зроблю вигляд, ніби втираю чоло.

Лепські ненавидів багатьох людей і серед них були корпоративні юристи, які володіли «роллс-ройсом» і жили у будинку з десятьма спальнями.

Лепські реагував на Бразенштайна, наче бик на кориді на червоний плащ матадора:

— Втрете своє... що? — перепитав детектив.

Бразенштайн зміряв поглядом виснаженого детектива і помітив ворожість у його суворох блакитних очах.

— Чоло... лоб... верхню частину обличчя, — саркастично відповів Бразенштайн. — Ось так. — Він дістав бездоганно білу хустку й приклав її до чола. — Зрозуміли?

Тепер Лепські ненавидів його ще більше.

— Так, — він озирнувся на Гатчі, який спостерігав за цією сценою із зацікавленням, хоча обличчя його не виражало жодних емоцій. — Я піду вперед, Джеку. Дев'ятнадцята ятка праворуч?

— Саме так.

Лепські злився із натовпом. Він просувався ринком, рахуючи ятки. Біля дев'ятнадцятої білий чоловік розмовляв із товстим індіанцем, а поруч стояв молодий семінол. Минаючи ятку, Лепські уважно роздивився молодика, натренована поліцейська пам'ять закарбувала риси його зовнішності та одяг. Це цілком міг бути Пок Тоголо, але треба було зачекати, доки його впізнає Бразенштайн.

Давши Лепські достатньо часу, щоби зникнути, Гатчі повів Бразенштайна вздовж порту. Вони маневрували серед натовпу, і за кількасот метрів Гатчі зупинився.

Бразенштайн кивнув, погляд його застиг на швартовій тумбі, за якою починався ринок. Зненацька Родні охопили сумніви. Він почав запитувати себе, що робить він тут, під палючим сонцем, виконуючи роботу поліції? До біса все це! Крім того, він же один із найуспішніших... — що він собі тільки думав? — ... він найуспішніший корпоративний адвокат у місті, й дозволив умовити себе на упізнання божевільного індіанця! Так можна і смерть свою спізнати!

Гатчі добре знав, які ознаки має страх, тож помітивши, що Бразенштайн раптом зблід і завагався, він тихо сказав:

— Ринок починається просто перед вами, сер.

Бразенштайн відчув, як його заливає холодний піт:

— Бачу... бачу... не сліпий!

— Добре, сер. Лепські вас прикриє. Лепські — найкращий стрілець у поліції, сер.

Гатчі сподівався, що білий чоловік заспокоється, коли почує, що його захищають, однак це подіяло інакше. Сама лише згадка про захист поліції збільшила страх Бразенштайна.

Тож вони думають, що може виникнути стрілянина! Боже милостивий! Бразенштайн був за крок від того, щоб скасувати операцію, та помітив виклик у спокійних чорних очах старого індіанця. Родні опанував себе. Він не міг дозволити, щоб якийсь індіанець бачив, наскільки він наляканий.

— Гаразд, — поспішно погодився він. — Я пішов, — і рушив у бік ринку.

Щоб пробратись крізь натовп, доводилося докладати зусиль. Гамір, вигуки торгівців і голоси туристів лише посилювали його напругу. А ось і швартова тумба.

Одразу за нею розкинувся ряд торгових яток. Бразенштайн зупинився, серце його шалено калатало. Він почувався надто наляканим, щоби бодай глянути на ятки. Натомість він одвернувся й почав вдивлятися у маслянисті плями на воді.

Лепські, який увесь час спостерігав за ним, застогнав. Невже цей тютій хоче вийти з гри? — запитував він сам у себе.

Детектив Лепські стояв у тіні склепінчастого входу до найкращого рибного ресторану в порту. Запах смаженої риби пробудив у ньому відчуття голоду. Він пригадав,

що за останні п'ятдесят годин так ні разу повноцінно й не пообідав.

Він ледь примусив себе зосередитися на Бразенштайнові. Та що з цим недоумком? Він поводитьсь, наче актор-аматор, що вперше опинився перед камерою.

Лепські бачив, як Бразенштайн озирнувся й окинув поглядом фруктові ятки, як він завмер із широко розплющеними очима, дістав хустку і промокнув чоло.

Це була найбездарніша вистава, яку Лепські коли-небудь бачив. Вона була настільки награна, що привернула увагу всіх туристів, які відреагували так, як відреагував би натовп, коли хтось раптом почав би витріщатись у пусте небо — майже одночасно сотні облич розвернулись до Бразенштайна.

Лепські вилаявся собі під носа.

Пок Тоголо стояв, спершись на кошик апельсинів. Юпітер Люсі торгувавсь із закупником фруктів з «Іспанського готелю» щодо постачання восьми кошиків апельсинів щодня. Торги стали переростати в суперечку. Але Пока це не турбувало. Він раз по раз поглядав на дешевенький годинник на зап'ястку. До цього часу Чак уже мав би зібрати всі конверти.

Але чи можна довіряти Чакові?

П'ять конвертів — дві тисячі п'ятсот доларів!

Думаючи про Чака, Пок підняв апельсин і розчавив його.

Ідея Пока була геніальною, та через колір шкіри він змушений був використати Чака і ту дівчину. Індіанець розумів, щойно ці двоє будуть із ним у справі, прибуток опиниться у небезпеці.

Він пригадав, як чекав у кімнаті на Чака з грошима. Те, як хлопець застиг у дверях, раптовий вираз страху і шоку на його обличчі були попередженням для Пока, що Чак може зрадити його.

Із такою купою грошей Чакові нічого не варто поїхати геть із міста.

Роздуми ятрили Пока, доки він не відчув апельсиновий сік, що стікав зап'ястком. Викинувши те, що лишилось від фрукта, індіанець обтер руки об джинси.

Люсі й закупник фруктів вже дійшли згоди. Тепер вони обоє посміхались, тиснучи одне одному руки.

Пок поглянув на брудні хвилі, що хлюпались довкола порту.

Плями мастила розпливалися на воді веселковими колихливими кольорами. Зненацька Пок помітив Бразенштайна.

Пок одразу впізнав товстуватого, симпатичного чоловіка. Коли Тоголо працював барменом у «Клубі П'ятдесят», він терпляче зносив зарозумілість цього товстосума і його поблажливе ставлення до індіанців. Багатій завжди був увічливим до Пока, й індіанця це дратувало навіть більше, ніж хамство від інших членів клубу. Не раз він чув, як Бразенштайн говорив багато кому із завсідників, що «зрештою, не білі — теж люди».

Пок пам'ятав лункий голос Бразенштайна, коли той сперечався із Джеферсоном Лейсі, який відкрито зневажав кольорових.

— Ти маєш визнати, вони працьовиті й старанні. Як би клуб вижив без них? Вони мені подобаються — приємні люди. То й що? Слухай, Джефе, це дурний аргумент, якщо можна так сказати. Зробити їх членами клубу? Але ж ми не хочемо, щоб потім до нас ще й негри приєднались...

З прихованою ненавистю Пок дивився на нервові корчі Бразенштайна.

Сім'я Тоголо була католиками. До того, як Пок покинув отчий дім, він завжди ходив із батьком на недільну службу.

Мерехтливі свічки в церкві вселяли благоговіння. У їх притлумленому світлі, опустившись на коліна, Пок

удавав, що молиться, а сам нишком спостерігав крізь плетиво пальців за батьком, який стояв тут-таки поруч навколішках. Спокій на обличчі старого, коли той дивився на вітвар, сповнював Пока відчаєм. Це був спокій, якого йому ніколи не спізнати.

Він пригадав фразу з короткої натхненної промови священника: І поцілував його тоді Юда; і цей поцілунок став символом зради на всі часи.

Пок помітив спрямований на нього погляд Бразенштайна; стало зрозуміло, що його впізнали. Родні Бразенштайн дістав хустку і витер нею чоло, то ось воно що, він зраджує Пока просто зараз.

Думки Пока вибухнули білим спалахом, наче вуличний ліхтар.

Він швидко роззирнувся, наче дикий звір, який відчуває небезпеку. Пок інстинктивно розумів, що десь у натовпі зачайлися поліцейські й чекають умовного сигналу.

Юпітер Люсі записував щось до книги замовлень. Задоволений угодою покупець фруктів ішов геть.

Лепські побачив Бразенштайна, який розмахував своєю хусткою. Тож цей індіанець — Тоголо! Детектив увімкнув рацію.

Тієї ж миті Пок ковзнув рукою під прилавок, і його смагляві пальці обхопили дуло пістолета 38 калібру. Тонкі губи піднялись, відкриваючи зуби в дикунським оскалі.

Побачивши божевільний вираз на обличчі Пока, Юпітер Люсі з переляку впустив свій записник і заховався подалі. Лепські доповідав у рацію:

— Бразенштайн упізнав Тоголо. Починаємо операцію.

Бразенштайн зробив усе, про що просив Террелл, тож почав потроху йти геть. Він усе ще тремтів зі страху. «Тепер це справа поліції», — заспокоював себе Родні. Вдруге він цього нізащо не повторить. Бразенштайн не зупинявся, пробираючись крізь натовп, і мріяв, як ще тижнями зможе отримувати зиск від цієї історії. Він

уявив реакцію друзів, коли він у найменших подробицях розповідатиме, як допоміг спіймати Карателя.

І от, коли він уже зовсім заспокоївся, поринувши у самовдоволені мріяння, куля 38 калібру влучила йому просто в потилицю.

***

Лепські уважно слухав інструкції Террелла по рації і на коротку мить відволікся від Бразенштайна. Аж раптом він почув постріл і побачив, як падає Бразенштайн, очі його швидко метнулись до того місця, де стояв Тоголо, але індіанця там вже не було.

Лепські ніяк не міг вирішити, що робити далі. Він розривався між двома варіантами: доповісти про все, що сталося, чи побігти за Тоголо?

Цього секундного вагання виявилось досить, щоб індіанці, які торгували фруктами й мимоволі стали очевидцями вбивства, здійняли переполох, і Пок зміг вислизнути непоміченим.

Наступної миті паніка охопила порт: тиснява й леммент індіанців, які, очевидно, налякавшись, бігали взад і вперед, створюючи ще більше паніки.

Лепські розумів, що гнатись за Тоголо абсолютно безнадійно, навіть попри те, що він знав, у який бік дременув індіанець. Рухомий людський бар'єр між ним та яткою Люсі тепер було не подолати. Двоє індіанців, удаючи паніку, перекинули прилавки конкурента, і помаранчеві хвилі апельсинів покотилися Лепські до ніг.

Він увімкнув рацію і доповів про все, що сталося. В управлінні Террелл і Бейглер уважно слухали розповідь Лепські.

Двоє чоловіків перекинулися поглядами.

Сержант Бейглер ще ніколи не бачив свого начальника наляканим, але тепер, дивлячись на його пополотніле обличчя і на шок в очах, Бейглер зрозумів: навіть цьому кремезному незламному чоловікові відомо, що таке страх.

— Порт перекрили, Джо? — запитав Террелл, зводячись на ноги.

Бейглер теж підвівся.

— Перекрили.

— Тоді поїдемо у порт й викуримо Тоголо звідти, — сказав Террелл. Він відкрив шухляду письмового столу, дістав поліцейський «кольт» 38 калібру і пояс із кобурою. Захопив піджак, щоб приховати зброю.

— Слухайте, начальнику, — занепокоєно почав Бейглер. — Я піду. Хтось має лишитися тут. Будуть дзвонити... і...

Террелл уважно подивився на колегу.

— Цією операцією керую я, — тихо заперечив він. — Ти лишаєшся тут. Я відправив свого друга на смерть. Це вже особисте, — після цих слів він вийшов із офісу.

Бейглер повагався, а потім зв'язався по рації з Лепські.

— Томе, до вас їде начальник. Він надумав, що відповідальний за смерть Бразенштайна. У такому настрої він може кинутись під кулю. Зрозумів, до чого я?

— Зрозумів, — коротко відповів Лепські й вимкнувся.

***

Коли Бразенштайн упав, Пок відчув, як тілом розлилася хвиля зловісного задоволення. Тепер настав час ховатися. Вже натискаючи на спусковий гачок, вирішив, що робитиме далі.

Вистріливши, Пок прихилився, відштовхнув із дороги Юпітера Люсі й прожогом кинувся до крамнички вживаних товарів, метри за чотири від фруктової ятки.

Крамничкою цією керував вісімдесятирічний індіанець, який продавав усе, — від луків та стріл до разків намиста та крокодилячої шкіри. Він був одним із зв'язкових Осіди. Саме на гроші Осіди купувались усі вживані предмети для крамнички. Старий був однією з багатьох пар очей, які інформували Осіду про все, що відбувалось у порту.

Цього старого індіанця звали Мікко. Коли пролунав постріл, він сидів на ганку своєї малесенької крамнички, нанизуючи скляні намистини на нитку.

Пок промчав повз нього і шугонув у темряву крамнички. Мікко опустив довгу голку в коробку, повну намистин, і нанизав іще вісім кульок, які мали опинитися на нитці.

Він знав, що за кілька хвилин у порту аж кишітиме від поліції. Він бачив убивство. Це був дурний, поганий вчинок, але його скоїв індіанець. Мікко знав, чим займається Пок. Коли він уперше почув про справу, яку вигадав Тоголо, був глибоко вражений і навіть схвально до цього поставився. Тепер стало очевидним, що насправді Пок був дуже хворим, і це починало тривожити Мікко. Та все ж цей хлопчина лишався індіанцем.

Мікко був близьким другом батька Пока. Йому стало шкода старого, бо той був надто чесним. Він знав, як страждатиме старий Тоголо, коли дізнається про все, що сталось. Рано чи пізно Пока спіймають. Цього не уникнути. Але все ж індіанці повинні захищати одне одного. Коли поліція прийде до його крамнички, а Мікко був переконаний, що це станеться, він вибалушить очі, зробить ідіотський вираз обличчя і вдаватиме з себе глухого. Зрештою, йому вже було вісімдесят. Від індіанців у такому віці тільки й очікують, що вони вже недоумкуваті та глухі.

Пок швидко пройшов до задніх дверей крамнички, які вели на горішній поверх, відчинив їх — і раптом відчув себе дуже впевнено.

Порт був усіяний лабіринтами для відступу. Були дахи, підвали, маленькі смердючі кімнатки, темні сходи, ще менші кімнатки, інші дахи, провулки, цегляні стіни, що вели до інших провулків, пожежні виходи до ще більшої кількості дахів, низьких дашків, слухові вікна у коридори з безліччю дверей, за якими ховалися кімнатки не більші за сервант. У них жили індіанці, коли поверталися з роботи у порту.

Усе це було добре відомо Покові. Кілька місяців тому інстинкт виживання змусив його розвідати усе в порту. До цього завдання він підійшов як людина, що планує далеку непросту подорож, — узяв мапу, прорахував усі відстані, прокладаючи найкращий маршрут.

Індіанці ніколи ні про що не питали. Декого дивувало, що Пок так ретельно вивчав їхні будинки, підіймався на дахи, бігав смердючими провулками, але вони не втручались. Можливо, хлопчина просто божевільний. Зрештою, від такого життя неважко збожеволіти... Тож чого перейматись?

А тепер Пок відзначив, що його інстинкт самозбереження винагородився сповна.

Тоголо був переконаний: у поліції вже знають, що він і є Каратель. Вони якось пронюхали, що Пок працює з Юпітером Люсі. Та перш ніж арештувати його, треба було, щоб хтось упізнав Пока. Тож поліцейські намовили Бразенштайна зрадити його.

Крізь скляний люк Пок проліз на дах. Він радів, що вбив іще одного багатія з «Клубу П'ятдесят».

Індіанець затримався під гарячими променями сонця і спробував спокійно подумати. Думки плутались, наче він заблукав у лабіринті, — куди йому повернути — праворуч, ліворуч чи піти прямо?

Постоявши, він вирішив, що слід піти до Осіди. Чак із грошима вже мав бути там. Він отримає дві тисячі п'ятсот доларів і поїде з міста. За тисячу доларів можна підкупити головного бармена у готелі «Панама» в Маямі й отримати місце другого бармена. Там на одних лише чайових можна заробити двісті доларів за тиждень. Тамтешній бармен вже пообіцяв йому роботу, якщо тільки Пок заплатить тисячу доларів.

Пок ще не усвідомив, що на нього полює кожен поліцейський у Флориді. Він уявляв, що, поїхавши із Пардайз-Сіті, буде в безпеці.

Індіанець обережно наблизився до краю даху й поглянув униз на гамірний порт. Усе, що відбувалось унизу, нагадувало розтривожений мурашник. Голосіння жінок. Товкотнеча. Вереск сирен «швидко!». Поліцейські, що пітніли й лаялись на всі застави, намагаючись стримати натовп. Навколо мертвого тіла Бразенштайна розіслався килим із сотень апельсинів, люди наступали на них, ковзалися.

Пок помітив чоловіка, який лишався осторонь цієї штовханини, й упізнав Джека Гатчі. Ось він і був реальною загрозою для Тоголо. Цей коп був індіанцем. Він орієнтувався у порту так само добре, як і Пок.

На коротку мить Пок завагався, а потім клітини у мозку знову вибухнули яскравим спалахом.

Він підняв зброю, націлився Гатчі в голову й спустив курок.

***

— Джеку, розберись із цим рейвахом, — наказав Лепські. — Я... — але далі доказати він не встиг.

Гатчі похитнувся, цівка крові з'явилась на його сивій скроні. Кремезний чолов'яга повалився долі, а тоді Лепські почув постріл.

Швидко роззирнувшись, він помітив рух на даху однієї з багатьох маленьких крамничок уздовж лінії берега. Він блискавично вихопив зброю. Націлився і вистрілив у той невловимий рух.

Крізь натовп до Лепські протиснувся Енді Шилдс.

— Він там, нагорі! — прокричав Лепські. — За ним!

Дейв Фаррелл пробився крізь натовп, і Лепські кивнув йому в бік Гатчі, який ще рухався.

— Потурбуйся про нього, Дейве, — крикнув Лепські й побіг за Шилдсом у бік крамнички Мікко. Але він не пройшов і десяти кроків, прокладаючи шлях серед юрми, як наступив на апельсин і впав так, що ледь подих не відібрало. Шилдс намагався притримати Лепські, але поїхав на іншому апельсині й гепнувся просто на Лепські у ту саму мить, як той, лаючись, намагався звестись на ноги.

Лепські майже поцілив.

Куля просвистіла над головою Пока й відколола шмат цементу з димаря; дрібні уламки від нього полетіли просто на індіанця, який встиг пригнутись од пострілу. Друзки цементу таки зачепили його, і під лівим оком виступила кров.

Низько схилившись, Пок перебіг дахом, притискаючи до закривавленого обличчя хустку. Він швидко спустився залізною пожежною драбиною, опинившись у вузькому смердючому провулку, на мить зупинився, зібрався з думками й побіг праворуч. Плавними котячими рухами він перемахнув через цегляну перегородку й приземлився в іншому провулку, знову звірив свої орієнтири і побіг ліворуч. У кінці провулка виднілись відкриті двері. Все ще притискаючи до обличчя закривавлену хустину, Пок увійшов досередини і кинувся вгору крутими вузькими сходами. На сходовому майданчику вгорі маленька індіанка гралась із лялькою. Пок зупинився, уважно придивився до неї і пройшов повз. Зброя в його руці та закривавлена хустка викликали у дівчинки німотний жах.

У далекому кінці коридору Пок побачив двері. Він штовхнув їх і знов опинився у променях сонця. Низько зігнувшись, перебіг пласким дахом, зупинився біля слухового вікна, виштовхнув скляний люк, а потім, лишивши на рамі криваві відбитки пальців, прослизнув донизу, в темряву.

Пок безшумно збіг крутими сходами, відчинив двері, за якими починався ще один провулок. Він переліз через огорожу й важко приземлився у дворі, в якому на перевернутому ящику сиділа товстезна індіанка й патрала курку. Якусь мить вони просто дивились одне на одного, а тоді жінка опустила очі й продовжила свою роботу. Пок минув її та увійшов до халупи, яку ця товста жінка називала своїм домом.

Звідти він вийшов у ще один провулок, переліз через іще одну огорожу і врешті дістався чорного входу до прибуткового дому Осіди.

Поріз на обличчі вже не кровоточив, і Пок сховав закривавлену хустку до кишені. Він зупинивсь у коридорі, прислухався, потім рушив уперед й обережно відчинив двері, що, як він знав, вели до вітальні Осіди.

Осіда сидів у зламаному кріслі, склавши руки на товстих колінах. Він говорив із Манаті, котрій щойно ввійшов.

Покові знадобилось трохи часу, щоб упізнати Манаті у напівтемряві кімнати. Спритним рухом Пок заховав револьвер у задню кишеню джинсів.

Він увійшов до кімнати, зачинивши за собою двері.

Осіда відкинувся у кріслі. На товстому обличчі не було звичної посмішки, тільки хитро мружились очі.

— Погані в тебе справи, Поку, — заговорив він. — Манаті розповідь.

Манаті коротко оповів, що трапилося в аеропорту. Пок уважно слухав, очі його горіли вогнем.

— Білий чоловік мертвий?

Манаті кивнув.

— Машина?

— Згоріла.

— А дівчина?

— Я підвіз її до порту. Вона пішла геть.

Пок стояв, не рухаючись, єдине, що його хвилювало в цій історії, — гроші. Вони згоріли разом із машиною? Чи їх забрала дівчина? Зловісна хвиля гніву прокотилася його тілом.

Пок тицьнув великим пальцем у бік дверей.

— Забирайся!

Манаті озирнувся на Осіду, той кивнув. Водій швидко вийшов із кімнати.

Запала довга мовчанка, Осіда спокійно заговорив:

— Тобі треба тікати, Поку. Мені шкода, що все закінчилось саме так. Це була хороша ідея. З цією аварією тобі просто не поталанило.

Пок дивився в очі товстому індіанцеві й промовив:

— Мені потрібні гроші. Мені потрібна тисяча доларів.

Осіда здригнувся. Вигляд Пока, вираз його обличчя і блиск очей говорили, що ситуація небезпечна.

Осіда згадав про револьвер, який завжди тримав у верхній шухляді письмового столу. Зараз він сидів за чотири метри від столу, в якому тримав автоматичний «кольт» 45 калібру. Цей пістолет він колись перекупив у одного армійського сержанта, та був переконаний, що ніколи його не використає. Осіда завжди любив зброю. Він частенько прочищав та змащував цей пістолет. Тепер, дивлячись на обличчя Пока, він розумів, що пістолет, — якщо тільки вийде дотягнутись до нього, — може врятувати йому життя, яке так раптово опинилось у небезпеці. Та, сидячи у зламаному кріслі, Осіда втямив, що Пок уб'є його, перш ніж він дістане зброю. «Треба блефувати», — вирішив він.

— Якби в мене було стільки грошей, вони стали би твоїми, — почав Осіда. — Твій батько — мій хороший приятель. Я б радо віддав тобі гроші.

— Плювати на батька! Давай гроші, — відповів Пок. Його рука шугнула за спину й з'явилась знову, тримаючи пістолет.

Осіда кивнув. Він повільно підвівся й підійшов до столу. Він уже потягнувся до шухляди, де лежала зброя, його глусте тіло приховувало всі рухи, та в ту ж мить він відчув, як дуло Покового пістолета вп'ялось йому в спину, і зрозумів, що це кінець. Рука Осіди опустилася від верхньої шухляди до другої, яку він і відкрив. У цій шухляді зберігалась готівка.

— Ось... це все, що маю. Бери собі.

Пок відсунув Осіду вбік, вихопив товстий пакунок доларових купюр. Закинувши гроші за пазуху, він швидко рушив до дверей.

Осіда досі відчував небезпеку, тож стояв не рухаючись.

— Не забувай, Поку, твій батько і я — добрі приятелі, — тремтячим голосом промовив Осіда.

— Відкрій горішню шухляду, — наказав Пок. — Ну ж бо... відкривай!

Вони довго дивились одне на одного, в очах Пока Осіда не бачив нічого, окрім злості. Серце нестримно калатало, коли він відкривав шухляду.

На купі замащеного мастилом промокального паперу Пок побачив пістолет.

— Добрі приятелі? — запитав Пок і натиснув на курок своєї зброї. Відлуння пострілу прокотилось усім будинком і вилюпнулось на вулицю.

Осіда повалився долі, Пок зробив крок до столу, дістав «кольт» 45 калібру, викинув свій пістолет, у якому вже закінчились набої, і вибіг із кімнати.

Детектив Алек Горн патрулював цю частину порту і, щойно зачувши постріл, миттю опинився біля чорного виходу з будинку Осіди в кінці провулку. Саме тієї миті у дверях з'явився Пок.

На дрібку секунди Горн завагався, не певний, чи цей індіанець і був Поком Тоголо. Та щойно помітивши у руці хлопця пістолет, детектив миттю вихопив власну зброю.

Пок випередив його саме на ту дрібку секунди. Куля Пока влучила Горнові у плече, й полісмен упав долі.

Куля Горна зачепила ліву руку Пока.

Індіанець крутнувся на місці й наосліп побіг униз провулком. Біль у руці заважав йому зібратись з думками. Це вперше він так живо відчув, що на нього полюють, і паніка охопила втікача. Добігши до порошнявого двоповерхового будинку в кінці провулка, Пок рвучко відчинив двері й увалився в темний коридор. Єдине, про що він думав, — де сховатись. Перед ним, ніби нізвідки, з'явилися сходи. Пок піднявся ними, перестрибуючи по два приступці за раз, і зупинився на сходовому майданчику. Праворуч були одні-єдині двері, але жодного слухового вікна. Він зрозумів, що загнав себе у пастку.

Двері повільно прочинились. Пок звів пістолет.

На сходовий майданчик вийшла молода індіанка. Це була висока, струнка дівчина, обличчя побите віспою, заплетене волосся укладене навколо голови. Вона застигла, щойно помітила Пока.

Пок наставив на неї зброю.

Так вони й дивились одне на одного. Кров капала з пальців Пока, й на підлозі вже утворилась ціла калюжа.

— Допоможи з цим! — Пок указав на поранену руку й знову пригрозив дівчині пістолетом.

Вона налякано кивнула. Молода індіанка рушила назад до кімнати й кивком покликала Пока слідувати за нею.

Коли Пок наказав Манаті забиратись, той, непокоячись за свого боса, відійшов не далі, як до комірки у будинку Осіди. Почувши постріл, він зрозумів, що його побоювання справдились. Він бачив Пока, який вибіг із будинку, і тільки тоді наважився увійти до вітальні, де знайшов розпластане на долівці огрядне тіло. Манаті затремтів від жаху, розвернувся і кинувся коридором до чорного виходу. Він почув два постріли — це Пок і Горн вистрілили одне в одного.

Манаті обережно визирнув надвір. Він побачив, як Пок дременує униз провулком і заскочив до останнього будинку в його кінці.

Лише згодом Манаті помітив пораненого детектива, який намагався сісти.

Якби Пок не вбив Осіду, Манаті ніколи б навіть не подумав зрадити його. Але, застреливши Осіду, Пок жорстоко розірвав пуповину, яка поєднувала його з індіанським братством і гарантувала захист.

Манаті наблизився до детектива, який лежав на землі, аж тут з'явилися Лепські та Енді Шилд.

Лепські рвучко вдарив по револьверу Шилдса, опускаючи його.

— Це не він! — посунувши Манаті, Лепські опустився на коліна поруч Горна, який уже сидів, кривлячись від болю. — Тебе сильно поранено?

Горн похитав головою.

— Він побіг туди.

Лепські поглянув у бік глухого кута, яким закінчувався провулок.

— Лишайся з ним, Енді! Викличи по рації підмогу! Він, певно, переліз через котрусь із огорож.

— Сер! — Манаті стояв, притиснувшись спиною до стіни будинку. — Він в останньому домі, в кінці про-

вулка. Звідти немає іншого виходу. Я знаю цей будинок. Там живе Мані — онучка Осіди.

Лепські придивився до індіанця, прикидаючи, чи слід йому довіряти. Він знав, що всі індіанці в порту були вірні одне одному. Це міг бути хитрий трюк, щоб дати Покові час утекти.

— Він убив мого боса, сер, — сказав Манаті, ніби прочитавши думки Лепські. — Він божевільний. Його треба спіймати. Він там!

— Ви певні, що там немає іншого виходу?

Манаті кивнув.

До них підбігли ще двоє офіцерів.

— Ви, двоє, подбайте про Алека, — наказав їм Лепські. — Ходімо, Енді, давай зловимо його!

Зі зброєю наготові двоє детективів побігли провулком і зупинились біля відчинених дверей будинку. Першим увійшов Лепські, Шилдс прикривав його.

На підлозі Лепські помітив плями крові, що вели нагору вузькими сходами.

Він зробив кілька кроків назад й увімкнув рацію.

Террелл вийшов на зв'язок.

Лепські доповів про все, що сталось, і пояснив, де перебуває.

— Ми загнали його у пастку, начальнику, — закінчив Лепські. — Ми з Енді підійдемося нагору і схопимо негідника.

— Він точно не може звідти вибратись? — запитав Террелл.

— Ні... це глухий кут.

— Не випускайте його, Томе. Він мій.

Лепські насупився. Він пам'ятав пересторогу Бейглера тримати Террелла подалі від цієї заворухи.

— Гаразд, начальнику, — Лепські вимкнув зв'язок. Він довго вагався, тоді озирнувся на Шилдса. — Давай схопимо цього сучого сина.

Тихо ступаючи, детективи рушили вгору сходами.

Індіанка Мані закінчила бинтувати Покові руку. Доки вона працювала, він сидів на ліжку, обдивляючись малесеньку задушливу кімнатку. Двері до кімнати лишилися відчиненими. Над ліжком висіло велике розп'яття. Пок розглядав його, але, відчувши гострий біль провини, відвів погляд. Розп'яття нагадувало йому про батька і повертало спогади про те, як вони обоє схилили коліна перед вітварем, як пахнуло у церкві ладаном, як мерехтіли свічки, який спокій був на батьковому обличчі.

— Ти Пок Тоголо, син доброго приятеля мого дідуся, — сказала Мані, закінчивши бинтувати Пока. — Будь ласка, піди до мого дідуся, і він допоможе тобі втекти. Він ніколи й нікому не відмовляє у допомозі.

— Твій дідусь?.. — Пок виструнчився, зіниці його розширилися від здивування. — Осіда?

Дівчина кивнула.

— Саме так. Піди до нього. Він допоможе.

Хвиля глибокого відчаю накрила Пока. Він уже давно боявся, що з його мозком щось не те. Але відмовлявся вірити, що самого бажання видужати не достатньо, щоби зцілити себе. Тільки тепер він усвідомив, наскільки хворим насправді був. Нащо він убив Осіду? Тепер Пок зрозумів, варто було лиш попросити в Осіди прихистку — й він був би зараз у безпеці.

Пок сидів, не рухаючись, відчуваючи пульсуючий біль у руці, пістолет лежав на коліні. Сидячи у цій кімнатці, він усвідомив, що це і є кінець його життя. Він знав, ніхто йому не допоможе і ніщо не спокутує його провини.

Десята приступка на східцях зовсім прогнила. Пок підіймався сходами, перестрибуючи через одну, а тому пропустив десяту сходинку. Мані знала про цю сходинку і завжди переступала її, але Лепські про це навіть не здогадувався. Під його вагою сходинка з гуркотом провалилась. Лепські підіймався сходами, притримуючись

рукою за перила, і тільки судомно вхопившись за них, він утримав рівновагу, але нога його застрягла у пастці. Тихо вилаявшись, він висмикнув ногу й, розуміючи, що вже виказав себе цим гуркотом, перемахнув кілька останніх приступців і за мить опинився на порожньому сходовому майданчику ліворуч від прочинених дверей. Він помахом показав Шилдсу відступити, а сам притиснувся до стіни з револьвером у руці.

Сонячне світло пробивалося в коридор крізь прочинені двері кімнатки й лишало на запилюженій підлозі довгасту пляму світла.

Шилдс піднявся сходами й присів на третій приступці згори, прикриваючи Лепські.

Почувши, як із шумом провалилась сходинка, Пок захолов. Він рвучко кинувся до відкритих дверей, піднімаючи пістолет.

Мані розпізнала відчай і безнадію в його очах та поспішно відійшла в дальній кут кімнати.

Лівою рукою Пок дістав з-за пазухи гроші, які вкрав у Осіди, й кинув їх на ліжку.

— Пробач, — сказав він, дивлячись на дівчину. — Я дуже хворий. Щось негаразд із головою. — Молодик вказав на гроші. — Це належить тобі. — Пок вагався, але нерішуче продовжив говорити: — Я вбив твого дідуса. Це його гроші. Я їх забрав. Вони належать тобі.

Повільно ковзаючи стіною, Лепські зупинився, прислухаючись до розмови.

Мані дивилась на купу грошей на брудному простирадлі. Вона ніколи не бачила так багато готівки. Зіниці її розширились.

— Це моє?

Думки зі швидкістю блискавки проносились у її мозку. Якщо ці гроші справді для неї, вони відкриють для Мані двері у зовсім нове життя. Ця кімната, цей сморід, цей портовий гамір, хтиві пальці, що залазили їй

під спідницю, коли дівчина працювала у ресторані, білий моряк, якого вона приводила сюди, коли хотіла новий одяг... усе це і ще багато іншого могли виправити ці гроші.

— Візьми їх, — сказав Пок, не зводячи погляду з дівчини.

— Ти впевнений, що вони мої?

Дивлячись на гроші, Мані просто не могла в це повірити.

— Я вбив твого дідуся, — повторив Пок, та зрозумів, що вона не слухає. Єдине, про що зараз думала дівчина, — гроші. Він відчув спалах ненависті. — Бери їх і забирайся!

Мані схопила гроші й вибігла на сходовий майданчик.

Лепські схопив її за зап'ястя й штовхнув просто до рук Шилдса. Долоні детектива швидко затисли дівчині рота.

Пок сидів на ліжку й дивився у відчинені двері. У пам'яті оживали ненависні образи: «Клуб П'ятдесят», завжди послужливий батько, багатії, нахаби, недоброчливці та гордії.

Він часто думав про смерть. Колись він уважав, що найприємніший спосіб померти — згоріти, як свічка, коли вогник повільно згасає, аж доки не зникне зовсім. Але тепер він розумів, що йому не судилося повільно догоріти. Помітивши тінь Лепські у видовженій плямі сонячного світла на підлозі, Пок звів погляд до розп'яття на стіні. Споглядаючи розп'яття, він раптом відчув прилив надії, вклав дуло пістолета до рота й натиснув на гачок.

***

— Шукаєш компанію?

Мег застигла і поглянула вгору.

Останні дві години вона сиділа на кам'яній лавці у віддаленій частині порту. Дівчина була зовсім одна, якщо не рахувати яструбів, що кружляли над нею.

До цього часу вона вже оговталась від шоку після аварії. Тепер вона почала міркувати, що робитиме далі. Грошей у Мег не було. Одяг залишився у прибутковому будинку, а дівчина була певна: якщо піде за ним, товстий індіанець вимагатиме плати за оренду кімнати. Та й Пок, певно, чекає там. Тож назад повертатись не можна, а весь її одяг складався із тих речей, що були на ній.

Вона втратила свій щасливий білет, гірко думала Мег. Щасливий білет! У відчаї вона схопилась за голову. «Нічого, — заспокоювала себе дівчина, — відшукаю іншого чоловіка, який купить мені кілька необхідних речей. Завжди знайдеться бодай один чоловік, готовий допомогти, доки ти згодна розставляти перед ним ноги».

— Шукаєш компанію?

Колись саме такими словами її підчепив Чак, а потім почався увесь цей жах.

Мег розглядала молодика, що стояв біля неї.

«Який придурок!» — подумала вона.

Хлопець був високий, хворобливо худий, із дурнуватою борідкою. А ще він носив окуляри. Лінзи в них були такими товстими, що очі парубка нагадували коричневі ягоди агрусу. Одягнений він був у сіру сорочку з відкритою шиєю, яку заправив у чорні штани, а навколо тонісінької талії начепив широкий шкіряний ремінь із потертою мідною бляхою.

«Принаймні він чистий, — подумала Мег, — а отже, може мати грошенята». Тільки у тих, хто такий же брудний, як вона, не було грошей.

Вуста дівчини розтягнулись у силуваній посмішці.

— Привіт, — промовила вона. — Ти звідки такий взявся?

— Побачив тебе. Ти виглядаєш такою самотньою, — хлопець посмикав борідку, ніби сподіваючись, що Мег помітить її. — То ти тут одна?

Його голос звучав м'яко і безхарактерно. Розглядаючи цього хлопця, Мег відчула розчарування. Вона сподівалась, що у її житті з'явиться новий чоловік, але цей чудило геть не справджував її очікувань.

Та у теперішній ситуації Мег не могла дозволити собі бути надто перебірливою, тож відповіла:

— Здається, одна.

— Не проти, якщо я приєднаюсь?

— Не проти.

Він обійшов кам'яну лавку й сів поруч неї.

— Я Марк Ліс. А як тебе звати?

— Мег.

— Просто... Мег?

Вона кивнула.

Запала довга мовчанка. Мег дивилася вгору, ніби спостерігала за яструбами в небі. Якби можна було змахнути чарівною паличкою і ширяти з ними там, угорі. Це було б неймовірно. Вона була певна цього. Як чудово кружляти над морем, пірнати за рибою, бути абсолютно вільною!

— Ти у відпустці?

Мег насупилась і повернулась на землю.

— Що?

— Ти у відпустці?

— А ти?

— Ні. Я вчора втратив роботу. Намагаюсь придумати, чим зайнятися, куди податись.

Мег відчула щось схоже на співчуття до нього.

— Точнісінько, як я: теж намагаюсь придумати, чим зайнятися.

Молодик подивився на неї, потім відвів очі. Це був короткий поверховий погляд, але дівчина знала, він помітив її пишні груди та довгі ноги. «Це так легко, — подумалось їй. Чоловіки — просто дурні тварини».

— Мене дістало це місто. Тут все надто дороге. Воно створене для багатіїв. У мене є машина, — він знову зиркнув на Мег. — Я планую поїхати в Джексонвілл. У мене там друг. Він може знайти мені якусь роботу. — Ще один швидкий погляд на її груди. — Хочеш поїхати зі мною?

Мег не вагалась.

— Я не проти.

Здавалося, хлопець трохи розслабивсь і знову запустив пальці в бороду.

— Це добре. Де твої речі? Я піджену машину й заберу тебе.

Тепер настала її черга розглядати співрозмовника. На його худому обличчі не було ніяких живих емоцій. Він розглядав свої худі кістляві руки, що лежали на колінах. Мег на мить засумнівалась. Раптом він був маніяком? Кілька секунд вона прокрутила цю ідею в голові, а потім подумки знизала плечима. Сексуальний маніяк стає небезпечним, тільки якщо чинити супротив. Їй треба було поїхати з Парадайз-Сіті. Джексонвілл годився, як і будь-яке інше місце.

— У мене нічого немає, — відповіла вона. — Ні грошей... ні одягу... нічого.

— Та дещо в тебе є... у всіх дівчат є. — Молодик підвівся. — Ходімо.

Вони мовчки дійшли до парковки. Він підвів дівчину до побитої автівки «тріумф Т.Р-4».

Щойно вони сіли всередину, молодик, навіть не дивлячись на Мег, заявив:

— Я хочу зайнятись із тобою сексом... ти ж згодна?

Мег розуміла, що все йде до цього, уявила себе із цим сухорлявим придурком, і тіло її мимоволі скрючило.

— У тебе гроші є? — натомість запитала дівчина.

Молодик швидко зиркнув на неї.

— Який це має стосунок? — беземоційно запитав він.

— Дізнаєшся.

Аж тут Мег помітила у вітровому склі своє відображення й скривилась.

Боже! На що вона була схожа... Її волосся!

Мег відкрила сумочку, щоб знайти гребінець, і похолола, серце пропустило кілька ударів. Усередині сумки лежав коричневий конверт — конверт, який вона забрала з аеропорту. Аварія трапилась так швидко, що вона не встигла покласти його в бардачок до інших конвертів, і зовсім забула про це.

Дівчина швидко закрила сумочку.

П'ятсот доларів!

Молодик саме намагався завести машину: тис на кнопку стартера і бурмотів щось під носа.

Мег була вільною! Ніби той яструб! Їй тепер не треба терпіти стогони й корчі цього недоумка згори на ній!

П'ятсот доларів!

Мег відкрила дверцята та вийшла з машини.

— Гей! — хлопець витріщився на Мег, коли вона грюкнула дверцятами. — Ти куди?

— Куди завгодно, аби без тебе, — відповіла вона й пішла геть.

Дівчина знову повернулась на кам'яну лавку в кінці порту; над нею кружляли яструби, пальці її тремтіли від очікування, коли розривала конверт.

У конверті грошей не було.

Принаймні в одного з членів «Клубу П'ятдесят» вистачило сміливості.

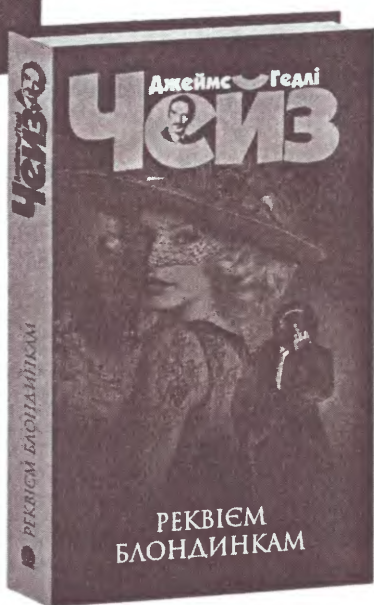
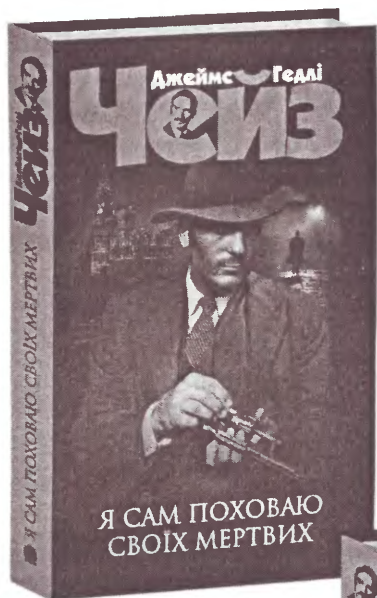
На дорогому папері з відтиснутою емблемою «Клубу П'ятдесят» упевненим каліграфічним почерком було написано:

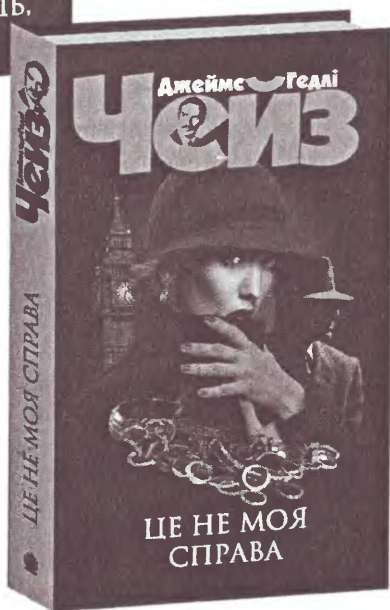
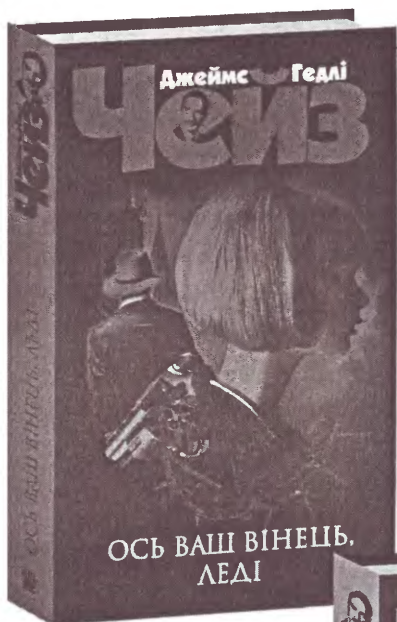
Іди до біса.

ЗМІСТ

Один.....	3
Два.....	28
Три.....	56
Чотири.....	80
П'ять	105
Шість.....	132
Сім.....	156
Вісім	180

УДК 82-312.4
Ч 34

Чейз Дж.

Ч 34   Хочеш жити? : детектив / Дж. Чейз ; пер. з англ. І. Кобилінської. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2020. — 216 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6326-5

© Hervey Raymond, 1971

© І. Кобилінська, переклад, 2020

© Навчальна книга–Богдан, виключна
ліцензія на видання, оригінал-макет, 2020

Літературно-художнє видання
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

ХОЧЕШ ЖИТИ?

Детектив

Переклад *Ірини Кобилінської*

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Ганна Осадко*
Коректор *Петро Ктитор*
Обкладинка *Олега Кіналя*
Технічний редактор *Неля Домарецька*
Комп'ютерна верстка *Івана Бліща*

Підписано до друку 15.10.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 10,53.
Умовн. фарбо-відб. 10,53. Термін придатності необмежений,
зберігати в сухому місці.

Видавництво «Навчальна книга–Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи
до Державного реєстру
видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої продукції
ДК №4221 від 07.12.2011 р.

Видавництво «Навчальна книга – Богдан» у соцмережах:

 [bohdanbooks](#)

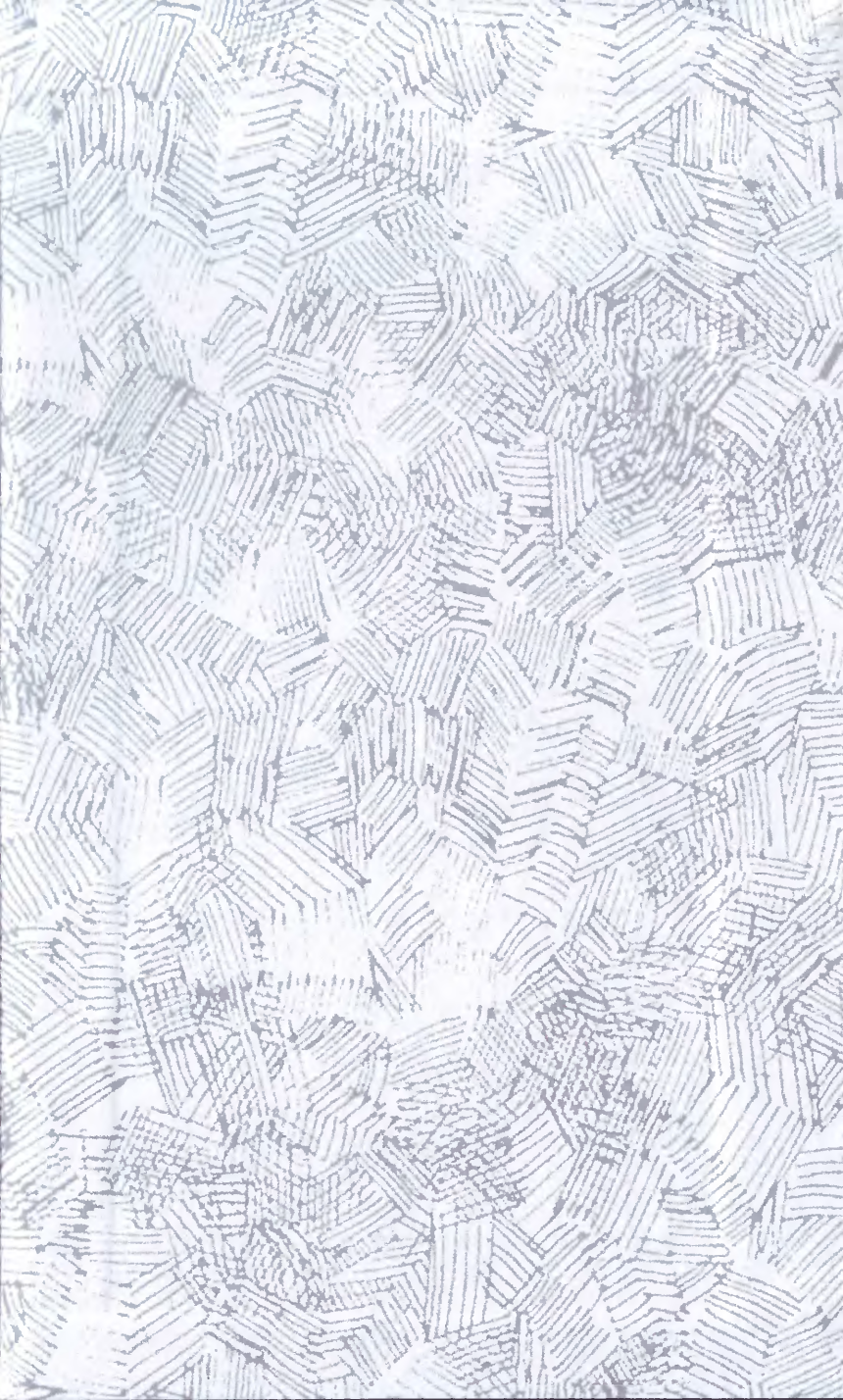
 [bohdan_books](#)

 [c/NKBohdan](#)

 [t.me/bohdanbooks](#)

ISBN 978-966-10-6326-5

9 789661 063265

www.bohdan-books.com

